

ELIZA 3

TRETJA PRED MOJIM PRAGOM

TINKA PODJAVORŠEK, 2010

ELIZA 3. TRETJA

PRED MOJIM PRAGOM

*Knjiga, posvečena vsem tretjim,
Slovincem doma in po svetu,
še posebej Petru in Tinki.*

*Oba sta tretja otroka v družini, oba zdrava upornika¹,
ki živita po načelu:
»Razmišljaj kot filozof, delaj kot kmet in čuti kot otrok«.*

*Tudi nasmejana ženska v sredini naslovnice
je tretji uporniški otrok v družini.*

¹ Beseda upornik je zame pozitivna beseda. Pomeni, da deluješ odgovorno, da misliš s svojo glavo, da sam iščeš odgovore v sebi in v praksi to tudi živiš. Nikomur ne slediš, nikogar ne posnemaš, z nikomer se ne primerjaš. Biti upornik pomeni živeti svoje življenje. Odkar se zavedam, da lahko učim le to, kar tudi sama živim, sem se nešteto krat znašla v iskanju izgovorov. Govoriti in pisati o tem še gre, a akcija je najtežja, a edina pot do resničnosti. Edino z zgledom lahko »učimo« otroke in druge.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

37.091.31(0.034.2)

PODJAVORŠEK, Tinka

Eliza 3, TRETJA PRED MOJIM PRAGOM [Elektronski vir] /

Tinka Podjavoršek. - 1.

izd. - El. knjiga. - Ankaran : samozal., 2010

Način dostopa (URL):

http://www.pozitivke.net/File/ELIZA/ELIZA_3_TRETJA_PRED_MOJIM_PRAGOM.pdf

http://www.eliza.si/ELIZA_3_TRETJA_PRED_MOJIM_PRAGOM.pdf

ISBN 978-961-92269-1-9

252541696

VSEBINA: ELIZA 3

ELIZA 3. TRETJA
PRED MOJIM PRAGOM

① SMETANA – HITRA HOJA V MEGLI

POSLEDICA SMETANE: RAZVAJENOST -
NAVAJENOST NA VODENJE in NEODGOVORNOST

Kdo se še želi resnično učiti in delati?

② BLESTETI IN NE CVETETI

POSLEDICA KLASIČNEGA ŠOLANJA - LEGALNEGA NASILJA –
VODENJA:

KENGURUJSTVO IN ODVISNOST OD ZUNANJEGA
USPEHA –

RASTLINJAKI IN PRINCI V KLETKAH S SMETMI

ŠOLANJE ZA VOJNO in vzgoja za neodgovornost in
pomehkuženost

③ PRILOGA

ZGODBA O RASTLINJAKU

VPRAŠANJA IN NEKAJ PRIMEROV

UVOD

MNENJA O ELIZI

Elizi bomo pomagali do zmage, ker jo hočemo povsod in ker jo imamo radi !!!
študentka Špela

Eliza je upanje za človeštvo.
novinarka Jana

Modeli kot je Eliza, so rešitev za človeštvo.
Rachel

Pridno berem Elizo in vsak dan, z vsakim stavkom, ki ga preberem se počutim boljše. Včasih sem se v svojih razmišljanjih počutila zelo osamljeno, občasno pa tudi obupano. V Elizi sem našla potrditve za svoja razmišljanja in še veliko, veliko novega, za kar ti bom za vedno hvaležna. Ti si zaslužiš vso podporo tega sveta, ker si s svojimi razmišljanji in delovanji podpora mnogim.
bralka

Vem, da sem se že zahvalila, ampak čutim potrebo, da se ti še enkrat zahvalim. Namreč, tistega dne, ko ste me z otroci sprejeli v svoj vsakdanjik, ste mi priskrbeli izkušnjo, ki jo nikoli ne bom pozabila in je zame velikega pomena za celo moje življenje. Končno sem namreč dojela, da se je določenih stvari preprosto treba lotiti, če želiš, da bo kaj narejeno.

učiteljica in mamica

Tinko poznam, imam dve njeni knjigi, ki sta zares "Kolumbovo jajce" v didaktiki (vidi stvari, ki jih vsi gledamo, ona jih vidi), "hara" s predavanji po državi...Povabimo jo v našo sredino.

biolog Franc

Eliza kot neposlušna hčera Sonca

*Rojeva se kot Visokorasla v prekrasni Prechtlovi zgodbi
Neposlušnost hčere Sonca.*

*Če je nekje še mati Luna, so dane najboljše možnosti, da začuti,
kaj je to biti živ. Sanjati sredi izpetih betonov, upati sredi spečih
src, trpeti sredi apatičnih predstavnikov uspešne rase.*

*Ko se stapljaš z utrujenimi rekami, gledaš v užaljene gozdove
in okušaš bolečino ugašajočih otroških očk- takrat in
edino takrat je možnost, da s sprejemanjem tega zrasteš, da
vzljubiš kar boli.*

*Bolj ko boli, bolj sem živa, bolj čutim vonj te notranje pomladi,
bolj sem predana tej neizmerni radosti, ki se ta trenutek
preliva na list in me ujame v ustvarjanju nove dimenzije.*

In tisto novo vedno zahteva vse.

In tisto vse ni nič v primerjavi s tistim, kar nam življenje daje.

In to življenje je našlo svoj ljubeč odsev v Elizi.

*Tako malo je potrebno, da delujemo, da bi bili srečni,
da bi bili radostni. Mar ni ta beseda »radosten« kar malo
»neprijetna«?*

*Ko govorim o Radostni šoli Elizi čutim,
da ljudje nimajo prave predstave o tem, kaj je radost.*

Torej tudi o tem ne, kaj je življenje.

Življenje brez radosti je kot juha brez soli.

*V krasnih krožnikih jemo juho po vseh pravilih bontona,
a v juhi ni nobenih začimb, v nas ni hvaležnosti,
da jo lahko jemo – in ker smo nezadovoljni,
imamo še motnje prehranjevanja.*

*Ni dovolj le pusta juha, sledijo še najnovejši čipsi v najlepših
oblekicah, sicer iz same kemije, a skoraj vsi jih jemo.*

*Želim povedati le to, da sem se vsega tega naveličala,
da vidim rešitev le v Elizi,*

kjer smo usak dan pripravljeni začeti znova.

Za Elizo preteklosti ni. Važen je le DANES.

*Vse knjige so le besede, so le opisi poti, niso pot sama.
Tudi naše diplome so le opisi našega podatkovnega znanja,
a najpomembnejša je naša lastna izkušnja.*

*Nam se zdi, da zadošča, da si študiral filozofijo in si že filozof.
Če si študiral za učitelja, da si že pravi učitelj.*

*Če poznaš vse kuharske knjige, še ne pomeni, da si dober kuhar.
Lahko znaš vse pesmice na pamet, pa to ne pomeni, da si pevec.*

*Ena največjih zablod je tudi miselnost, da si že strokovnjak,
če si zaposlen v določeni stroki.*

*Ukvarjati se z nekim problemom, še ne
pomeni biti tudi strokovnjak za to.*

*Jaz se ukvarjam s fiziko, pa ne bom nikoli fizik.
Ukvarjam se z zgodovino, pa nisem strokovnjak
za zgodovino. Rada plešem, pa nisem plesalka....*

Zato so besede, knjige, diplome tudi vir zavajanja.

*Papir prenese vse, v praksi pa lahko na vsakem
koraku vidimo, kako smo bosí.*

*Ob kupih podatkov smo pozabili živeti, pozabili smo se igrati,
peti, pozabili smo kukati v največjo in
resnično učilnico – v nas same.*

Ampak veliko TRETJIH je drugačnih.

*Kjer je v družini več otrok, je običajno ravno tretji otrok tisti,
ki s svojim vedenjem zrcali odnose v družini.*

*Tretji na svojstven način zaznamujejo odnose okrog sebe,
kot da jim ni dano, da bi se prilagodili,
da bi bili poslušni.*

*Tretji ne dovolijo, da bi bili oni in ostali okrog
njih neresnični, da bi se pretvarjali.*

*Tretji hočejo živeti, hočejo ljubezen, hočejo življenje,
ker vedo, da si to zaslužijo.
Družina je mikrocelica, je odsev makrocelice, družbe same.*

*Zakaj pa naslov »Tretja?«.
Na kaj vse pomislite, ko preberete to besedo?*

*Vsekakor ni težko ugotoviti, da gre
najprej za mojo tretjo knjigo.
Tudi jaz sem tretja – v družini.
Pa vendar ni bistvo naslova v tem.*

*Želela sem poudariti pomen simbolne tretje stopničke,
kamor lahko vsi stopimo, če se za to odločimo.
Tretja stopnička predstavlja jasno razmišljanje s svojo glavo,
čutenje s svojim srcem in seveda zdravi dvom.*

*In ko si na tretji stopnički, ugotoviš, da moraš najprej pomesti
pred svojim pragom.*

*In to najbolj »boli«.
Večina nas ima »rešitve« za druge,*

svojih problemov pa ne znamo reševati.

*To ni stopnička le za resnicoljubneže in prave iskalce resnice,
to je stopnička, kjer se začne RESNIČNO UČENJE.*

*Ugotovila sem, da je kultura povezana z vrednotami.
Mi imamo le materialistični način življenja brez vrednot.
Zato kulture sploh nimamo.*

Tretja je namenjena tudi razumevanju tega deficita.

*Ogromno ljudi zelo dobro opravljajo njihove naloge v okviru
njihovih malih slik.*

*Tako dobivamo najrazličnejša znanja
od zelo učenih ljudi.*

*Toda imeti ŠIRŠO, ŠIROKO SLIKO, pomeni imeti vizijo
povezovanja vseh malih slik v okviru skupne širše slike.*

***Življenje je UČENJE IN UČENJE je življenje.
PRAVA ŠOLA JE ŽIVLJENJE SAMO.***

koristno delo povezano z igro

*Število tri je povezano s SODELOVALNIM TROJČKOM,
toda šele na četrti stopnički smo v AKCIJI,
ko vsa spoznanja začnemo uporabljati.*

*Če hočeta vsaj dva človeka drug z drugim negovati odnos,
se zavedata, da smo v odnosu TRIJE.*

*JAZ, TI in ODNOS.
Tretji, torej odnos je tisto, kar »dobimo«,
je rezultat skupnega negovanja.*

**JAZ + TI + ODNOS =
ODNOSNI TROJČEK**

*Če ne gojimo ODNOSNEGA TROJČKA,
ni sodelovalnega odnosa,
je le poslovni odnos.*

*Na tretji stopnički se šele pripravljamo,
da se premaknemo naprej.
Do akcije je lahko še »dolga pot«.*

*Šele na četrti stopnički se začnejo udejanjanja in tja sodi
sodelovalni trojček, ki je opisan v Elizi 4.
Ko resnično razumemo, tudi delujemo.*

*Lahko pa obtičimo na tretji stopnički,
se zavajamo z veliko znanja, z nešteto informacijami,
a tona teorije ni toliko vredna kot kasneje kilogram prakse.*

*Praktično izvajanje Elize je primer takšne akcije
in letos je njeno tretje praktično leto.*

Začeli smo s tremi Barbarinimi otroki.

*In seveda je Tretja namenjena tudi temu,
da bi preprečili tretjo svetovno vojno.
Cel svet je prepreden z vojnam,
tudi psihološkimi, mobingi, nasiljem.*

Cel svet je odslikava naših notranjih bojev.

*Kar nam je potrebno je le LJUBEZEN, ki omogoča,
da se čutimo povezani, da želimo sodelovati,
da želimo biti radostni, da želimo biti ljubeči
do sebe in do drugih -
kajti vemo, da so tisti drugi tudi del naše zgodbe.*

*Samo od vsakega od nas je odvisno, kaj bomo izbrali.
Izbirali smo že dovolj dolgo med **lagodjem**
(izogibanje zdravim stiskam, naporu, zdravi prikrajšanosti)
in odgovornostjo
(da sami poiščemo rešitve, v vlogi staršev ali učiteljev).*

*Ko se bomo odločili za odgovornost in jo živeli,
bomo s tretje stopničke zlezli na četrto in
naša vloga žrtve se bo spremenila v vlogo akterja.*

*Počutim se kot zdravnik, ki je postavil pravilno diagnozo,
bolnik pa še kar išče rešitve – seveda izven sebe.*

*Že veliko let poslušam, kako je dobre starše sram priznati,
da njihovi otroci niso dovolj zunanje uspešni,
(o »notranji uspešnosti« se nismo navajeni niti pogovarjati).
Pri učenju rabijo njihovo pomoč ali inštrukcije.*

*Dobri učitelji pa so vedno bolj nemočni,
počutijo se nesposobne in izgorele.
Vsi ugotavljamo, da se z nevzgojenimi (nepripravljenimi)
otroci ne dà sodelovati,
brez pravega sodelovanja z odgovornimi starši pa ni
pravega celostnega izobraževanja, je le šolanje,
usmerjeno na rezultate - ocene otrok.*

*Tako kot je depresija v gospodarstvu po celem svetu,
tako je prisotna tudi depresija v nas ljudeh, po celem svetu.
Večina je apatičnih, brezvoljnih, neradostnih
in takšen je tudi naš zunanji svet.*

*Ko ljudje nimajo več notranje energije,
pride do upada zunanje energije (denarja).
Tako kot zunaj, tako znotraj.*

1. SMETANA –VODENJE

HITRI KORAKI V MEGLI

- **ALI KAKO ZUNANJE BLESTETI**

*Opisujem izkušnje mojih predavanj, seminarjev, delavnic za starše, učitelje in otroke v zadnjih desetih letih. *2*

V praktičnem izvajanju Elize sem dobila le še potrditev vsega, kar je opisano v mojih štirih knjigah:

Eliza 1: Zabloda tisočletja o »vzgoji« in »izobraževanju«,

Eliza 2: Šola, najljubši in najradostnejši kraj za otroke, v Eliza 3: Tretja pred mojim pragom in Eliza 4: Nasmeh –Zelena vizija Slovenije.

² Namen je sodelovalna pot, ki zahteva sodelovanje starša in učitelja, ki oba pripravljata pogoje za otroke. Prava pot pomeni URAVNOTEŽANJE (dati preveč ali premalo vodi v nesodelovanje) v šoli, ki je kot KRAJ ZA OTROKE. Ugotoviti, kaj dajemo otrokom premalo ali preveč, ali na nepravi način.

KAJ JE TO »TRETJA STOPNIČKA«?

1 32	<i>SAMOPODOBA</i>	<i>sposobnosti</i>	<i>JAZ ZNAM</i>
3		<i>občutenje sebe</i>	<i>JAZ SEM</i>
	<i>TRETJA STOPNIČKA SAMOSPOŠTOVANJE</i>		

1 2	<i>Simptomi Šolanje Podatki</i>	<i>Primerjanje tekmovalnost</i>	<i>Ocenjuje se neznanje</i>
3	<i>TRETJA STOPNIČKA</i>		
	<i>Vzroki Izobraževanje Povezano znanje</i>	<i>Sodelovanje Učenje za znanje</i>	<i>Ovrednoti se znanje, napredek</i>

³ stopničke so podrobneje obdelane v Eliza 1 in Eliza 2

1	TUHTANJE, PREMDEVANJE - PRETEKLOST	POMEMBEN CIJ
2	SKRB, NEGATIVNO MIŠLJENJE – PRIHODNOST	
3	ZAUPANJE – SEDANJOST NOVE IDEJE	POMEMBNA POT

*Iščemo stabilnost v denarju, ki je iluzija zunanje varnosti.
Prava varnost je le notranja.*

1 2	PREVZEMANJE ODGOVORNOSTI ZA DRUGE PREVZEMANJE ODGOVORNOSTI ZA REZULTAT ŽELJA PO PREPRIČEVANJU DRUGIH V NAŠ PRAV	Intelektualna naravnost (ego delovanje, intelekt- PAMET)
3	PREVZEMANJE ODGOVORNOSTI ZA SEJANJE PRAVIH MISLI, KI TEMELJIJO NA NAŠEM PREPRIČANJU , NEVSILJEVANJE DRUGIM, DELOVANJE Z ZGLEDOM DELOVANJE NA NAMENU IN ZAUPANJU REZULTAT NI NAŠA ODGOVORNOST (kar ne pomeni, da ne damo vse od sebe)	Inteligentna naravnost (inteligenca, višji jaz)-MODROST INTUICIJA

Če si priznamo, mislimo, da bo otrok v pravih pogojih,
ki nam jih je prišepnil ego, zablestel.

Če mu **VSI** vse nudimo, bo pa vendar dal vse od sebe,
saj mu drugega ni treba početi v tem prekrasnem svetu.

Primeren standard doma, prijazna učiteljica v šoli.

Pa vendar otroci ne zablestijo, kaj šele,
da bi bili ob vsem našem trudu notranje motivirani.

»Če so za starše važne le ocene,
potem kot duša sploh nisem pomemben«.

2 . Navajenost na vodenje (= RAZVAJENOST)

**vodi v NERAZMIŠLJANJE, NEČUTENJE,
slepo poslušnost IN NEODGOVORNOST.**

Vodenje vodi v proces JEMANJA in samoumevnega čakanja,
da bodo že drugi reševali naše probleme.

*Zakaj razvajamo otroke?
Ker jih ne ljubimo dovolj.*

*Zakaj jih ne ljubimo dovolj?
Ker sebe ne ljubimo dovolj, živimo pa v
tako materialistični družbi,
kjer neljubezen kompenziramo z nebistvenim.*

*Bolj ko se primerjamo, bolj nam to lahko sporoča,
da smo nesrečni.*

*In tako tudi otroke učimo nebistveno,
ker smo sami pozabili na bistveno.*

VODENJE- NAJHITREJŠA POT V NESODELOVANJE

Imamo IZBIRO:

- 1. NAČIN VODENJA, ki ga jaz imenujem SMETANA PROCES ali*
- 2. POT SAMOSTOJNOSTI IN SODELOVANJA.*

*Ker pregorevamo v izbiri načina vodenja, nimamo energije za drugo
pot – pot sodelovanja.*

*Ali lahko kdo obsoja otroke, ki so npr. nemirni, pozabljivi,
nesodelovalni- mar nismo takšni tudi mi?*

*Če smo mi takšni, mar lahko najprej od otrok nekaj zahtevamo, kar
sami ne delamo?*

*Mi bi se morali vsaj toliko »spremeniti«, da bi se sprejeli, kakršni
smo, da bi se sploh videli, kakšni smo.*

*Razvajen otrok ni srečen,
ne čuti ne sebe, ne drugih.*

*Razvajen otrok je psihološko kaznovan otrok,
ki ne čuti svojih meja.*

*Neukvarjanje z otrokom (permisivnost) lahko otroku
pusti večje posledice kot fizična kazen.*

*Največji problem niso naravni viri, ampak **človeški viri** –
torej rečeno preprosto – **NAJVEČJI PROBLEM SMO LJUDJE**
in naše »vrednote«, ki se odražajo v neodgovornem obnašanju
do soljudi in okolja.*

*Vemo, da so naše največje bogastvo vsake dežele notranje bogati
ljudje, ki spoštljivo ravnajo z okoljem, z zemljo, z morjem in seveda s
sočlovekom.*

samo notranje bogati ljudje imajo pravi odnos do narave

POSLEDICE:

NI SODELOVALNEGA TROJČKA

Otrok ne more sodelovati, kajti brez tega,
da postane otrokovo učenje tudi **način življenja**
v šoli in doma, ostane vse pri teoriji.

Kar pomeni, da otrok v šoli in doma opravlja »gospodinjska opravila« (krompirčkanje, pomivanček, mimi, pometanje, urejanje okolice..). Če pa mu tega doma ni treba, ker je dovolj, da se »pripravlja le za šolo«, potem nismo dojeli namena pravega učenja.

Če se v šoli vsak dan učimo pogovarjati v jutranjem krogu, naj bi se tega načina učili tudi starši, ki bi tudi doma komunicirali, se pogovarjali, bili ljubeči. Pa ni nujno, da je doma to ravno jutranji krog, lahko je večerni.

Če staršem ne uspe, da bi jih zanimala praktična vsebina socialno-duhovnega učenja v šoli, potem bo otrok smatral, da to učenje ni dovolj pomembno, da tudi on ni pomemben, če starš ne pokaže odkritega zanimanja za čisto praktična učenja, ki vsa vodijo v učenje SAMOSPOŠTOVANJA.

obvladamo projekcije

VZROK NESODELOVANJA

ALI KOT UČITELJI in KOT STARŠI NAREDIMO NAMESTO OTROKA TO, KAR BI OTROK LAHKO (moral) SAM?

*Najpogostejši odgovor je **JA**.*

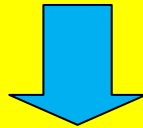
To pomeni, da smo navadili otroka na smetana proces, dali smo mu vedeti, da bomo že mi poskrbeli za vse, da njemu ni treba na nič misliti.

S tem mu dajemo potuho in nehote podpiramo lenobo - v otroku, ki bi se s tem učil sodelovanja - in sebi, ker to zahteva dodatni napor, da se ukvarjamo z otrokom, ki ga je še treba naučiti sodelovanja, kar zahteva ČAS in POTRPEŽLJIVOST.

Če so nam učiteljem pomembnejši rezultati kot otrok (=odnos), se lahko najdemo pod pritiskom, da bi ugajali otrokom (in s tem staršem), da kar sami vse naredimo in smo isti kot starši, ki tudi v večini primerov vse sami naredijo. Tako vsi pridno invalidiziramo otroke in jih navajamo le na smetano, le na ugodje in prijetno.

ZDRAVA PRIKRAJŠANOST

pomembno Eliza pravilo

**STARŠ IN UČITELJ NAJ
NE DELATA NAMESTO OTROKA TEGA,
KAR LAHKO OTROK SAM NAREDI.**

Zakaj torej večina otrok ne zna sodelovati?

Ker jim tudi doma ni treba?

Zakaj pa jim ni treba?

*Ker starši sami raje vse naredijo, namesto da bi dovolj zgodaj
vključili otroke v starosti primerne naloge.*

Zakaj pa jih ne vključujemo?

*Tukaj mislim oboje –pravi starš je otroku kot učitelj – mentor in
pravi učitelj je otroku kot starš –mentor otroku,
zato bom pisala za oba skupaj **MENTOR** (starš/učitelj sta vlogi
pravega MENTORJA doma in v pravi šoli-
ki je lahko le KRAJ ZA OTROKE?)*

Klasični učitelji postajajo mentorji (sodel.delovzgoja in učenje).

Ne znamo še sodelovati in se moramo tega še vsi naučiti.

Kako?

Z eksperimentiranjem v živem procesu, v živem domu in v živi šoli.

Ali je še kakšna druga pot?

*Učitelji in starši se moramo s skupnim brušenjem žage sodelovalno
truditi, da postanemo MENTORJI.*

*Mogoče je beseda **SODELAVEC** v nekaterih primerih
celo boljša kot **mentor**.*

<i>smetana doma</i>	<i>Če otroku ni treba pravočasno prevzemati starosti primernih nalog, se ne nauči sodelovati s staršem in sorojenci.</i> <i>Ni navajen na »samoumevno« pomoč, ampak na to, da se mu reče, kaj naj naredi.</i> <i>Naučil se je, da mora ubogati – da mora slepo slediti navodilom odraslih.</i>
<i>smetana v šoli</i>	<i>Učitelj, ki je le v vlogi klasičnega učitelja, učitelj, ki daje vse napotke, ki pove vse, kaj je za narediti -navadi otroka na smetana proces.</i> <i>Otrok je v vlogi pasivnega prejemnika, ki se ga dresira v slepo poslušnost.</i> <i>Če otroku ni treba misliti, samostojno delati, se ne nauči sodelovati z učiteljem in sošolci.</i> <i>Zanj obstoja le učenje, ki mu ga predpisujejo drugi.</i> <i>Navadi se na vodenje.</i> <i>Navadi se, da naredi le, kar se mu reče, za sošolce mu je običajno vseeno.</i>
<i>smetana v družbi</i>	<i>Če otrok ni spoznal sodelovanja v šoli (proces sodelovalnega učenja) in doma (v procesu vzgoje), bo tudi kasneje v družbi pričakoval, da mu vse odredjajo le drugi, sam bo pasiven in v vlogi žrtve.</i> <i>Naučen je, da zanj ODLOČAJO DRUGI.</i>

VSE NAREDITI ZA OTROKA *POMENI*
NE SE UKVARJATI Z NJIM NA ODNOSNI RAVNI

Vključevati otroke pomeni UKVARJATI SE Z NJIMI.

Da z otrokom delaš, pomeni, da GA MORAŠ VIDETI, SI VZETI ČAS ZANJ⁴. Zato je za nas vse lažje, da to, kar bi moral narediti otrok, naredimo sami.

Otroci postanejo nezadovoljni, nemirni, ker dobijo vso »zunanjo podporo«, ne dobijo pa NOTRANJE PODPORE - POZORNOSTI, v obliki možnega dela z nami.

Ne poznajo več svojih meja, ne čutijo se.

In tako jih nehote navadimo, da pobirajo le smetano (a se tudi te sčasoma naveličajo).

Otrok rabi občutek KORISTNOSTI in SAMOSTOJNOSTI –ta pa je najlepši v procesu SODELOVANJA, ki pomeni tudi to, da nihče nikogar ne jemlje samoumevno, da dá vsak vse od sebe in da drug drugemu pomagamo.

NI ZDRAVIH ODNOSOV

IMAMO LE POSLOVNE – NEOSEBNE ODNOSE

Otrokom usiljujemo način VODENJA, ki služi izpolnjevanju zunanjih standardov – te pa rabimo mi odrasli, ne pa otroci.

*Tako so skoraj vse šole **POSLOVNI KRAJI ZA ODRASLE.***

⁴ Isto velja za šolo in učni proces.

*Hočemo prijazno šolo za otroke.
V poslovnih šolah (za otroke) se skoraj vsi počutimo slabi in
nesposobni
(ne glede na zunanjo uspešnost), saj ne vidimo radostnih in
zadovoljnih obrazov.*

Ali kot pravi Ferrucci, da ne vidimo Lepote, Ljubezni in Resnice.

*Vsa umetna, nenaravna okolja škodujejo otrokovemu razvoju, otroci
postanejo agresivni, nemirni in nikogar več ne slišijo.*

naše razumevanje odnosov

KJER NI ZDRAVIH ODNOSOV, NI DUŠE

NI ČUTENJA

*Sedaj šele razumem, zakaj skoraj nihče ne vidi te bede po svetu,
ki jo vsi povzročamo.*

Ker nič ne čutimo, ne vidimo smeti okrog nas, ne vidimo stisk okrog nas. Ničesar zares ne vidimo, ker tega ne začutimo. V nas so samo še misli, s katerimi mislimo, da čutimo, a to so le misli, ne občutki.

Kjer ni čutenja, ni učenja.

Ker se ne čutimo več, poskušamo popravljati le simptome v umetnih okoljih.

Postali smo žrtve intelektualnega in duhovnega materializma.

Občutki nas naredijo senzibilne, nam omogočajo videti in šele to je pot k pravemu razumevanju.

ČE NE ČUTIŠ, NE VIDIŠ, ČEPRAV GLEDAŠ

Da ne bi čutili, se prenajedamo, zasipavamo z delom, s podatki, diplomami..Če bi si dovolili čutiti, bi morali sprejeti odgovornost za nasilje, ki ga s svojo nevednostjo povzročamo.

Ko namreč čutiš, te začnejo ta spoznanja boleti in te kljuvajo, dokler ne začneš spreminjati vzrokov.

Če ne čutimo, pomeni, da nimamo pravega stika sami s sabo, da se ne poznamo, da ne vemo, kdo smo.

In tako smo prepuščeni drugim, da nas VODIJO.

Tistim, za katere zmotno mislimo, da vedo.

A tisti drugi prav tako ne čutijo, so le bistri, pametni, a brez pravega sočutja, brez občutkov, brez prave modrosti.

Tako se slepec pusti voditi slepcu.

**Če bi čutili naša telesa,
ne bi mogli vanj vnašati nezdravo hrano.**

**Če bi čutili in občutili lepoto narave,
je ne bi mogli nasmetiti ali dovoliti,
da se onesnaževanje sploh dogaja.**

**Če bi čutili sebe,
bi začutili druge okrog sebe.
Začutili bi,
kaj otroci resnično rabijo in bi nehali izpolnjevati
naše in njihove nezdrave želje.**

**Če bi čutili nasilje po šolah,
bi iskali šole kot kraje za otroke,
kjer se tega problema zavedajo,
ali pa bi imeli otroka raje kar doma (kot zakonsko
dovoljeno obliko šolanja na domu).**

**Če bi čutili naravo,
bi tudi živeli v naravnem okolju
in ne v betonskih kletkah.**

**Če bi se čutili,
bi rabili dosti manj,
gradili bi bolj preprosto,
živeli bi bolj preprosto
in otroci bi hodili v preproste, naravne šole,
ki bi bile kot **KRAJI ZA OTROKE**.**

*Veliko staršev bolj rabi pomoč, kot njihovi otroci.
Ne vedo, kako živeti, kako »vzgajati«,
kajti veliko princev in princesk, ki so danes starši, se ne
čuti.*

*Če si na prestolu in ti »vse« nudijo,
izgubiš občutek za svoje resnične potrebe
in kasneje jasno ne moreš čutiti potreb svojega otroka.
Niso »problem« samo otroci v šolah, pomoč rabijo tudi
starši in učitelji. Torej kar vsi.*

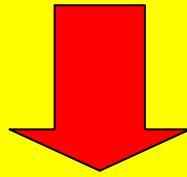
*DOM ne omogoča ČUTENJA, kajti v umetnih pogojih
smo običajno zasuti s smetmi in smetana procesom.*

*ŠOLA pa še dodatno invalidizira, saj ne nudi niti
pravega učenja niti sodelovalne vzgoje.*

*Šola bi lahko nudila razumevanje vzrokov – torej
vpogled v naše probleme in se trudila, da bi bili vsi
 vključeni v sodelovalni izobraževalni proces
(sodelovalni trojček).*

*Tako imamo prince na prestolu že doma, kasneje pa
nadaljujejo kariero še kot princi na raznih uradniških
prestolih.*

»PRAVLJIČNI« PROBLEM SLOVENIJE

SMO DEŽELA PRINCEV IN PRINCESK

Glavna motivacija sodobnih princev je denar in užitek.

Glavni način dela s strankami pa je IGNORIRANJE njihovih potreb in pobud.

Navadili smo jih na smetano, ki jo iščejo na vsakem koraku.

Ko odrastejo in če se zaposlijo,

je uradniška služba v sistemu idealno mesto za prince.

Spet so našli možnost, da nekdo DRUGI skrbi za njih.

Kar naredijo vestno je le to, da skrbno izpolnjujejo papirje, ki jim omogočajo ohraniti položaj, rezultatov pa državljani nimajo.

Vsi vemo, da oblika kolektivne neodgovornosti – sistem, ne funkcionira.

Dokler ne prevzemamo odgovornosti, smo kot principi,

ki jim je pomembno le, da dobijo mesečno nagrado – energijo,

toda važno je le, da jo dobijo, tudi če si

jo ne zaslužijo. A tega se principi ne zavedajo, tudi če jim to povemo.

Imajo poškodovan občutek za druge in za odgovornost.

Princ rabi vedno prisilo, da kaj naredi – celo za to, za kar je plačan, naredi s težavo. Če pa to naredi, se mu zdi, da nam je naredil uslugo.

Brez občutka slabe vesti bo med službenim časom nabiral še več diplom,

važno je, da dela le to, kar mu reče nadrejeni – po črki zakona.

Tu je očitna povezava med domom, kjer je moral biti princ priden in v šoli, kjer je bil celo nagrajen za slepo poslušnost in uradnikom,

ki je kot lutka, ovešen z diplomami, a čisto nezavedajoč se odgovornosti do strank.

RAZVAJENI PAPIRNATI PRINCI⁵ IN PRIJAZNE PRINCESKE

Vsaj v naši deželi niso problem reptili in »nlpeji«, kot se bojijo nekateri, ampak preveč razvajeni ljudje (princi, kenguruji) na preveč odgovornih delovnih mestih, ki jih sami vzgajamo in šolamo (torej »produciramo«).

Skrivajo se za družbeno priznano ODVISNOSTJO – PAPIRNATO ZNANJE PRIJAZNEGA PRINCA.

Koliko imamo (preveč) služb, ki so namenjene zaščiti princev in ne državljanom!

*Če nisi princ ali princeska ne moreš biti uradnik.
Princi niso navajene dajati, le služiti za denar.*

*Če si princ, si najraje URADNIK,
kajti kot uradnik si lahko ponovno princ.*

*Delati s princi, ali karkoli zahtevati od njih, je izredno težavno.
Večinoma samo obljublajo in zahtevajo vedno večje plače – zase.*

*Kar pogledjmo, koliko kengurujev je uradnikov, ki so v stanju
skrbeti le zase, a ne delati, za kar jih plačujemo.*

*Tako lahko hitro odkrijete, da sistem najbolj podpirajo ravno
razvajeni ljudje, ker imajo od njega največ koristi. Za njih je važno
le, da je za njih poskrbljeno.*

⁵ Vse velja za oba spola, v tekstu bom večkrat omenjala samo PRINC, ker je to pogostejša raba – tudi v praksi. MOŠKI PRINC je še bolj čaščen, malikovano. Bolj ko je nesramen, napihnen, bolj se ljudje klečeplazijo pred njim in ga slavijo.

*Za projekte, ki so temelj zdrave družbe, ne vlaga skoraj nihče,
le v nadgradnjo, v to, kar se takoj vidi in daje vtis blišča.
Princi imajo odličen smisel za to, kako nebitveno prikazati kot
vrhunsko pridobitev.*

*Princi so prava popestritev našega življenja, dokler se ne znajdejo
na delovnih mestih, kjer ne zmorejo prevzeti odgovornosti.*

Ker je odgovornost za njih tujka. Je ne razumejo.

Bog varuj, če so uradniki, učitelji, župani ali poslanci..

Že tako je v tej vlogi preveč staršev obeh spolov.

*To so tako prijazne osebe, komunikativne, vse obljubijo,
za vse »se zanimajo«, a se potem ničesar ne držijo.*

Naredijo le tisto, kar je v njihovem ozkem, sebičnem interesu.

*V Sloveniji imamo največ princev in zato posledično tudi najvišje
davke. Tisti, ki pa resnično delajo, pregorevajo in zaradi tega
uničujejo sebe in svoje družine – in s tem seveda družbo.*

Vsi smo povezani.

*Razvajenci – PRINCI imajo radi vladanje,
zato je že beseda VLADA povsem napačna za 3. tisočletje,
kjer se moramo VSI NAUČITI SODELOVANJA.*

*Gre za sodelovanje, ne za vodenje, ki je le RAZVADA VODENJA –
SMETANA PROCESA.*

*Rabimo novo izrazoslovje za naše SODELAVCE v »nekdanji vladi«.
Če hočemo odgovorne ljudi, ne rabimo NIKOGAR, ki bi komurkoli
vladal, ampak rabimo SODELAVCE – NA VSEH RAVNEH.*

Razpasle so se umetne potrebe in s tem umetni poklici.

Naravni red je porušen.

*Moramo uravnotežati, če hočemo »rešiti« tiste, od katerih je odvisen
naš obstoj (naravni kmet, zemlja, narava).*

*Predlagam, da imajo URADNIKI samo MINIMALNE PLAČE,
odzvzeti denar pa se da tistim, ki imajo rešitve, pa delajo zastonj.
Vsak bi lahko dobil polno plače šele, ko bodo rešeni naši problemi, k*

smo jih vsi zakuhali, oziroma smo za njih soodgovorni.

*Bati se je vseh, ki so jim pomembne le diplome (papir).
Začnimo ločevati med tistimi, ki delujejo za narodov blagor
(BISTVENO) in med tistimi, ki skrbijo le za lastne interese
(NEBISTVENO, ŠKODLJIVO).*

*Kdor hoče delovati za dobro ljudi, bo dajal prednost brzdani pameti,
srčnosti in človečnosti sparjeni s pogumom.
Vse drugo služi le temu, da se ščitijo nepotrebna delovna mesta.*

*Princi, kenguruji so enkratno opisani v Mazzinijevem
prispevku: »Mamini sinčki«⁶*

Mamini sinčki

(Prispevek, v katerem avtor sreča osebe, ki nikoli niso same. Ampak vedno z mamom.)

Statistike pravijo, da se od vseh evropskih držav najpozneje osamosvojijo otroci v Sloveniji: moški pri 31,5 leta. Številka je pač povprečje: v revni družini z več potomci morajo kaj hitro na svoje, edinci pa potegnejo z mamo tja do 40 in čez (spotoma: statistiki niti ne opazijo, da je kombinacija besede »otroci« in številke 31,5 mogoče rahlo smešna).

Oni dan, na eni od univerz, me je prešinila zamisel – v referatu sem vprašal, ali se je že zgodilo, da je mama pospremila sina na vpis doktorskega študija. Seveda, so rekli. Mama mu je tudi izbrala predmete in mu pomagala izpolniti obrazce. V mojih časih so te starši pospremili v prvi razred osnovne šole in še to le prvi dan, potem si se osamosvojil.

⁶ Objavljeno s soglasjem dr. Mazzinija. Vir, kjer je bila kolumna objavljena: www.siol.net Priporočam tudi vse njegove

članke: <http://www.mihamazzini.com/slonadom/sobotna.htm>

Danes očitno nekateri zamujajo s tovrstno osamosvojitvijo že več kot 6.500 dni.

Prijateljica mi je omenila, da je delala mini raziskavo med bruci, ki so prišli študirat v Ljubljano, in niti eden izmed devetnajstletnikov ni zdržal prvega tedna, ne da bi nad nečim obupal in bi se morala mama pripeljati na pomoč – od obrazcev do urejanja tega in onega do prehranskih zadev. Zdaj so univerze že v vsaki vasi, da se mamam ni treba voziti tako daleč.

Ne dolgo zatem sem govoril s strokovnjakoma za kadrovske zadeve in debata je zašla na področja, kjer se v kadrovskih službah odpirajo novosti in zahtevajo največ svetovanja. Rekla sta: "Ja, kako ravnati z mamami, ki sinove spremljajo na razgovor za službo." Debelo sem odprl usta. Hm, le kako je videti tak pogovor?

Delodajalec: "Iščemo samostojno, odgovorno osebo, ki bo ..."

Sin: "Eee ..."

Mama (vskoči): "On je tak! Moj sin je točno tak!"

Začel sem malce spraševati naokoli in menda se je materino spremstvo zgodilo tudi že v podjetju, ki zaposluje pilote. Predstavljajmo si naslednji posnetek iz črne skrinjice:

Pilot: "Mama, kontrolor je rekel steza C, ne B!"

Mama: "Neznancu boš verjel, ne pa meni, ki skrbim zate že 40 let! A tak si!

Nehvaležen! Steza C!"

Pilot: "Prav, mama, prav."

(kriki in konec posnetka)

Slovenci imamo pri vzgoji maminih sinčkov nekaj posebnosti, ki jih tokrat ne bi omenjal. A načeloma je trend enak v vsem zahodnem svetu – vedno več sinov se ne more odtrgati od mame, ostajajo otroci, vsekakor pa jih je veliko več v primerjavi s hčerkami. Zakaj?

Poskusimo z biološkim odgovorom. V ženskem organizmu so mejniki jasno vgrajeni – prva menstruacija pomeni odraslost, menopavza starost.

Moški tega nikoli niso imeli, zato so si družbe izmislile umetne mejnike:

pri trinajstih je Špartanec odkorakal v bitko in se vrnil (če se je) kot odrasel. V afriških savanah je moral ubiti leva, ponekod se vreči z drevesa in podobno. Od smrtno nevarnih preizkusov so pozneje ostali le še običaji, kot so bar micva, birma in podobni. Zahodna civilizacija je rituale ukinila kot nekaj krutega, nemodernega, nepotrebnega. In nenadoma moški ne ve, kdaj je odrasel. Ne priteče mu menstrualna kri, zato še pri štiridesetih lahko čepi doma in se dela dojenčka.

Rituali niso bili ukinjeni prav dolgo nazaj. Še pred nekaj sto leti ni bilo pubertetnikov, adolescentov in podobnih vmesnih stopenj, marveč le otrok in odrasel, vmes pa meja rituala.

Zadnji ritual odraslosti, kar ga pomnim v teh krajih, je bilo služenje vojske. Dvanajst mesecev v Jugoslovanski ljudski armadi je bilo ubijajoče dolgočasno leto v bebavi korporaciji, ki je častila neumnost in egalitarizem, ampak bil je ritual, ki je veljal za prestop iz otroštva.

Nato so – po zgledu zahodnih dežel – tudi ta ritual spremenili v navadno službo. Iz službe se k mami lahko vrneš, iz rituala pa ne.

In kaj predlagam? Resno, brez heca: po končani srednji šoli bi moral vsak državljan za eno leto oditi na dobrodelno misijo v daljne dežele. Naj pomaga zdravnikom po Afriki, naj zida na Haitiju, naj se postavi na lastne noge; prvi mesec izjoka oči od želje po maminem skrbništvu, potem pa preživi šok in ugotovi, da je samostojna in zrela oseba. Odrasel, skratka. Miha Mazzini

V izjemnem prispevku Vinka Möderndorferja⁷, Sveta jeza, ki kot velika metla pometa po celotni Sloveniji, in nas z besedilom razgaljenim od bolečine vabi, da se zbudimo in si upamo pogledati resnici v obraz. In nato razjarjeni od prave ogorčenosti in spoznanja prevare, začnemo pometati – vsak pred svojim pragom in na počiščenih dvoriščih izgrajevati zametek drugačne družbe.

⁷ objavljeno s pisnim soglasjem avtorja Vinka Möderndorferja

Sveta jeza (pridiga), Vinko Möderndorfer

Moji lubi Slovenci!

Živimo v drekastih časih. Odgovor na to, zakaj smo se pogreznili v greznico nepočiščenih iztrebkov in zakaj nam lasten drek leze v usta in nos, skozi ušesa naravnost v možgane, je preprost: Dvajset let smo poslušali demagoško obračanje besed, gledali demokratično izvoljene butce, ki so nam iz parlamentarne prižnice pridigali o poštenosti, solidarnosti, pravičnosti, zraven pa nekaznovano kradli za našimi hrbti.

Dvajset let so si pripenjali na prsi zasluge, pljuvali na vse, kar niso bili oni, cinično dvomili o vseh avtoritetah, lagali brez kazni, varali brez slabe vesti, resnico in pravico krojili po svoji volji in koži, bili proti vsem, ki niso z nami in bili proti vsem kar tako, zaradi kondicije, zaradi športa.

Dvajset let, moji lubi Slovenci, so zlorabljali besedo, se delali norca iz nje, iz besede so naredili tržno blago, ponižali so jo na besedo laži in manipulacije, jo nespoštljivo izkoriščali, naredili so jo za vlačugo, jo poteptali, prodali, razdali. Poenostavili so jo, zdaj služi ceneni reklamami za njihove barabije.

Izdali so prijatelje, sodelavce, brate, sestre; izdali so prepričanje, naše in svoje, menjavali so stranke pogosteje kot svoje gate in pri tem niso niti zardeli. Zlorabljali in zlorabili so vse institucije v svoji brezobzirni borbi za oblast. Se smehljali v televizijske kamere, igrali poštenjake in človekoljube, zraven pa za hrbti brusili nože za naše vratove.

V imenu svojih pritlehnih interesov, v imenu krvoloke bratovščine, ki je vse bolj prepričana, da je oblast boljša od ljubice, boljša od tihe onanije za stranišnimi vrati, kjer res ne škodiš nikomur, so žrtvovali tisoče delovnih mest, usodo tisoče družin, zato da so lahko domov pod pazduho odnesli malho, polno novcev, in si kot nedorasli bradati otroci zgradili lovske kočice, hišice in hiše, nakupili zemljo in zemljišča, zgradili steklene palače in palačice, si kupili ladjice in barke, avtomobile in avtomobilčke, izkopali bazene in postavili plotove, najvišje v svojih glavah, in čisto vseeno jim je bilo, in jim je še vedno, in jim je vedno bolj, za vas, moji lubi Slovenci, za vaše delovne roke, za vaše pridne otroke, za vaše življenje.

Podriskali so vas, lubi moji, vi pa ste mislili, da na vaše obraze pada mehko zlato. Dvajset let so drekčli po vaših glavah s svojimi paranojami, strahom, cinizmom, ironijo, nadutostjo, superiornostjo, in to vse za to, da bi prikryli svoje goljufije, svoje male in velike lopovske afere, tiha kupovanja in podkupovanja, svoje okostnjake, skrite v omarah; vse so si prikrojili, da bi se lahko zakryli in da bi bili večno videti pošteni osvoboditelji, preroditelji, graditelji cest in obcestnih stranišč. Napisali so si svoje zakone, na tiste zakone, ki niso po njihovi meri, se požvižgajo, zamahnejo z roko; postavili so svoje zveste pse na prava mesta, opljuvali so vse druge, posejali sovraštvo in zanetili prepire. Nič ne velja, resnice ni, resnica se samo zdi, vse je lahko tako, kot hočeš, kot rečeš, kot obrneš, kot imaš dolžnika in prijatelja na pravem mestu. Drug drugega držijo za vrat. Deželo jim je v dvajsetih letih uspelo narediti gluho in slepo za vse dobro, za vse kvalitetno. Nič ne velja več. Najmanj delo. Nihče se v resnici na nič ne spozna več in vsi se poznajo na vse. Saj je vseeno, skomignejo z rameni, važno je, da si naš, da si mi simpatičen, da mi lezeš v rit, sploh ni več pomembno, da dobro delaš. In gorje tistemu, ki stoji na cesti sam samcat, s svojim delom, s svojim talentom, s svojo voljo in željo. Gorje pametnemu in nadarjenemu, gorje mu, ki nima ničesar dati v zameno. Tistemu, ki nima nič, je treba vzeti tudi to! Tisti, ki ima vse, naj ima še več! To sta gesli minulih dveh desetletij. Dvajset let!! Moji lubi Slovenci! Za nekatere je to vsa mladost, za nekatere polovica življenja, za nekatere najkreativnejša in najboljša leta, za nekatere celo življenje! Preveč! Dvajset let preveč sprenevedanja, klanovstva in klovnovstva, metanja polen tistemu, ki pride za tabo, kot da je smisel oblasti zgolj in samo to. Drvarjenje! Mrcvarjenje. Veliko izdajstvo.

Lubi Slovenci, poscali so se na občutljivost, na občutek do bližnjega, na sočutje, in še ščijejo: vsem na očeh po vseh ljudeh!

Vi pa vse to vidite in ste kar tiho?

In kdor vidi in ne stori ničesar – je kriv!

Kje je, moji lubi Slovenci, vaša sveta jeza? Kje je občutek za upor?
Kam je izginil ponos?

Ni treba čakati, da pride dno do tebe, ni treba, da moraš izgubiti vse, da bi lahko dobil vse. Če lumparije lumpov ne bodo kaznovane, boste morali, moji lubi Slovenci, vzeti mesarico in kij v svoje roke.

*** Primož Trubar je svoje pridige velikokrat začel z nagovorom: »Moji lubi Slovenci«. Ena od najpomembnejših stvari v Trubarjevem življenju je bila ljubezen do slovenskega ljudstva. Verjel je, da ima to lubo ljudstvo dovolj moči in volje, sočutja do bližnjega, solidarnosti in tovarištva, da lahko premaga vse skušnjave in preživi vse viharje.**

*Prava šola kot kraj za otroke bo nudila
ZDRAVO PRIKRAJŠANOST, da bi se VSI začutili,
da bi se začeli zdravo disciplinirati.*

*Kajti dokler se ne čutimo, nimamo potrebe, da bi res sodelovali,
ker nas to ne osrečuje. Z mislimi smo le pri stvarih, ki so za nas
koristne.*

*Eliza ne more biti »rešitev« (kot tudi noben drug model ne), dokler
ljudje ne razumemo, zakaj je potrebna.*

*Da bi to razumeli, pa se je treba potruditi, se poglobiti v
razumevanje VZROKOV.*

*Za to pa si večina ne vzame »časa«, čeprav je pravilneje reči,
da temu pač ne posvečamo pozornosti,
o tem ne razmišljamo, ker je udobneje v starem, poznanem vzorcu.*

*Ogromno slavnih in poznanih ljudi vseh časov je veliko
RAZMIŠLJALO o resnici.*

*Za razmišljanje rabimo MISLI, ki zaposlujejo le našo glavo.
Če ne znamo PRI-SLUHNITI sebi, našim občutkom, ki so jezik duše,
nismo zajeli vseh naših sporočil.*

*ČUTITI se zgodi v področju srca; je spust iz glave v področje predaje.
Je združitev glave in srca. To pa se zgodi šele, ko smo dovolj*

*pogumni, da se soočimo z lastno bolečino, z lastnimi strahovi,
obupom, jezo, žalostjo, z nami samimi –
tudi z našo radovednostjo, z našim odnosom
do veselja, do življenja, do vsega.*

*Kako se soočiti s strahom, ki nas zajame, ko se poslavljajo iluzije?
Strah, da mogoče nismo nihče.*

*Noro smo zasvojeni, odvisni od zunanje identifikacije
– BITI NEKDO.*

*Raje potlačimo naše občutke in se ne soočamo s tem, kar nam
življenje govori v jeziku simptomov.*

NEVIDNI NEMIR

*Ko dojamemo, da smo informacijsko-energijska bitja z možnostjo
zavedanja, namenjamo pravo pozornost »nevidnim«
izmenjavam, ki jih občutimo, premalo pa koristimo njihovo
sporočilno (učilno) vrednost.*

*Otrok, ki ima ravno to zaznavanje še izredno nepoškodovano,
čuti ljudi okrog sebe. Kaj to pomeni?*

*Čuti, če je kdo negativno nabit z energijo,
temu rečemo, da je npr. jezen, ali prestrašen, agresiven.*

*Čuti, če je kdo pozitivno »nastrogen«,
če mu je naklonjen ali prijazen.*

*Vsi oddajamo informacije našega notranjega življenja, okolica to
zazna kot prijeten ali neprijeten občutek.*

*Tako se z nekaterimi ljudmi počutimo dobro v njihovi družbi;
čutimo, da nas sprejemajo.*

*Enako se godi otrokom v šoli, ki čutijo, ali je učitelj oseba,
ki tudi dela to,
kar govori in ČUTI.*

*V nas je skrita zakladnica neuporabljenega znanja,
kajti večina prikriva dejanska občutja, ker smo se vsi navadili, da se
ne govori o občutjih.*

*Če tega nikoli ne počnemo, je podobno, kot če nikoli ne bi uporabljali
naučenega jezika. Pozabimo ga.*

*Isto je z občutki, če jih ne izražamo, so kot prestrašene ptice, ki tudi
takrat, ko jih povabimo v goste, le od daleč kukajo, blizu si ne upajo,
če smo jih celo življenje odganjali.*

*Otrok začuti NEVIDNI NEMIR, ki je energetska informacija o našem
notranjem duševno-duhovnem prostoru.*

*Zato je najpomembneje, da starš najprej spozna vzgojitelja/učitelja,
ki bo delal z otrokom vsaj tja do 12 leta. Otrok, ki je dnevno
izpostavljen neljubeči osebi, je kot kontaminiran z njeno
negativnostjo, tudi sam postane razdražljiv. Otroci srkajo ta
sporočila, ki jih mi odrasli oddajamo;
seveda so občutljivi tudi na energije sošolcev.*

*Da nastane sodelovalna skupina je potrebno ogromno dela na
odnosni ravni, kar pomeni, da vključimo tudi ta nevidni del nas, ki
nam sporoča več, sigurno pa ne manj kot vidni (ki je očitnejši za
raven razumevanja simptomov,
nevidni pa za raven razumevanja vzrokov).*

KJER NI ODNOSOV, NI PRAVEGA UČENJA

*Otroci rabijo preproste mentorje-učitelje in preproste KRAJE ZA
OTROKE, ki so možni le v NARAVNIH OKOLJIH.*

*Kjer ni odnosov, otroci ne morejo začutiti svoje duše
in se upravičeno počutijo opeharjene.*

*Večina otrok je zato tako nezadovoljnih, brez pravega žara,
navdušenja, brez prave otroškosti,
ker se nihče resnično ne ukvarja z njimi (seveda so izjeme).
Ne vzamemo si dovolj časa, da bi jih res videli,
kajti UZRETI otroka, pomeni VIDETI TUDI SEBE,
se soočiti s svojim notranjim, lastnim (praviloma nepotešenim)
otrokom v nas.*

*To pa večina ne zmore, ker nas je preveč strah.
Strah nas je, da bi v očeh svojega lastnega otroka uzrli svoje
prestrašene otroške oči.*

O tem pripoveduje čudovita zgodbica o PUNČKI IN VELIKANU.

*Vsi smo ranjeni (ali pa smo bili), in dokler ne izjočemo
naše skale v nas, ne moremo biti radostni, ne moremo
se igrati – niti sami s sabo, niti z našimi otroci.
In oni to čutijo.*

*Da bi to prikrili, iščemo zunanje rešitve, ki so VSE neučinkovite.
Neizživeta radost spi v naročju žalosti.
Šele, ko si dovolimo izjokati bolečino (skalo v nas), spet začutimo v
sebi lahkotnost in veselje do življenja.
Začutimo vir radosti, ki je v nas, našega notranjega otroka.*

*Naši biološki otroci imajo nalogo OGLEDALA, odsevajo NAŠE
ZGODBE, v simbolnem jeziku pripovedujejo naše vzorce.
Ljubijo starše in to tako močno,
da so za njih pripravljani narediti vse.*

*Zaupajmo jim.
KO bomo lahko zaupali otrokom (s tem jim bomo dali možnost, da
gredo pot samostojnosti in odgovornosti),
bomo zaupali tudi sebi.
Zaupanje pomeni ljubezen.
Kadar nas je strah, ne zaupamo,
kot odrasli hočemo imeti vse pod nadzorom.*

Življenje s pravim zaupanjem se spreminja v praznik.

*Ravno ta del ukvarjanja z otroki
na ODNOSNI ravni je BISTVO,
je NAJPOMEMBNEJŠI del prave šole,
ki ga večina ne vidi (BISTVO JE OČEM SKRITO),
zato se tudi (kot družba) ne zavedamo, da brez tega ne moremo dati
celostnih pogojev za razcvet otroka.*

*Odnosna raven zahteva največ časa,
a večina se ukvarja le s klasičnim podajanjem znanja (VODENJE), ki
bi smel biti le NADGRADNJA (in še to občasno) pravega odnosa.*

*Učni proces, v katerem ni pravega sodelovalnega odnosa,
je prazen, pust in nenavdušujoč.*

*Mar je starš, ki vse naredi za otroka, res »priden«,
mar ni to na odnosni ravni LENOBA?*

PRESTRAŠENI RAZUM IŠČE DRUŽBO RANJENA DUŠA IŠČE SAMOTO

*Ranjeni otroci se skrivajo za svojo bolečino in
ne prenesejo MIRU in TIŠINE.
Kadar nas je strah, se obdamo z drugimi ljudmi,
nočemo biti sami.*

*Strahopetci se radi skrivajo za množicami (zato tudi delamo vedno
večje razrede, da ne vidimo več posameznikov
in njihovih stisk). In tako se skrivamo tudi mi odrasli.*

*Razum je poln želja in hoče vedno nekaj novega, a izbira le smetano,
hoče pa ugajati drugim.*

*Duša čuti potrebe, hoče izkušnjo in hoče ugajati sebi.
Duša ima dostop do bistva, do pravega znanja, do naših občutkov.
Le če začutimo jezik duše, smo ustvarjalni,
smo v stiku s samim seboj.*

*In to je temelj pravega izobraževanja, da bi vsak začutil sebe, svojo
enkratnost, svojo dragoceno drugačnost.*

*Sodelovanje nastane takrat, ko vsak to začuti pri sebi
in tudi pri drugih.*

*Dokler pa imamo v sebi vzorce negativnega primerjanja, nezdrave
tekmovalnosti, se oviramo v sodelovalnem procesu.*

*Pomembno je, da to vidimo, da si to priznamo in da se tega skupno
odučimo.*

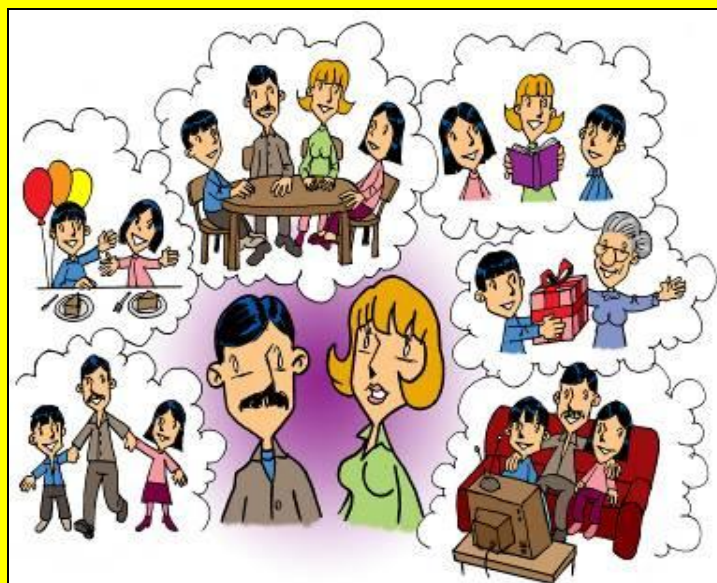
*Nova šola ima dušo, ki nas hrani in pripravlja za burna obdobja,
ko zbledijo iluzije zunanjega uspeha.*

*Najkasneje po 30 letu (ali že prej, pri nekaterih kasneje),
se oglasi shirana duša, ki smo ji odrekli skoraj vso pozornost za to,
da smo nahranili ego,
da smo postali nekdo, da se lahko kitimo s papirnato samopodobo.*

*Kje je naše samospoštovanje, ko za debelimi nazivi ne najdemo
nič koristnega, nič uporabnega, da bi stopili ven iz luže nevednosti,
da bi zapustili maternice različnih ego zatočišč?*

*Lažni domovi nočejo, da bi jih zapustili,
Nepravi učitelji želijo, da jim sledimo, da jih posnemamo
in jim tako še naprej dajemo energijo.*

*Kot da nihče noče, da bi slišali sestradano dušo, ki bi rada napolnila
sebe z izkušnjo vsega, kar je edino vredno življenja.*

naše vsakodnevne misli

*Brez prave hrane za dušo smo brez prave hrbtnice,
ko nam življenje ponuja odgovore v naših bolečih odnosih,
v naših prestrašenih obrazih – za vsem tem pa je krik po čutenju
Življenja, po dotiku sočloveka, po lastni izkušnji,
ki ji le ego ne dovoli, da bi se prekalila v navdušeno opazovalko in
igralko svojega lastnega življenja.*

*Zaplešimo že enkrat v to Življenje, objemimo se v izkušnji
nepredvidljive negotovosti in se skupaj nasmejmo našim strahovom.*

Strah ne mara smeha, ego ne mara radosti.

*Če bomo skupaj doživljali igro kot učenje za življenje,
bomo otrokom zgled človečnosti, zaradi katere bomo
tudi sami dobili pogum za raziskovanje sebe in našega čudovitega
planeta.*

*Otroci ne rabijo več naše »stare pomoči«,
rabijo le naš ZGLED.*

NI PRAVEGA, RESNIČNEGA UČENJA

*KDO SE ŠE ŽELI RESNIČNO UČITI IN DELATI
– USTVARJATI IN SODELOVATI?*

*Vsi še podpiramo proces POMNJENJA, za katerega zmotno mislimo,
da je resnično učenje, a je le POSNEMANJE.*

*Zakaj večina ljudi izgubi željo pa SAMORAZISKOVANJU in
SAMOUČENJU (in se z odporom učimo samo to, kar nam drugi
rečejo)?*

*Zakaj večina otrok do konca devetletke zasovraži šolo, kar pomeni,
da se jim gabi učenje – in ravno učenje je tista lastnost, ki pomeni
odprtost za novo, za spoznavanje samega sebe, za razmišljanje, za
ustvarjalnost?....*

*To je pomembno, da bi razumeli.
Ko bi to resnično dojali, bi odkrili VZROK NEVEDNOSTI.*

In bi delovali drugače.

Otroci se upirajo **NE-UČENJU**. Nočejo biti papige.

**Če bi bilo to, kar jim mi nudimo sedaj, res pravo učenje,
bi nas to vse zanimalo.**

Ne zavedamo se, da imamo le proces **ŠOLANJA**,
KI NI PROCES RESNIČNEGA, PRAVEGA UČENJA.

Se zavedate, da se v procesu klasičnega učenja vaš otrok ne uči,
ampak je v procesu **POMNJENJA IN POSNEMANJA**,
za kar ne rabi nobenega **RAZMIŠLJANJA**?
»Učimo« ga lenobe.

**NE ZNAMO SAMOSTOJNO RAZMIŠLJATI – TOREJ SE NE ZNAMO
SAMI UČITI.**

ŠOLA V KLASIČNEM SMISLU NI VEČ POTREBNA.

**POTREBNI SO LE POGOJI ZA SAMOSTOJNO
IN ODGOVORNO UČENJE,
DELO IN SODELOVALNE ODNOSE.**

Zakaj večina ne podvomi v obstoječi način mišljenja, ki je posledica
našega nezdravega načina življenja?

Če bi podvomili v to, kar delamo sedaj,
bi moral **VSAK PODVOMITI TUDI VASE.**
Vsak od nas je del družbe, vsak je soodgovoren.
Če bi resno podvomili, bi se začeli najprej zgražati
nad nami samimi,
kajti mi sami smo največji problem.

Učenje brez nasilja je možno le, če ustvarjalno sodelujeta starš in učitelj. Drugače nas nehote zavede zunanja uspešnost učenca, ki smo jo dosegli z zunanje motiviranim šolanjem, ki je le legalna oblika nasilja.

*Pomnjenje podatkov za ocene NI UČENJE,
je mehansko ponavljanje, posnemanje
brez truda lastnega razmišljanja.*

**Klasični način vodenja in »učenja«
podpira le SMETANA PROCES.**

**Zato trdim, da so klasične šole škodljive in povsem
neprimerne za vse, še posebej za otroke.**

**Seveda pa so primerne za klasične učitelje in klasične
vzgojitelje, ki poleg dobre plače, ki je tudi oblika energije,
dobijo še energijo otrok (ali pa se medsebojno zaradi
nesodelovanja izčrpajo).**

**Otroci po parih letih obiskovanja hodijo vsi brez
navdušenja (=brez energije), nihče ni zadovoljen
(povejte mi koga, ki ima rad šolo še v osmem, devetem
razredu, tudi odličnjaki se samo pritožujejo in mi ne
delujejo srečni!!).**

Smisel življenja je preseči NEVEDNOST.

*Kje pa »dobivamo« »ZNANJE?«(informacija ni isto kot znanje).
Vsak učitelj in starš se morata stalno spraševati : kdo nas uči, kako
priti do znanja, kako se učiti?*

*Kje bi naj otroci dobili popotnico,
da bi OHRANILI RADOVEDNOST?*

**KJER JE STRAH – NI RESNIČNEGA UČENJA
KJER JE NEZDRAVO PRIMERJANJE- NI RESNIČNEGA UČENJA
KJER JE TEKMOVALNOST - NI RESNIČNEGA UČENJA**

*Ljudje so tako zakrčeni od strahu, da se niso v stanju odpreti učenju.
Za resnično učenje smo pripravljene le v stanju,
ko se počutimo varne, sprejete.*

*Da bi razumeli radost, moramo razumeti oviro – in to je strah.
Ničesar si ne upamo narediti spontano, ustvarjalno, če nas je strah.
Kjer je strah, tam je nasilje.*

*Nas je pa tako strah, da se niti ne zavedamo, da nas je strah.
To je tudi največji problem, da ne vidimo vsi, kje je problem.*

*Ne moremo si želeti in doseči radosti, če ne vemo,
da je radost v nas, le da ji strah onemogoča, da bi se izrazila.*

*Če je tudi učitelj prestrašen, se ne bo boril za avtonomijo
(tudi navajenost na tradicijo, da drugi odločajo o nas je določena
razvada, ki je nastala, ker se nismo naučili samostojnega
razmišljanja, pokončne drže pa nimamo, ker nas je strah biti pošteni
in resnicoljubni).*

*Kot je rekel Svetina, nepogumen učitelj ne more učiti otroka poguma,
če pa je starš s tem zadovoljen, smo postavili otroka v doživljenjsko
kletko, iz katere jih zelo malo uide brez večjih ran.*

*Ne zavedamo se, da smo ošabni, ker se nam zdi, da že vse
vemo.*

*Zato se tudi nismo pripravljene poglobljati – kar pomeni, da
se NISMO PRIPRAVLJENI RESNIČNO UČITI.*

*Resnično učenje zahteva stanje ZDRAVE PONIŽNOSTI
(ne pohlevnosti). Imeti moramo UČEČI SE UM.*

*Imeti potrebo po znanju, po učenju, biti radoveden, to je eden
najlepših darov. Kdor se noče učiti, tudi noče sprememb.*

*Resnično učiti se, pomeni odkrivati nekaj NOVEGA.
Tega pa nočemo, ker se nočemo učiti, ker se ne znamo
resnično učiti.*

***Torej je problem družbe,
ker se nočemo
resnično učiti
in ker se ne
znamo čutiti.***

Problem je tudi v tem, ker se ne zavedamo, da v nas ni prave radovednosti, da je trenutno za učenje potrebna prisila.

Zakaj bi bila potrebna, če bi se radi učili sami od sebe?

Zakaj se nočemo učiti in raje sledimo, raje posnemamo druge (kot v Orwellovi Animal farm)?

Koliko otrok se rado uči, koliko učiteljev in staršev je sprejemljivih za novo? To je treba razumeti.

Radi bi učeče se otroke sredi družbe, ki ji ni do resničnega učenja.

Zamenjujemo nabiranje diplom z resničnim znanjem.

*Vedeti moramo, da je vsepovsod tam, kjer je primerjanje,
tekmovalnost, ocenjevanje, prisoten STRAH.
In kjer je strah, se ne moremo resnično učiti,
niti ne moremo resnično sodelovati.*

*Resnično učenje išče resnico, išče razumevanje, išče rešitve.
Se spušča v neznano, odkriva novo.*

Tekmovalno ocenjevanje ustvarja brezčutnost

*NI pravega učenja, zato tudi ni ČUTENJA,
zato ponavljamo nasilje iz roda v rod.*

*Starš/učitelj že samo s pričakovanjem ocen, rezultatov, točk vidno in
nevidno vplivata na otroka, ki to čuti in se že zaradi tega VEDNO
ČUTI v svojem bistvu NESPREJETEGA, NELJUBLJENEGA,
neprimernega.*

NI ZDRAVE HRANE

*Zakaj Ministrstvo za zdravje ne prepove nezdrave hrane za otroke –
iz trgovin? Od tam se vsa ta nezdrava industrija seli v vrtce,
šole in domove.*

*Skoraj vsi izdelki iz klasičnih trgovin NISO HRANA,
ampak so INDUSTRIJSKO MRTVI IZDELKI.*

Hrana je le to, kar daje vitalnost, kar je živo, naravno pridelano in služi zdravju otroka (in nas). Vse ostalo nas dela odvisne od umetnih okusov in dodatkov. Ker so skoraj vsi otroci že okusili industrijske izdelke, skoraj vsi odklanjajo naravno hrano, ki jo je celo težko dobiti. Tudi ženske, ki kuhajo zdravo hrano mi povedo, da njihovi otroci zdravo hrano odklanjajo. Seveda, ko otrok pride v vrtcu ali šoli v stik z industrijsko hrano, se izogiba domači zdravi hrani – kjer jo imajo.

Ali se vprašate, zakaj Ministrstvo za zdravje ne zaščiti otrok? Če bi hoteli, bi to že vendar naredili, saj je to njihova naloga (saj ime imajo takšno, da bi morali ščititi zdravje). Zakaj imamo množice znanstvenikov, ki raziskujejo s kakšnimi strupi so obdani otroci in neozaveščeni starši - ki bi jim vsaj to breme odpadlo z ramen, če bi uradniki poskrbeli za umik strupenih izdelkov?

*Koliko lobijev pa stoji za to industrijo, ki direktno ali indirektno ne dovolijo vrtov okrog šol? Zato tudi šole ne smejo same pridelovati svoje hrane- torej se otroci ne smejo učiti iz narave, ampak v trgovinah...
To je KOT NAČRTNI GENOCID.*

Verigo odvisnosti in zastrupljanja vedno bolj zategujemo okrog najbolj nemočnih – otrok.

Otroke legalno zastrupljamo z industrijsko hrano, legalno jih posiljujmo s tekmovalnim načinom v šolah, legalno jih tlačimo v kletke in se potem sprašujemo »zakaj so naše ogledalo«?

*Jemo takšno hrano, da se lahko čim manj čutimo,
da smo lahko leni in brez volje, da bi se v karkoli poglabljali.*

*Ko jem lahko hrano, se počutim lahkotno.
Ko jem težko hrano, sem lena in težka.*

primer

***Prijatelj, hribolazec in vegetarijanec mi je rekel, da otroke
zato silimo jesti, da so debeli in da se nam ni potrebno z
njimi gibati, ker potem lahko vsi skupaj ležimo na kavču.***

*Ko omenjam vegetarijanstvo, pogosto slišim neodobravanje.
Nismo se navajeni ničemur odrekati, vse hočemo imeti, zato pa tudi
ni nobenega hrepenenja več.*

*Seveda je zdrava hrana mnogo več kot le način vegetarijanstva,
zame je pomembno že to, da se začenjamo zavedati, da zaradi mesne
hrane ubijamo živali na nehuman način, da bi podvomili o
neustreznosti industrijske hrane.*

*Mnoga naravna ljudstva znajo jesti meso na obredni način, ki je
povezan s privolitvijo živali, ki se človeku podari za hrano.*

Beli človek žival nasilno goji, nasilno ubije in nasilno poje.

primer: To ni možno

***Mladi osebi razlagam o slovenski pranojedki Omerzelovi in
ta oseba se takoj začne zgražati, da to ni možno, da to ni
res. Rečem ji, da je čisto prav, da DVOMI v moje besede in ji
predlagam, da naj podvomi tudi v njen sedanji način
prehranjevanja.***

*Odklanjamo drugačne načine prehranjevanja,
ker ne znamo misliti s svojo glavo, kar bi v tem primeru pomenilo,
da zdravo podvomimo v oboje,
torej tudi v naš vsesplošno sprejeti način prehranjevanja.*

Postali smo odvisni od nezdravega prehranjevanja.

*Hočem živo hrano, ker hočem biti živa!
Hrana je zdravilo!*

Na področju zdravega prehranjevanja smo tako pismeni kot na področju zdravega bivanja.

Ne vemo kaj pomeni zdravo prehranjevanje, niti ne vidimo prehranjevalnih motenj in razvad, ki vodijo v odvisnosti od umetnih okusov in navajenost na življenje v kletkah – v umetnih okoljih.

Ne znamo si niti predstavljati, kaj pomeni in kako pomembna je ZDRAVA PRIKRAJŠANOST za otroka, ki mu samo škodimo, ker mu NUDIMO VSE.

Otrok, ki dobi vse, se ne čuti.

In ker se ne čuti, je nemiren, ne ve, kaj bi še rad.

Od kod pa naj otrok pozna zdravo prikrajšanost, če je ne poznata niti starš niti učitelj? Vsi bi radi imeli vse.

Anomalija pa je v tem, da se mi odrasli pritožujejo, kaj vse da jedo njihovi otroci in ne vidijo, da jim oni sami to omogočajo -kupujejo.

Tako je ravno naloga pravih šol, da omogočajo učenje zdrave »pikrajšanosti«, da bi otroci doživeli, da se da jesti zdravo hrano in »preživeti«...

NI ZDRAVE VODE

Šola bi naj vendar učila, kako zdravo živeti, kako zdravo razmišljati, komunicirati, sodelovati, kako se zdravo prehranjevati...kako skrbeti za čiste vodne vire, kako ceniti vodo kot vir življenja.

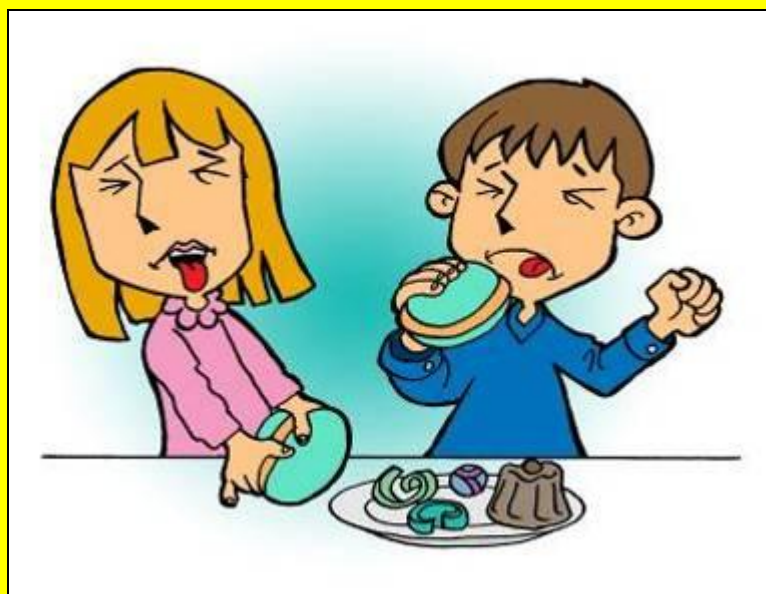
Kje pa je še sploh zdrava voda?

(ČE) NI ZDRAVE ŠOLE – NI ZDRAVE DRUŽBE

Dati otroku materialne pogoje, to vsaj v zahodnem svetu še gre; večina otrok ima relativno dobre materialne pogoje, čeprav so usebinsko gledano umetni, podobni kletkam.

*V to se večina ne spušča, zato v umetnem načinu bivanja ne vidimo enega izmed vzrokov, da **otrok, ki je naravno bitje, rabi tudi naravne pogoje.***

In ker jih nima, je bolan.

*otroci so se tako navadili na umetne okuse,
da jim naravna hrana ni več všeč.*

*Da bi nudili **otrokom možnost sodelovalnega učenja v naravnem okolju**, to pa že presega naše predstave.*

Kaj šele, da bi za otroka iskali dobrega učitelja.

*Vsak otrok je namreč tako drugačen,
da vsak otrok rabi individualni pristop.*

*Kar za starša predstavlja možnost,
da poskuša to reševati s šolanjem na domu.
Lahko se poveže še z drugimi starši in več individualnih šolanj na
domu se poveže v sodelovalni ožek.
Otrok rabi učenje sodelovanja v skupini.*

*Srečen otrok je radoveden, nenasilen, poln prekipevajoče radosti,
sočuten, senzibilen.
Pa so naši otroci takšni?*

*Pa naj se še tako trudimo, v vlogi učiteljev in staršev, -
jaz ne vidim dovolj radostnih obrazov.*

*Ali sploh rabimo (takšno) šolo, ki le vodi in niti nima vizije
sodelovalnega učenja, ustvarjalne vzgoje?*

*Dokler ne poskrbimo za otroke in njihovo pravo izobraževanje,
tako dolgo tudi družba ne bo imela zdravih temeljev.*

*Ker je smetje vsepovsod, ga ne vidimo več kot smetje.
Postali smo neobčutljivi za grdoto okrog nas (in v nas).*

NI ZDRAVEGA NAČINA BIVANJA

NI ZDRAVEGA NAČINA ŽIVLJENJA

OTROCI V KLETKAH

Praviloma nikjer ni pravih pogojev za zdrav način življenja - prenatrpani razredi v UMETNIH okoljih, otroci, ki živijo v blokih brez zelenja, spet v UMETNEM okolju – in če dodamo, da so skoz pod NADZOROM, jim ne preostane nič drugega, kot da se »nezdravo« upirajo, da bi nas odrasle prisilili v spremembo naših ODRASLIH VZORCEV VEDENJA.

*OTROCI SO NAMREČ VSI V REDU.
PROBLEME IMAMO MI ODRASLI.
OTROCI NAM LE ODSLKAVAJO NAŠE VZORCE.*

⁸Otrokom ne preostane drugega, kot da se slepo podredijo nezavedajočim se staršem in klasičnim učiteljem v umetnem okolju.

Mi odrasli smo se navadili na anomalije, otroci pa prinašajo svarilna sporočila, ki jih ne slišimo več, ali pa jih ne znamo razvozlati?

*Klasična javna šola individualnemu pristopu v naravnem okolju (še) ni kos.
Ker se niti ne zaveda problemov, ki jih z načinom vodenja in nesodelovalnega učenja v umetnih okoljih ustvarja.
Javna šola nima duše, ki je pogoj za ustvarjanje odnosa.
Duše otrok so v njej vedno bolj izpraznjene.*

⁸ Vsi vemo, da v trgovinah dobivamo nezdravo hrano – koliko od nas pa ima zato svoj vrt, ali pa kupuje pri kmetu? Od vedeti do delovati je tako dolga pot, da se na poti do drugačnega vedenja na staro vedenje preveč navadimo. A življenje nam daje povračilne lekcije. Otroci nam kažejo ogledala. Bezenškova odlično opisuje primere; npr. matere, ki je preveč pridna in ima otroke, ki se jim nič ne ljubi; ali matere, ki skrbi za druge in ima otroka, ki ne bi z nikomer nič delil..

Kar opazujte otroke - starejši ko so, bolj nesrečni, izpraznjeni se vračajo domov.

Iz ene kletke (šole) gredo v drugo (dom).

PRINCI IN KENGURUJI

V ZLATIH KLETKAH

S SMETMI

***OTROCI BEŽIJO V OMAMO PASIVNEGA SVETA- OSTATI
KENGURU/princ ali princeska***

*KENGURUJEM in PRINCEM je kot otrokom vseč javna šola,
množica,
kjer drugi skrbijo zate, kjer se skriješ in ti ni treba razmišljati.
Kasneje iščejo varne sisteme in uradniške položaje.
Le ljudem z zdravo integriteto, je vseč pot samostojnosti,
lastnega raziskovanja in samostojnega učenja.*

*Otrok, ki odrašča v umetnem svetu (naj si gre za zunanji umetni svet,
ali pa okolje, kjer prevladuje le materialna miselnost – kjer so
pomembne le dobre ocene, zunanji uspeh), bo v večini primerov
poskušal ostajati v lagodju, ki mu omogoča pričarati otroštvo in
ohranjati UDOBJE.*

Kot da se otrokom svet brez nenehne igre ne zdi lep.

*Igra je potrebna, toda znati je treba uravnotežati prijetno in
koristno. Predvsem pa potem to tudi hoteti.*

»Umetni« otroci iščejo svet pasivne igre (sedeti za tv/PC, se igrati...).
*To je sodobna omama in ogromno otrok, ki sem jih spoznala v
zadnjih petih letih, mi je govorilo, da bi bili najraje kar doma – torej
v MAMINI VREČI IN BI SE IGRALI.*

*Ne gre pa le za igro, ampak za BEG, UMIK V SVET OMAME.
Če jih opazujete, so takrat v stanju čisto posebne odsotnosti, ki je
podobno odvisniškemu vedenju.*

*Večina teh fantov hoče ohraniti vlogo KENGURUJA ali PRINCA,
deklice pa PRINCESK.*

*Navzven izredno prijazne osebe, komunikativne, olikane, a izredno
sebične, neupoštevajoč druge, nepripravljene sodelovati niti doma
niti v šoli, torej niti kasneje v življenju.*

*Tudi kot partnerji ali uradniki to niso odgovorne osebe, a se tega ne
zavedajo, ker se ne čutijo. Prej vse obljubijo, potem pa se obljub ne
držijo, so pa užaljeni, če jih na to opozoriš. Navajeni so, da je bilo
vedno dovolj le, da so bili prijazni in pridni
(torej slepo poslušne lutke).*

*Princi se tako navadijo na vlogo, da skozi samo dobivajo, da se ne
navadijo na dajanje, in kasneje na sodelovanje.*

*Hočejo imeti vse, saj so tako navajeni. Nimajo občutka, da je kaj
narobe, če le jemljejo.*

*Veliko princev ima prehranjevalne motnje, ker svojih potreb ne
čutijo, ne čutijo svojega telesa, ravno tako ne čutijo svojih otrok.
Radi briljirajo z znanjem, a vse ostane v mentalnih konstrukcijah.*

način vodenja in nesodelovanja (smetana proces) vodi v kengurujstvo

*V Sloveniji smo na prvem mestu po številu
»kengurujev« in
princev v Evropi.*

*Vedno več je tudi odraslih, ki nočejo odrasti,
ki nočejo sprejeti odgovornosti, kar pomeni, da nočejo
razmišljati o teh stvareh, ker to zahteva napor.*

*Živeti v »brezskrbnem« svetu, v katerem bo že nekdo
DRUGI poskrbel zame, in to so običajno ŽENSKÉ,
MAME, ki pogosto ne vidijo, da iz svojih sinov delajo
partnerje.*

*Vse naredijo namesto njih, potem pa ne poskrbijo, da
bi zapustili gnezdo (vrečo).*

*Ko pa se to zgodi, se upre otrok, ki je bil predolgo časa
v ovatkanem okolju.*

*Tudi v šoli, ki naj bi omogočala zdravo rezanje
popkovine,
otrok ne bo pripravljen sodelovati.*

*Če je zunanje uspešen, bo rad nabiral zunanja
priznanja.*

*Imamo lepo število magistrov in doktorjev, ki s
teoretičnim znanjem nabirajo diplome, s katerimi
povzročajo le še več problemov v družbi.*

*Otroci princesk so materialno preskrbljeni, ne pa
čustveno.*

Da bi dobili pozornost, postanejo razdiralni, kričijo po

duševni hrani, a zaman. Princeska jim pozornosti ne more dati, ker ne čuti.

Otroci preveč delavnih staršev so pogosto egoistični, sebični.

Tudi oni imajo navidezno vse, a ravno tako nimajo pozornosti, ker jim je starši nimajo časa dati.

Ko **princeske** vzgajajo **prince**, mislijo, da so najboljše mame na svetu.

Ko pa se zagledajo v ogledalu – v otroku, ne morejo verjeti njihovi slepi pegi. Otroci bi živeli v takšnem lagodju, kot mati princeska, a to postaja nevzdržno (pri enem ali dveh otrocih še gre).

Ko **deloholiki** vzgajajo **otroke**, mislijo, da je to najboljše, kar jim dajo. In se zgrozijo, ko vidijo v povračilnih lekcijah, da jih otroci ne spoštujejo, da odklanjajo delo, ki je ravno njim tako pomembno.

Ko **državljeni** pogledamo na prestole, se lahko zgrozimo ob pogledu na prince in robote, ki jim za naše težave ni nič mar.

To je naša povračilna lekcija.
Kar seješ, to žanješ.

Otrok rabi občasno vodenje, toda, če ga je treba stalno opozarjati,
da nekaj naredi, je to stalni način VODENJA,
ki vodi v nesamostojnost in je škodljivo.
Kriv pa ni otrok, ampak mi odrasli, ki ostajamo v klasičnih vlogah
učiteljev ali staršev.

In tako se vsi pogosto znajdemo v začaranem krogu.
Otrok, ki smo ga v procesu vzgoje doma, ali v procesu šolanja
navadili le na smetano, le na prijetno, sčasoma vse jemlje
samoumevno in se kmalu navadi na vlogo KRALJA -PRINCA, tako
da mu je kasneje VSAK NAPOR odveč.
Tudi najmanjše breme odklanja in se upira.
Odraslim (mišljena sta oba, učitelj in starš) ne preostane drugega,
kot da to naredita sama in s tem neodgovorno vedenje le še
podpirata.

Nesodelovalni način vse izčrpava, kajti nekdo mora le dajati,
v tem primeru – pripravljati smetano.
Ker je to dolgoročno škodljivo za otroka,
se je treba ustaviti in pogledati,
zakaj nadaljujemo s početjem,
ki nam ne prinaša zadovoljstva?

Vsi procesi, ki so značilni za šolo in dom, so značilni tudi za kasnejše
uradovanje, službovanje...
Le malo se jih kasneje »spremeni«.

KAJ LAHKO NAREDIMO?

*Najprej bi bilo potrebno razlikovanje med bistvenim in nebistvenim,
kar vključuje tudi zavajanje intelekta in nenehno snubljenje
inteligence.*

PRAVA INTELIGENCA VKLJUČUJE DUŠO

INTELEKT – INTELIGENCA

Prave, celostne inteligence se ne da meriti.

Intelekt išče hrano za intelekt,

inteligence išče hrano za inteligenco.

Lepota išče hrano za lepoto, mir išče mir.

Duša išče hrano za dušo.

Otroci so kot naše DUŠE, oni so duše.

Če z njimi ne delamo kot z dušami,

tudi z našo lastno dušo delamo tako.

Če želimo postati inteligentni, se ne smemo zadovoljiti z nobenimi razlagami, ki nam jih (dobronamerno) ponujajo drugi. Opazujemo ljudi okrog nas, okolje okrog nas, se poglobljamo v naše odnose na mikro in makro ravni, poskušamo razumeti vpliv vseh sistemov na posameznika in na družbo- če pa nam je pomembneje, da se slepo prilagodimo, ker je zunanja varnost nagrada za to, se ne osvobodimo mnenja drugih in ostanemo na nivoju teoretičnih intelektualcev, ki jih prežema strah, da bi sami prišli do spoznanj, ki zahtevajo pogum, brez katerega ne vstopamo v raziskovanje negotovega in neznanega. Nagrada je svoboda in inteligenca, ki nas dela neodvisne, istočasno pa zdravo odvisne (sovisne), saj se zavedajoč posameznik zaveda, kako smo vsi povezani.

Intelligenten posameznik hoče ostati radoveden in hoče sam odkrivati dejstva, noče, da mu učitelji že VSE razložimo, kajti s tem ga zadušimo z našimi mislimi, z našimi predstavami, ki so del našega znanja.

Pravi učitelj ustvari pogoje, kjer učenci vse, kar jim je bilo posredovano, imenujejo le RAZLAGE, sami pa radovedno iščejo, kako vse te podatke UPORABITI KOT KORISTNO ZNANJE. Učitelj-mentor jim je pri tem kot sodelavec, kot sospremljevalec, ki ima sicer več izkušenj, a ravno zato več te življenjske modrosti, da spoštuje učenca kot enakovrednega partnerja (seveda pa nista enaka).

Le inteligen ten človek VIDI probleme in jih hoče REŠEVATI na preprost način.

Samo pametni so le intelektualno, mentalno sposobni razumevanja,

*niso pa dojemljivi za POVEZAVE.
Vidijo probleme, a ne vidijo rešitev.*

Imamo strokovnjake za pomembna znanja, kjer si izmenjujemo pomembne izkušnje. Področje znanosti ima cel kup področij, kjer je pomembno, da imamo dober spomin in da se učimo od drugih, ki že imajo izkušnje.

Kako bi sicer gradili lepe hiše, stroje, če bi vse hoteli izumljati od začetka. Torej gre tu za UPORABNO ZNANJE.

*Razviti sposobnost RAZLIKOVANJA med ŠKODLJIVIM IN UPORABNIM ZNANJEM, to pa je stvar INTELIGENCE.
Določeno znanje je lahko škodljivo, če ni uporabljeno na pravi način.
Priti do te sposobnosti razlikovanja je ravno tako proces izobraževanja.*

*Koliko gorja bi bilo prihranjenega, če bi imeli znanstveniki to sposobnost in bi znanja uporabljali le v dobro človeštva.
Če bi Einstein deloval etično, ne bi dal iz rok znanja, ki se je zlorabilo v vojne namene. Kako škodljivo je znanje v rokah neetičnih znanstvenikov, vidimo danes na primeru genske tehnologije, prehranske industrije, okoljskih projektov..*

Imamo toliko znanja, da bi lahko izpeljali prave rešitve za celi svet. Toda znanje morajo imeti etično prebujeni ljudje, pa se bo svet začel spreminjati nam v ponos (ne v ošabnost). Saj je vendar vse, kar se dogaja na njem, OGLEDALO našega mišljenja, naših odnosov in naše neetičnosti.

Če bi bili srečni, ne bi ubijali drug drugega, če bi bili radostni, bi poskrbeli, da bi vsi imeli vsega dovolj– kajti na svetu je za vse dovolj vsega.

Pomanjkanje ustvarja le naša enostransko razvita zavest, ki jo pridno šolamo, da vidi vse negativno, da je stalno polna skrbi in da se egoistično boji le za lastno preživetje.

Probleme lahko rešujemo, če znamo poslušati.

Ne iščimo »rešitev«, iščimo razumevanje.

Ko začnemo razumeti probleme, postajamo del rešitve.

Dokler ne razumemo, zakaj so potrebne drugačne šole in domovi kot kraji za otroke, ne bomo podpirali tistih, ki delujejo ali pa že celo izvajajo »rešitve«, ker probleme vidijo celostno.

Ne gre za to, da ne bi videli REŠITVE, gre za to, da vsi še ne vidimo PROBLEMA, zato ne razumemo VZROKOV.

*Dokler nimamo teh razumevanj, so vse »rešitve« ILUZIJA.
Pravilna definicija in razumevanje problema je NAJPOMEMBNEJŠI
in največji korak na poti do rešitve.*

Poznamo pa samo klasični način vodenja, dresure, zato se ne znamo poglobiti in neodvisno od trenutnih navad pogledati preko plota omejujočih predstav

Navajeni smo, da nam mora »nekdo« povedati, da je nekaj problem. Tisti nekdo, pa običajno »zna« samo slediti napisanim navodilom, ne zna delati po lastni vesti.

*Prva stopnička je : PRIZNATI SI PROBLEM
in to prevesti v našo konkretno situacijo,
torej postaviti pravo »diagnozo«
(če pridemo do tega sami, je milost).*

Starši/učitelji bi si morali najprej priznati največji neprepoznani problem, da smo v EGO NARAVNANOSTI – stalnem vrednotenju, ki vodi le v NELJUBEČE ODNOSE.

*Dokler se ne zavedamo, kje smo, ne moremo nič spremeniti.
Kajti za večino pomeni biti dober starš, če skrbiš za otroka in da ima
otrok v šoli dobre ocene.*

*Biti dober učitelj pomeni skrbno izpolnjevati učni načrt in pripeljati
otroke do ocen, po možnosti dobrih,
kaj pa se z otrokom dogaja, pa dokler otrok dobiva sprejemljive
ocene, ni važno.*

*Če starš in učitelj za to naravnostjo ne vidita ega, potem je njuna
SKRB usmerjena v ZUNANJE IZBOLJŠAVE, ki le še krepijo ego
(poglejte, kako dober starš sem, vse naredim za otroka. Izpolnila sem
učni načrt, otrok je opravil izpite, bravo, dobra sem. To so ego izjave,
sicer dobrih oseb, a obe v egu, torej ne dovolj ljubečih).*

*Radi bi bili dobri, a to pomeni, da se ne sprejemamo (zato tudi
otroka ne moremo) kakršni smo.*

*Radi bi bili dobri, imamo prave želje, a naše delovanje je egoistično
in neljubeče. To je osnovni problem.*

Življenje je pot, ne cilj.

Če je pomemben najprej cilj, smo v egu, torej v neljubečih odnosih.

*Vsem staršem priporočam, naj kupujejo otrokom manj igrač.
Omogočajmo pa jim več športa, več gibanja, več pogovora in več
ZDRAVE PRIKRAJŠANOSTI.*

***Povejmo to dedkom in babicam, naj nehajo kupovati smeti in naj raje dajo
denar za bistvene stvari.***

Primer:

*Fantek se je naučil, da ga starši opazijo samo, če jim je
delal »probleme«, le takrat so si vzeli čas in se z njim
ukvarjali. Učiteljici je v šoli razlagal, kako ima rad starše,
kako se razumejo.*

*Ko pa se je učiteljica pogovarjala s starši, je presenečena
ugotovila, da se stalno prepirajo in ne držijo nobenih
dogovorov.*

*Fantek se je že naučil, da je najbolje, da se laže.
Tako kot njega niso starši resno jemali, tudi on ni (več)
njih.*

Če smo otrokom stalno nekaj obljubljali, pa se tega nismo držali, smo otroke naučili, da obljub ni treba resno jemati.

Želimo si sprememb, ne pa ljudi, ki bi o problemih govorili in nanje opozarjali. Dr. Darja Boben Bardutzky opiše PROBLEM (stanje) našega šolstva kot DEJSTVO.

Udeleženci ene okrogle mize so vsi priznali, da jih je najprej presenetilo in »prizadelo«, da so knjigo zaradi njene resničnosti na začetku kar odložili, a kasneje so vsi dodali, da je res, kar piše v njeni odlični knjigi »KURJA ŠOLA, MAČJA ŠOLA«.

Bolečina ni zato, da nas boli, ampak, da nas zbudi.

*PROBLEMI SO V NAS,
TAKO KOT SO TUDI REŠITVE V NAS.*

POTREBNA JE ZDRAVA PRIKRAJŠANOST

KJER NI HREPENENJA, NI NAVDUŠENJA, NI RADOSTI

TRPETI ZNAMO. NE ZNAMO PA BITI RADOSTNI.

Otrok, ki mu izpolnimo vse (zunanje) materialne pogoje, je v večini primerov nesrečen, nezadovoljen, brez zdravega hrepenenja in navdušenja.

Otrok rabi izkušnjo, da se mora za določene stvari potruditi, da jih dobi, da se nauči ceniti, kar se mu nudi.

Doma se lahko začne otrok učiti sodelovanja z ustvarjanjem

reda - že pri dveh letih lahko skrbi za svoje igračke (mogoče že prej),
rad pomaga pri pomivanju, čiščenju..pri odnašanju smeti..
Če otrok ni dovolj zgodaj na pravi način vključen v vsakodnevna
sodelovanja, se bo v določeni starosti navadil na nesodelovanje,
ki je v bistvu oblika upora..

Za SODELOVANJE si je treba vzeti čas in otroka raje pustimo v
nenehni (tudi pasivni) igri, kot da bi mu dovolili, da se skozi koristno
delo v sodelovanju z mentorjem tudi sam počuti koristnega.
Otrok, ki mu ni treba sodelovati, je prikrajšan za naš odnos z njim.
Kajti, če je delo povezano s sodelovanjem starša, je otrok vesel, da je
vključen. Če kasneje zahtevamo le opravljanje dela, se bo otrok uprl,
kajti pogreša naš odnos in ni motiviran samo za delo...
Vedno mora biti najprej ODNOS, šele nato sledi pripravljenost.

**Starejša gospa mi je pripovedovala, da ji je šele sedaj
»kapnilo«, zakaj ima njena hči rada samo pomivanje
posode, ostalo ji »ne gre«.**

**Samo pomivanje posode je bilo področje, kjer je hčerki že
kot čisto majhni punčki dovolila, da je bila z njo in je lahko
vedno pomivala.**

**Tako kot se otrok navadi, da je vse v redu, če se igra, ker je
to nekaj, kar mamu naredi zadovoljno, se je ta hčerka
navadila, da je v redu, če samo pomiva...**

**Nikoli pa ne gre na vrt, ker ji mama tega kot otroku ni
dovolila.**

3

ZGODBA O RASTLINJAKU

Vse male rožice, recimo jim TRAVNIŠKE ROŽICE, so najsrečnejše in najlepše na njihovem vrtu ali travniku, v objemu sonca, prostranosti zelenja in v pogojih, ki jim omogočajo razcvet, ko je čas za to. Te preproste rožice so vsako leto neizmerno razveseljevale svoje lastnike, dokler se ni vmešala Uprava Rastlinjakov, ki ji ti preprosti pogoji niso bili všeč. Kako naj bi sicer opravičili svoje Rastlinjake.

RASTLINJAKI so nastali vsepovsod in se imenujejo SRS – STERILNI RASTLINJAKI STEKLENJAKI. Uprava Rastlinjakov (UR) je prepričala skoraj vse lastnike rožic, da je za njihove dragocene rastlinice najboljša izbira moderni, sterilni Rastlinjak.

Za Upravo Rastlinjaka je pomembno samo, da lončki v rastlinjaku preživijo, da imajo vsi vrtnarji redne službe in da ni treba nič spremeniti. S tem je tudi najmanj dela – vse je predvidljivo, celo nobenih sodelovalnih odnosov ni potrebno. In tako že dolgo, predolgo Uprava Rastlinjakov odloča o usodi vseh rožic.

Vse je pri tem že tako mrtvo, da tega nihče niti ne opazi več. Le tu in tam kakšni drzni rožici uspe, da pokuka iz Rastlinjaka.

A takoj, ko vrtnarji ali lastniki to odkrijejo, prestavijo rožice nazaj v Rastlinjak. Rožice morajo biti vse enake in morajo dajati enake rezultate, da so vrtnarji lahko še naprej prepričani o njihovem uspešnem delu.

Pravi vrt pa je izpostavljen naravnim, življenjskim vplivom. Biča ga veter, izsušuje ga sonce.

In tudi nas mika, da bi zaradi dejstva, da so vsajene najnežnejše rastlinice, tudi te rožice presadili v sterilni rastlinjak, kjer so vedno enaki pogoji in se nobeni rožici nič ne more zgoditi.

A brez sonca, dežja, vetra se te rastlinice kar ne morejo in ne morejo razcveteti, ne morejo se odpreti dihu življenja, v njih nekaj počasi zakrneva, čeprav imajo navidezno vse. Počasi postanejo vse enake in na čuden način otožne.

Nočejo biti nič več posebnega, rastlinjak je iz njih posesal vso lepoto teh rastlinic. A tega ostali spet ne opazijo več, ker so se navadili na rastlinjak, kjer jih ničesar ne more več prizadeti, nobena toča ne pada po njih, noben mraz jim ne pride do živega, nobeno premočno sonce jih ne izsuši. UDOBNO JE, na nič ni treba misliti. Za to je tukaj ogromno odraslih ljudi, ki imajo službo v teh rastlinjakih in skrbijo za to, da lahko rožice v miru spijo. Niti pozdravljajo se več ne med sabo. Nobena nobene ne pogleda več, kajti v pogledu je preveč bolečine. Edino pogled bi jih izdal, da so postale umetne rožice. Sramovale bi se, če bi si morale priznati, da v njih ni tiste lepote, ki je možna le v rožicah, ki ne rastejo v rastlinjakih.

Vrtnarji v rastlinjaku tako skrbijo za rože, da se jim ni treba za nič potruditi. Vse jim povedo, kaj je treba narediti, vsem dajo istočasno ista navodila, vsem istočasno vodo,

istočasno zemljo, vse istočasno prestavijo v večje lončke, ko rožice zrastejo.

Tako rožicam ni treba nič drugega, kot da so tam, da so hvaležne, ker so odrasli tako skrbni do njih.

Počasi pozabijo, da je v njih zamrla pesem sonca, pesem vetra, napoj dežja. Obnemijo in hirajo in so le še stebila brez rožnatega sijaja.

Vrt imamo tukaj, pred našimi očmi raste, prišla je pomlad in vzkli so prvi zvončki izven rastlinjaka in ne čakajmo na to, da bomo dobili uradno dovoljenje za to, da lahko rožice sami negujemo. Le pravi vrtnarji razlikujejo med bistvenim (ljubeča nega rože zunaj na vrtu) in »nebistvenim«, (lončki v rastlinjaku).

Eliza zgodba se nadaljuje....

UR se poslužuje vseh sredstev, da ohrani njihovo (ZUNANJO) varnost.

Če bi se ljudje (STARŠI!!!) začeli zavedati, kakšno škodo delajo rožicam s temi umetnimi, sterilnimi Rastlinjaki, bi začeli množično iskati travnike, vrtove.

Sami bi aktivno delovali pri organiziranju otočkov, krajev za otroke, za svoje rastlinice.

Ugotovili bi, da to niti daleč ne stane toliko kot SRS.

Ugotovili bi, da gre večina njihovega denarja (kar je oblika energije) za plače UMETNIH VRTNARJEV in za VZDRŽEVANJE UMETNIH RASTLINJAKOV.

Ugotovili bi, da ničesar od tega njihove rastlinice NE RABIJO, DA JIM TO CELO ŠKODI.

Rastlinjaki ne morejo razumeti Elize, kajti to bi za njih pomenilo konec UDOBJA.

Udobje jim je zagotovljeno, dokler imajo dovolj lončkov, ki jim jih nezavedni lastniki dajejo v zameno za skrb za lončke.

Dokler se lastniki rožic (namenoma jih imenujem lastniki, kajti starš, ki daje rože v Rastlinjak, se obnaša, kot da je UR – torej sistem lastnik otrok, in ne starši. KI tudi niso lastniki, le pravi skrbniki bi morali biti za njihove duše, ki pa v rastlinjakih nimajo možnosti, da bi začutile svojo naravno lepoto.

Kdo pa je še videl, da bi bil lev v kletki tako divje lep, kot je tisti v džungli, ki ni nikoli doživel kletke?

Z Elizo kot s KRAJEM ZA OTROKE nismo začeli zato, ker bi bili Rastlinjaki neprimerni za rožice, ampak ker enostavno skoraj ni več nikjer travnika za Travniške rožice...

Za Rastlinjak so primerne umetne, pomehkužene rožice, teh bo pri naši pomehkuženosti in navajenosti na umetno, še dolgo dovolj..

Rastlinjaki ne vedo, kaj je SODELOVANJE.

Rečejo, da si za sodelovanje, če si za Rastlinjak.

Če NISI ZA SRS , pa SI TAKOJ OBSOJEN, da si nemogoč, da NOČEŠ SODELOVATI – ONI PA VENDAR VSE NAREDIJO ZA TO, in tako se niti starši niti oni (UR SRS) NE ZAVEDAJO, DA LE LIŠPAJO RASTLINJAKE...

Kako lahko kdorkoli reče, da se je za rožice kaj spremenilo, mar ne vidimo, da vsi samo govorijo o tem, da bodo povečali število lončkov, vrtnarjem pa zvišali plače?

Kako je to možno, da si večina nas odraslih očitno še vedno ne zna razložiti, da jih celo MI VSI plačujemo, da to delajo!?

Eliza se nikoli ne more in ne sme primerjati z Rastlinjaki, kjer je vse zgrajeno na VODENJU in SMETANI, torej imajo vso UDOBJE, ki je le past, ki je le način, kako zvabiti vse v to udobje, ki pa pomeni dolgoročno NAVAJENOST NA TO UDOBJE (jaz temu rečem kar OTROCI UDOBJA, OTROCI SMETANE).

Ko smo enkrat predolgo v takšnem POMEHKUŽENEM okolju, je jasno, da bi potem radi imeli oboje.

A to ni možno.

*Za sodelovanje se je treba najprej odvaditi ravno tega, kar pa večina
noče izgubiti – da DRUGI POSKRBIJO za nas.*

*Najprej je treba to obrniti in se vprašati, kaj pa JAZ LAHKO
NAREDIM ZASE? (kako lahko npr. kot otrok sam poskrbim za svojo
torbo, za svojo sobo, za svojo domačo nalogo, za samoiniciativne
predloge...)*

Šele potem je na vrsti spet tisto, da je potrebno uravnotežanje.

Tudi SMETANA je potrebna, le da v modri obliki.

Najprej KORISTNO, potem PRIJETNO.

*Ne poznam nikogar, ki bi bil res vesel, če bi samo užival
(le prijetno, le užitek), vedno sledi pravo zadovoljstvo po nekem
naporu, ko smo premagali tisto udobje,
ki je pomenilo skrbeti le zase.*

*Kdor išče le udobje in samo čaka, kaj bo DRUGI naredil -
lahko to najde le v RASTLINJAKU,
v KRAJU ZA OTROKE smo si odslikave in dobimo le to, kar dajemo.*

*To se vidi le tam, kjer vsak poskuša biti resničen, kjer ne prelagamo
odgovornosti na druge, kjer smo sposobni in pripravljeni razumeti.*

Ko bi se vsi v to poglobili, bi spet ugotovili, da je sodelovanje OBLIKA

*POZORNOSTI, OBLIKA ENERGIJE (obliko energije V OBLIKI
DENARJA PA DAJEMO RASTLINJAKOM.)*

*Torej rastlinjaki živijo od našega denarja in podpore družbe, kar je
spet oblika (naše) energije.*

*Presunila me je ugotovitev budističnega modreca, ki je več let deloval
na V in Z in pri obiskih gostiteljev na Z ugotovil,
da so naše najlepše zgradbe obdane z žico.*

*Npr. Eifflov stolp, Empire State Building.
Povedali so mu, da so ti varnostni ukrepi potrebni, da ljudem
preprečujejo, da bi skočili v globino in naredili samomor.
Tako je ugotovil, da smo na Z zaradi obilja materialnih dobrin
preplavljeni s toliko MOTNJAMI,
da smo izgubili povezavo s svojim notranjim življenjem.*

*Tudi mi lahko opažamo vsako leto večji nemir pri vedno mlajših
osebicah...*

*Priprava na kvačkanje kot
učenje potrpežljivosti.*

**KO SE ODLOČIMO ZA BISTVENO
(za sodelovanje in odgovornost),
TUDI NAJDEMO ČAS ZA BISTVENO.**

**Večina ljudi še vedno podpira neodgovorni proces nerazmišljanja in
slepega neodgovornega sledenja,
ki onemogoča reševanje problemov.**

**Dokler ne sodelujemo (=smo neodgovorni), se gremo smetana
proces, in to na vseh ravneh v družbi.**

**Ker smo polni strahu, »vidimo« le znane »rešitve«.
Zaradi strahu in nesposobnosti razmišljanja se ne poglobimo v vzrok
problema in tavamo le na ravni simptomov.
Tako ustvarjamo še več problemov..**

**Ljudje se bojijo RESNICE, ki jo učim o NAŠI LASTNI MOČI
(druga beseda za ODGOVORNOST), ki jo ima vsak v sebi.
Najti pot do lastne moči, pomeni povezati se s svojo MODROSTJO.
Nočemo prevzeti odgovornosti za MOČ, ki izhaja iz tega.**

**Večino ljudi je strah njihove moči.
Raje dajejo svojo moč drugim, s tem pa povzročijo,
da drugi upravljajo z njimi.**

Biti odgovoren, pomeni ne biti žrtev.

**Tako se javna šola ne zaveda »naših problemov«,
ker tam pravih ODNOSOV NI, ker niso pomembni,
ker sploh niso možni,**

pomembne so le ocene.

***Uporabi čvrstost lastne roke,
ne zanašaj se na druge ljudi.
Kako lahko umreš od žeje,
ko skozenj tvoj vrt teče čista reka?
(Kabir)***

*Navadili smo se ZAVAJANJA, da sami ne zmoremo,
da smo ODVISNI OD DRUGIH, kar ni res.*

*Z drugimi smo povezani, a v določeni starosti smo lahko (in moramo postati)
NEODVISNI in ZMOREMO VSE,
če prevzamemo ODGOVORNOST (=MOČ) za naša življenja.*

*Naša naloga je da otrokom pomagamo, da se povežejo s svojo MODROSTJO
in MOČJO, ki jo ima vsak v sebi.*

*Dokler imamo občutek, da smo nemočni, zmotno mislimo, da smo žrtve, da
nimamo izbire.*

*Ko se odločimo za ODGOVORNOST, začutimo v sebi moč.
V stanju zaupanja dobimo prave odgovore.*

*ŠOLA IN DOM KOT KRAJ ZA OTROKE ni proces, ki ga zaključiš danes ali jutri,
ampak je vseživljenjsko učenje,
ni omejeno le na šolo, ampak se mora nadaljevati tudi doma.*

*Ko starš nekaj sprejme, je to za otroka to sveto.
In to velja tudi za PRAVO ŠOLO, tako kot sodelujemo s starši,
takšno je sodelovanje tudi z otroki.*

OTROCI CVETJA NEKOČ

DANES OTROCI UDOBJA IN SMETANE

Radosti ni brez sodelovanja.

Radost je možna le kot posledica vloženih naporov.

*Samo pogumni sodelujejo, strahopetci iščejo le zunanjo
varnost – udobje.*

In navajeni smo, da DRUGI poskrbijo za nas.

*Tisti drugi pa skrbijo le zase, saj niti problemov niso
pripravljeni videti. VIDETI PROBLEM zahteva takšen napor,
da ga večina ne prenese, to posrka še tisto zadnjo kapljo
energije*

– in zakaj bi se šli to, če vsi drugi tega ne počnejo.

Saj res zakaj, ko pa to boli.

*Presneto boli, ko začnemo odmetavati iluzije, pričakovanja,
KO ZAČNEMO ŽIVETI NAŠE ŽIVLJENJE.*

*In večini so udobnejši stari čevlji, stare poti, ker so jim
domačnejše,
čeprav – če hočemo, lahko vidimo, kam nas je to pripeljalo.*

*Ta naloga je najzahtevnejša, zato nikogar ne
smemo »prepričevati«,
niti ni treba nikogar prepričevati.*

Resnica ne rabi prepričevanja.

»Vsi za enega« najlepše zveni v naravi

Kaj pomeni POGUM?

1. BRUŠENJE ŽAGE – RAZUMEVANJA VZROKOV (ne le simptomov)

2. DELOVANJE – AKCIJA je POGUM.

*Akcija brez razumevanja je nevarna,
SAMO RAZUMEVANJE BREZ AKCIJE PA JE STRAHOPETNOST.*

*Tudi odpiranja velikih vrat je
učenje socialnega kapitala*

ZDRAVILA ZA NAŠO BOLEZEN

BOLNI SMO, KER NE ŽIVIMO V SKLADU Z NARAVNO RESNICO.

Resnica je zajeta v LJUBEZNI, V POGUMU.

Medvedek Pu pravi, da pogum izvira iz skrbi.

Tisti, ki ne poznajo sočutja, tudi ne poznajo modrosti.

Znanja nič ne skrbi, modrost pa.

Imamo bolno dušo in to se nam odraža na duševni, telesni ravni in na odnosu do okolja in soljudi.

Postali smo nedisciplinirani na vseh področjih.

*Skoraj nihče noče več o tem razmišljati,
vlada Alamutov sindrom.*

*Tega pa ne vidimo, ker smo se vsi navadili,
da živimo tako kot vsi ostali.*

To vodi v duhovni razkroj družbe.

Če ne živimo vrednot, nimamo vizije, zbolimo.

*Rabimo ZDRAVILA, in predlagam učinkovita
DOMAČA ZDRAVILA domačega avtorja.*

*Vsak jih lahko preizkusi na sebi in nisem še slišala,
da bi komu škodovala.*

DOMAČA ZDRAVILA ZA DUŠO IN TELO

**STO (DOMAČIH) ZDRAVIL ZA DUŠO IN TELO
(DR. RAMOVŠ)**

**ODLIČNA KNJIGA za prepoznavanje in celjenje naših
duševnih in telesnih »ran«.**

**Vsi rabimo ZDRAVILA, če hočemo zapustiti SMETANA
PROCES (nezdravo VODENJE, nered, nedisciplina).**

**Ne moremo biti v starih čevljih in iti novo pot
- ustvarjati sodelovalni trojček.**

Brez ZGLEDA otrokom (delovanja) smo le farizeji.

**Kako pa lahko od njih karkoli zahtevamo,
če sami nismo pripravljene istega narediti
– ali že delati.?**

**DA BI PREPOZNALI PRAVO SMER,
MORAMO POZNATI NAPAČNO.**

Gandhijeva anekdota

*Neka mati je prosila Gandija, naj pripravi njenega sina,
da bo nehal jesti sladkor.*

*Gandi je naročil otroku, naj se vrne čez dva tedna.
Čez dva tedna je mati spet pripeljala otroka k njemu.*

Gandi mu je rekel:«Nehaj jesti sladkor.»

*Ženska se mu je zbegana zahvalila in ga vprašala:
»Zanima me, zakaj mu nisi tega rekel že pred dvema
tednoma?«*

*Gandi je odvrnil:«Pred dvema tednoma sem tudi sam
jedel sladkor.»*

*»Napaka ne postane resnica zaradi razširjenosti,
niti RESNICA ne postane napaka,
če je NIHČE NE VIDI.«*

(Gandhi)

*Prava šola je možna le s pravim sodelovanjem s starši,
prava šola je možna le kot nadaljevanje doma.*

*OTROK je kot krhka nežna rastlinica,
ki ga morata obdajati DVE varujoči roki,
z ene strani DOM,
z druge strani ŠOLA,
oba povezana kot kraj za otroke.*

RAZVAJEN OTROK NE MORE SODELOVATI

*Razvajan otrok je na odnosni ravni zanemarjen otrok,
ki ni dobil prave notranje pozornosti,
ampak le zunanji nadomestek.*

*Navadili smo ga, da pomanjkanje prave pozornosti
nadomesti z materialnim.*

Razvajan otrok je zasut z nebistvenim.

*V bistvu ni res, da noče sodelovati, ampak ne more,
ker je navajen, da mu ni treba.*

Ne pozna zdravih meja, ki so posledica ukvarjanja z njim.

*Pri sodelovanju pa gre za upoštevanje meja drugih,
teh pa razvajeni otrok ne upošteva, ker jih ne pozna.*

Ne spoštuje sebe, ne spoštuje drugih.

Ker nima občutka za dragocenost lastne identitete, nima občutka za druge.

Prijazen je le, dokler je vse po njegovo.

*Starš, ki ne ve, kaj bi sam s sabo (ki sebe ne spoznava), ne ve,
kaj bi z otrokom. Ne zna se posvetiti otroku na odnosni ravni,*

*ampak to kompenzira na materialni.
In smo v začaranem krogu.*

*Učenje peersovstva
med malimi in velikimi*

*Mislimo, da smo naredili dovolj, če nudimo zunanje udobje.
Pa ni.*

*Je celo slabše, kot če bi živeli v (relativnem) pomanjkanju
(zdravi stiski), kjer vsaj veš, da imaš problem.
Cela zahodna družba pa ne ve (in se dela, da ne ve),
kje je njen problem in ga zato tudi ne more reševati.*

*Tako se obdelujejo simptomi in ne vzroki.
Tako živimo v NEVEDNOSTI in ZABLUDI, da smo uspešna družba,
ker imamo (TEHNIČNI) napredek.*

*Brez DOBRIH ODNOSOV pa to ni noben napredek.
Je nazadovanje, ki je kot v svilen papir zavito darilo,
v katerem so le nebistvene stvari – smeti.*

Imeti malico zunaj je kot piknik

ČE ni prave vzgoje (kamor sodi nezdrava odvisniška navajenost na VODENJE), tudi ni možno razvijati sodelovalnega učenja, ki se ga moramo vsi učiti.

*Proces sodelovanja je možen le z odgovornim staršem,
ki se je sodelovanja pripravljn učiti in z otrokom,
ki se ga uči od nas odraslih z zgledom.*

*Praznično vzdušje s
pletanjem venčkov*

*Za KRAJE ZA OTROKE se je treba boriti, na pravi način,
brez prepričevanja, starši jih morajo videti kot »rešitev«,
še le potem bodo v njih sodelovali na način,
ko bodo dali vse od sebe.*

IN posledično bo to naredil tudi otrok..

In tega se še vsi učimo...

ŠOLAMO ZA VOJNO:

**NAJVEČJA POSLEDICA
NESODELOVALNEGA TROJČKA:**

**VOJNE
ONESNAŽENJE**

slučica:vir internet, avtor neznan

*Šolamo in vzgajamo za samomor družbe
in uničenje narave.*

*Pri današnji šoli gre sedaj za IZBIRO:
ali hočemo MIR in NENASILJE,
ali hočemo še naprej VOJNE in NEODGOVORNOST (=NASILJE).
To kar izbiramo, to bomo imeli IN TO IMAMO.*

*Vsiljena so obvezna cepljenja,
obvezna šolanja z dresuro.
Včasih smo dresirali otroke v vojake,
danes pa še v robote.*

*KLASIČNO ŠOLANJE je NEVARNO IN ŠKODLJIVO,
ker vodi le v VODENJE, POSNEMANJE IN SLEPO POSLUŠNOST.
TO VODI V VOJNO IN NASILJE.*

*Na svetu, v nas in okrog nas divjajo vojne,
ne samo vojaški spopadi, divjajo souvažva.*

*Kot epidemija se je razpasla vojna za dobrine.
Vse to se napaja iz istega vira – POHLEPA,
ki domuje v NAŠEM podivjanem umu –egu.*

*Krivimo politike, vere, dom, vlade – največkrat pa spregledamo,
da smo se vsi že kot otroci naUČILI neodgovornega in
nesamostojnega učenja.*

*Šole so dobile legalno pravico, da UČIJO TEKMOVALNOST,
PRIMERJANJE – kar je enako PONIŽEVANJU OTROK.
Učijo nas pohlepa, neresnicoljubnosti.*

Govorimo o miru, a šolamo za vojno.

NIMAMO PREPROSTOSTI

*Malo nas je, ki si sploh želimo ali upamo pogledati v globine,
kjer plavajo stoletja stari vzorci, stare navade, ki nam včasih kot sive
megle onemogočajo videti PREPROSTE REŠITVE.*

*Prave rešitve so vedno preproste. Zato pa jih ne vidimo,
ker sami nismo preprosti.*

*Še huje, ne upamo si biti več preprosti. Bojimo se vsega, kar diši po
sprejemanju odločitev, ki pomenijo zdravi dvom v obstoječe stanje.
Strah nas je torej tudi resnice, ki tiči za razgalitvijo starih odnosov.*

Saj drugače tudi ne more biti, vsi vemo to, a dokler v nas prevladuje strah, nismo dovolj pogumni, da bi bili iskreni. In se še bolj zapletamo, zraven pa vlečemo v stare nasilne vzorce tudi otroke.

Šele, ko iščemo rešitve, najbolje vidimo, v kakšni družbi živimo. Dokler smo v problemih, imamo upanje, da se bo nekaj rešilo...

KER SMO PREVEČ PAMETNI, se ne znamo več prepustiti nežnemu vodenju naše notranje modrosti, naše duše, naše intuicije, ki ima dostop do vsega znanja. Šele v preprostosti so možni resnični odnosi.

NIMAMO NENASILNE VZGOJE

*ŠE VEDNO - **VZGOJA** V VRTCU IN **ŠOLANJE** V ŠOLI ZA VOJNO*

Med zdravo in slepo poslušnostjo je tanka meja. Če odrasli nismo čuteči, samovzgojeni in ustvarjalni, teh nevidno postavljenih meja ne zaznamo kot obliko učenja z zgledom in se zadovoljimo z zunanjim nadzorom, ki so najboljša pot v ubijanje duše.

Zakaj še vedno šolamo za vojno?

Ker večina slepo poslušnih tudi slepo sledi, ker večina ne razmišlja s svojo glavo in ničesar več ne čuti.

Ker smo se tako odločili, to so naše izbire, za katere pa nočemo sprejeti odgovornosti. Ko bi jo prevzeli, bi iskali drugačne rešitve.

Tako pa se skrivamo za »sistemi«, se izgovarjamo na druge, tisti spet na druge...In ne spremenimo nič..

***iz narave hočemo iztisniti vse, kar bi služilo našemu (tehničnemu)
»napredku«***

*Ljudje smo bolni od tega, ker hočemo vse imeti, vse »požreti«, vse videti.
In ker vse dobimo – ne čutimo ničesar več, zato tudi pravega veselja ni več.*

Ne ločimo več BISTVENO OD NEBISTVENEGA.

Indijski modrec pravi, da so bistvene stvari večne. Nebistvene imajo vrednost samo določen čas in če pravočasno niso nadomeščene z bistvenim, so zagotovo nevarne. Dokler smo za oboroževanje, smo tudi za vojno. Nasilje rodi nasilje. Če ne bomo pravi čas nadomestili nebistvenega materialističnega šolanja z bistvenim, celostnim izobraževanjem, se bomo še naprej soočali s posledicami - z onesnaževanjem in vojnami - v Huxleyjevem jeziku.

V »Huxleyjevem⁹« jeziku poskušam razložiti stanje, ki ga trenutno doživljamo, ker se nikakor ne moremo lotiti bistvenega in ohranjamo

⁹ (razmišljanja v Huxleyjevem jeziku,

Aldous Huxley: Mirovništvo in filozofija, Maribor, Subkulturni azil, 2006;)

sredstva, ki nam ne morejo niti približati ciljem, o katerih sanjamo. Zakaj ne, ker se jih lotevamo z nepravimi sredstvi.

DOBRI CILJI NE OPRAVIČUJEJO SLABIH SREDSTEV

Huxley trdi, da so izkušnje pokazale, da sredstva določajo cilje. Da lahko posamezne cilje dosežemo le s primernimi sredstvi.

Navaja primer v slikarstvu. Povprečni slikar (torej brez pravega talenta) si je zastavil cilj, da bi narisal tako genialne slike kot Rubens. Sredstva, ki jih ima na razpolago so neprimerna (barve, njegovo znanje in talent – pravi talent ne posnema).. Lahko se še tako trudi, Rubensa ne more doseči.

Na drugih področjih pa (po Huxleyju) prevlada groteskno prepričanje, da lahko cilje dosežemo s sredstvi, ki so povsem neprimerna.

Tako imamo v šolstvu prepričanje, da bodo otroci brez talenta (brez sredstev) za nekatere predmete dosegali »dobre cilje«, ki so zapisani v učnih načrtih- za vse enako.

Otrok se lahko še tako trudi, nikoli ne bo mogel doseči cilja, ki ga bo kakšen drug otrok z lahkoto, ki ima na tistem področju talent. Kako je možno, da tega ne razumemo!

Pa se nam zdi, kako smo pametni, a v praksi povsem nori. Se je začela norost že v času, ko je človek nehal verjeti v Boga in je začel malikovati čisto oprijemljive, zemeljske »bogove«, kot je to denar, vladar, država in nevarno opevanje nezdravega nacionalizma?

Že v prvih dveh knjigah obsežno razlagam simbolne razvojne stopničke, v tretji pa pomembno stopničko, tretjo, na katero lahko stopi vsak, ki se je odločil misliti, čutiti in seveda to prej želeli. Če

samo čutimo, da si nekaj želimo, to ni dovolj. Če samo mislimo, da si nekaj želimo, to ni dovolj.

Vse mora biti istočasno, kajti šele vse skupaj istočasno pripelje do pravega razumevanja, ki vodi v akcijo, v delovanje, v spreminjanje nas samih.

Da bi ukinili nasilje v šolah in domovih, je stvar pravega čutenja in razmišljanja. Če samo razmišljamo (kar se mogoče dela po šolah, oziroma pravijo, da se), se nič ne spremeni, saj brez pravega čutenja istočasno (kar naj bi se delalo tudi doma), ni pravega, celostnega razumevanja nasilja, ki vodi v vojne.

V praksi je trenutno tako, da poskušajo prepametne glave napolniti že preveč napolnjene razbeljene otroške glave, ki so ure in ure priklopljeni na televizorje, računalnike, umetne igrice – celo sami v njihovih sobicah.

GLAVNI OTROKOV OBROK: dnevno polnjenje glave in srca s smetmi

Ali je to otroštvo?

To je nasilni vdor v otrokovo dušo, kjer se začne prava VOJNA za užitki. Otrok, ki smo mu dovolili umetni svet užitkov, bo o njih usak

dan sanjaril. Glavna motivacija mu je prijetna igra in užitek z umetno hrano v umetnem okolju.

Otroci, ki sedijo vsak dan več ur za ekrani, prihajajo v šolo

ZADROGIRANI – ALI SE TEGA ZAVEDAMO?

Seveda se ne, če bi se, tega ne bi dovolili.

Zadrogiran otrok je v drugačnem stanju zavesti in ni v stanju sodelovanja – po glavi mu gre ves čas le prijetna igra, le užitki, ves je prepojen s slikami iz ekrana.

Ne morem razumeti, kako lahko starši dovoljujejo takšno nasilje nad otroki. Dnevno jih pohablja in uničujejo njihovo naravno danost za MIR in zatopljenost v svet pravega otroškega učenja, igre, radovednosti.

Umetni svet jim odvzame pravo navDUŠEnje, namesto duše se v njih naseli nemir televizorjev, nasilnih igric.

SI, KAR JEŠ.

SI, KAR GLEDAŠ.

OTROCI v umetnem svetu NIMAJO VEČ OTROŠTVA.

Starši mi povedo, da ne vedo, kaj naj bi sicer »delali« otroci (zame gledanje televizije ni »delo«, sama že dvajset let nimam televizije). Torej je problem v tem, ker živijo otroci v umetnih okoljih, če pa so že v naravnih, jih starši ravno tako ne popeljejo v svet sodelovanja, ker si je zato potrebno vzeti čas.

Zato rabijo starši pomoč doma in v pravi šoli.

Odkar smo sprejeli in dovolili nasilje po šolah, smo dovolili tudi vojne – oboje pa se da spremeniti z našo drugačno izbiro. Izbira, ki zahteva udejanjanje nenasilja.

*To pa zahteva napor.
In to je spet izbira. Naša.*

Prava izbira pomeni tudi spremembo načina življenja.

Vse ostalo je le teorija, ki se odraža v otrocih, ki še naprej posedajo v brezdeltu pred televizorji, jedo nezdravo hrano in čakajo na starše, da jih prevažajo od ene aktivnosti do druge..

Vsa nasilje in vojne odražajo našo nevednost, našo zavedenost v napačna razmišljanja. Ne vidimo, da so vojne in nasilja namerno uporabljena v zle namene.

Srečen in ozaveščen človek ni nasilen, hoče sodelovati in odgovorno išče nenasilne rešitve. Noče vojne, hoče mir.

Če hočemo nenasilje, moramo tudi uporabiti sredstva, ki to omogočajo. Način življenja kot sodelovanje je eno najlepših nenasilnih učenj za vse. Vendar uresničevanje sodelovalnega trojčka pomeni razumeti to kot celostno filozofijo in jo prevesti v način dela v šoli in doma.

To pa je na ravni besed »razumljivo« vsem, na ravni dejanj pa smo vsi bos.

Vsi si želimo mir, a le malo ljudi deluje v tej smeri.

Večina staršev ne zna, niti si ne upa postavljati otrokom zdravih meja.

Kako lahko od otrok pričakujemo nenasilno obnašanje, če smo še sami polni nasilja, polni obljub, ki jih ne znamo uresničiti.

NIMAMO NAPREDKA

Nimamo napredka, imamo le višji standard.

Na račun vedno večje onesnaženosti.

**slika Franc M.*

Ali je še danes kot pred devetimi leti?

Vsaj pri meni je. Ker naj bi imela pometeno pred svojim pragom, objavljam nekaj primerov pisem, ki dežujejo na uradnike

– že več kot 10 let, a slike in neodgovorjena pisma govorijo svoje.

Ni akcije, so le občasne ustne obljube in IZGOVORI prijaznih princev.

Pred mojim pragom in za mojim hrbtom se ves blišč naših diplom sesuje. Vsi magisteriji in doktorati še niso rešili niti enega mojega problema, kaj šele mnogo bolj pereče, ki so oddaljeni le par metrov in so vitalnega pomena za naš celotni narod.

Kjer ni delovanja, torej reševanja problemov, NI ETIKE.

So naše šole le papirnate inštitucije, ki v praksi niso prisotne? So torej same sebi namen?

4. oktobra 2010 sem iz Ljubljane od Gp.Irsop@gov.si prejela tale odgovor na moj mail, ki sem ga jim poslala 11.9.2010. Odgovor je brez imena institucije in brez podpisa.

Moj tekst je v lila barvi, kar pa želim v njihovem odgovoru izpostaviti, sem krepko poudarila s temno barvo in pisavo povečala. Saj meni v spodnjem odgovoru sporočajo, da inšpekcije nimajo rokov za obravnavo in ukrepanje, ker je ta čas odvisen od okoliščin posamezne zadeve. Glede na to, da sem prijavo na MOK že večkrat naslovila sama, zakaj bi jo še oni. Zelo strokoven odgovor, ki je meni v veliko tolažbo in pomoč.

Spoštovani!

Zakon o inšpekcijskem nadzoru (Uradni list RS, št. 43/07 - ZIN-UPB1) v prvem odstavku 24. člena določa, da mora inšpektor obravnavati prijave, pritožbe, sporočila in druge vloge v zadevah iz svoje pristojnosti in vlagatelje na njihovo zahtevo obvestiti o svojih ukrepih. **Roka za obravnavo in morebitno ukrepanje pa ta zakon seveda ne določa, saj je ta čas odvisen od okoliščin posamezne zadeve.**

V kolikor gre za splošni upravni postopek (in ne inšpekcijski), pa mora pristojni organ, na podlagi 222. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 - ZUP-UPB1, 105/06 - ZUS-1, 126/07, 65/08, 47/09 - Od1.US in 08/10), izdati odločbo najpozneje v enem mesecu od dneva, ko je prejel popolno vlogo za začetek postopka.

Glede na to, da ste prijavo na Mestno občino Koper (MOK) že večkrat naslovili sami, menimo, da ni razlogov za to, da bi enako storil še Inšpektorat RS za okolje in prostor.

V zvezi z dejstvom, da se MOK oziroma Občinski inšpektorat na vaše vloge ne odzivata, pa vam svetujemo, da se obrnete na Inšpektorat za javno upravo, ki je organ v sestavi Ministrstva za javno upravo. Njihova spletna stran se nahaja na naslovu http://www.mju.gov.si/si/delovna_podrocja/inspektorat_za_javno_upravo/

Lep pozdrav.

(POSLAL NEKDO BREZ IMENA)

Civilne pobude se s takšnimi odgovori in nesodelovanji srečujejo vsepovsod, tragično pa je to v primeru školjčišča, predvidenih plinskih terminalov, neizgradnji komunalne infrastrukture za novogradnje..... Parcele se razprodajajo, pobere se komunalni prispevek, nato pa si mora večina vse narediti sama - kako neustrezno, pa vidimo ob neurjih. Naštela sem le nekaj primerov, ki dokazujejo, da imamo na teh delovnih mestih papirnate prince, ki ne delajo za državljane. In ravno razvajenci pridejo do »varnih« služb, največkrat po vezah staršev, ki komaj čakajo, da se znebijo bremena njihovega princa -toda ti PRINCI SO PARAZITI DAVKOPLAČEVALSKEGA DENARJA.

Princi se do nas državljanov obnašajo kot do SUŽNJEV. V stilu - delaj zame, to je samoumevno, kaj pa naredim s tvojim denarjem, te pa ne briga.

primer že več kot deset let trajajočega stanja, brez odgovora; imena sem izpustila, originali pisem so na MOK in pri meni.

pismo junija 2007

Mestna občina Koper, Urad za nepremičnine

Ogled fekalnih izpustov in ureditev fekalnega onesnaževanja

**31.5.2007 PONOVO NEDOPUSTNO PRAZNJENJE GREZNICE na
privatno parcelo**

MO Koper je lastnica parcele k.o.Hribi 1041/1, na kateri je fekalni jašek. Iz te parcele se zlivajo fekalni izpusti na mojo parcelo(predvidevam, da prihaja iztok fekalij iz višje ležeče greznice, ki je prav tako na občinski parceli).

Vaša parcela meji na moji parceli, katerih zunanje škarpe smo začeli letos sanirati. Pri izkopu temeljev se je na celem mejnem področju pojavil problem fekalij.

Ker ste Vi lastniki sosednje zemlje, Vas naprošam, da si to pridete ponovno pogledati in da preverite, kdo na Vaši parceli ne vzdržuje dogovorjenega stanja greznic(predpostavljam, da so v pogodbenih razmerjih predvideni pogoji za upravljanje z greznico). Vi kot lastniki lahko zahtevate od upravljavcev greznice (in najemnika parcele) za takojšnjo ureditev stanja.

Po vsem tem lahko ponovno citiram našega velikana Trstenjaka:

Anton TRSTENJAK: »TAKRAT RAJE SPLOH NE BI HOTEL BITI VEČ SLOVENEK.«

Anton Trstenjak v knjigi **Misli o slovenskem človeku**, v poglavju »Pred pragom tretjega tisočletja«, str. 192, piše:
«..Mene pa ob tem razmišljanju obdaja neko drugo neugodno občutje; ne, da nas morebiti čez kako stoletje več ne bo, temveč da po vsem tem, kar danes doživljamo, jaz takrat raje sploh ne bi hotel biti več Slovenec.»

Ko sem ugotovila, da v tej državi že 45 let poslušam same izgovore, sem začela pisati pisma, s katerimi še vedno želim nuditi razumevanje in vabim vse k reševanju, kar pomeni OBLIKO SODELOVANJA in DELOVANJA tistih, ki jih za to plačujemo.

KAPLJICA ČEZ ROB

(pismo uradniku MOK Koper, skrajšano, brez imen)

Po pogovoru z vami (v sredo 12.5.2010), sem se odločila, da vam najprej opišem situacijo v obliki zgodbe.

Ne gre samo za reševanje »nekih« zunanjih problemov, gre za pomembne medosebne odnose, ki brez tega razumevanja vodijo v še večja nerazumevanja in posledično v še slabšo situacijo.

Takšna je bila moja dosedanja izkušnja.

Si predstavljate, da ljubite naravo,

*da obožujete lepoto in čistočo,
potem pa imate pred lastnim pragom največje lekcije.*

In to na naši skupni (občinski) zemlji. Poleg tega, da lep košček zemlje nekdo zlorablja, z njega še jemlje odpadke in jih dnevno – ne glede na letni čas, kuri. Mokra drva imajo drugačen dim, kot suha. In za nami se nahaja nekaj novih hiš, ki bi vse morale imeti hermetično zaprto greznico. Ker so nalivi vedno hujši, se v nehermetično nezaprte greznice stekajo fekalije in seveda neurejeni hudourniki. Del hudournika je imel nekoč drugačno pot.

Ko sem pred skoraj desetimi leti predlagala lastniku, da se to uredi, vzpostavi prejšnje stanje, sem dobila odgovor, da se to ne sme narediti. Lastnik je seveda MOK Koper. Torej je pod nama in za nama že več kot deset let totalna ignoranca MOK Koper.

Zadnja leta niti odgovora ne dobiva. Takšno stanje je tudi pri razpisih. In ko se lotite volonterskega projekta, ki predstavlja humano vizijo za naš narod, dobivate na dom inšpekcije, tja, kamor bi pa morale iti, jih pa ni.

SIMPTOMI

Na eni strani vidimo le simptome. Zlorabljen občinska zemlja, za katero se nihče (razen mene) ne zmeni, na njej lahko dela sosed že desetletja, kar hoče. Z občinske zemlje se lahko stekajo fekalije in meteorne vode po privatni zemlji, spet to nikogar ne zanima.

Seveda spet le mene, ki mi to povzroča škodo in mi za tolažbo povedo vsi le, da naj vložim civilno tožbo.

In ko priteče kapljica čez rob, človek izgubi upanje in postane nesodelovalen. S tem pa izgubljam človečnost in se vsi skupaj ne razvijamo v smeri sodelovalne družbe. Vsi se lahko potrudimo, da smo še boljši.

1. VZROKI

Srečen človek ni nasilen. Zadovoljen človek ne poskuša nikomur škodovati, poskuša probleme reševati. IN vendar se srečujem z ljudmi, ki hočejo, da imamo probleme (kot v mojem primeru, ko prosim soseda, da naj pokrije drva in pospravi smeti).

Nesrečen človek ne ve več, kaj je prav in kaj narobe, še posebej sta mu tuja odgovornost in radost.

Nismo se naučili biti odgovorni, ker to niti ni zaželeno.

Če si neodgovoren, pomeni, da lahko delaš kar hočeš. Prišli smo že tako daleč, da se bojimo srečati ljudi, ki mislijo s svojo glavo, ki jim ni vseeno, kaj delamo – in to so odgovorni ljudje. Takšni vidimo smeti, vidimo nepotrebno

zastupljanje našega okolja, vidimo nesrečo in bedo naših odnosov – kaj nam vendar koristijo vsa materialna udobja, če smo sredi njih brezčutni. In nepovezani. Ko en urad ne ve za drugega, ko uradniki čakajo, da jim kdo prinese prijavo, da bodo mogoče odreagirali.

Dokler ne vidimo, da smo vsi povezani, da smo vsi potrebni drug drugemu, ne bomo najbrž ničesar rešili. To ne pomeni popuščanja. Pomeni le možnost reševanja brez kaznovanja kogarkoli. Vsak naj pogleda kaj lahko naredi v okviru svoje možnosti, svoje odgovornosti.

V Slovenijo pa prihajajo navdušeni prebujeni tujci, ki nam govorijo, da imamo najlepšo deželo na svetu, ki naj bi postala celo zgled vsem deželam sveta. Govorijo nam, da imamo največ duhovno prebujenih ljudi na svetu (glede na število prebivalcev) in da lahko takšen projekt tudi izpeljemo.

Mar ne sodi na to področje tudi naše delovanje, na lokalni ravni – če verjamemo v to, potem, je naša naloga, da rešujemo probleme vseh, prednos pa damo bistvenim stvarem (zdravje ima prednost pred tehnično opremljenostjo).

Oboje pa je rešljivo le z našim prizadevanjem, da se to tudi reši.

V vsakem uradniku vidim SODELAVCA. Zato imamo uradnike, od predsednika, vseh ministrov, županov in vseh služb.

Tukaj ste zato, da nam pomagate, da bi si naredili življenje lepše, boljše.

Da bi začeli uresničevati vizijo, ki jo ima vedno več ozaveščenih Slovencev-Slovenija bo postala zgled svetu – bo najbolj čista, prijazna in zdrava dežela.

In kako do tja? S sodelovanjem. Začnimo spet tam, kjer lahko. Vsak pri sebi. Kaj lahko JAZ naredim zato, da se to zgodi.

Pišem vam kot človeku, ki mu lahko zaupam. Ker vem, da se z vami lahko usedemo skupaj in najdemo rešitve. Brez škodovanja komurkoli. Z vizijo rešitve za vse.

**NOBENEGA ODGOVORA - IN PRI TEM JE OGROŽENO
MOJE ŽIVLJENJE, MOJE ZDRAVJE, MOJA LASTNINA. PRINCI NIČ NE
ČUTIJO, ZATO JIH TAKŠNE STVARI NE GANEJO.**

Zaradi praktičnega izvajanja modela Radostne šole Elize sem dobivala različne obiske inšpektorjev in vabila – tale je zame v SS stilu.

REPUBLIKA SLOVENIJA
REPUBLICA DI SLOVENIA

MINISTRSTVO ZA DELO, DRUŽINO IN SOCIALNE ZADEVE
MINISTERO DEL LAVORO, DELLA FAMIGLIA E DEGLI AFFARI SOCIALI
INŠPEKTORAT REPUBLIKE SLOVENIJE ZA DELO
ISPETTORATO DEL LAVORO DELLA REPUBBLICA DI SLOVENIA
OBMOČNA ENOTA KOPER
UNITÀ TERRITORIALE DI CAPODISTRIA

Številka: 06120 – 57/08 - 011003
Datum: 2.2.2009

V A B I L O
(čl. 70. - 73. Zakona o splošnem upravnem postopku,
Ur.l. RS 24/06 – UPB2 in spr.)

Tinka Podjavoršek, Kolomban 2/b, Ankaran,
se kot stranka vabi, da pride osebno ali pošlje pooblaščenca s pisnim pooblastilom dne
19.2.2009, ob 9.00 uri,
na Inšpektorat Republike Slovenije za delo, Območna enota Koper, Ferrarska 5/b, Koper,
2. nadstropje,
zaradi zaslišanja v zadevi
zaposlovanje delavcev.

V primeru, da se stranka vabilu ne more odzvati, mora to sporočiti organu, ki je vabilo poslal
(tel.:05/66-34-520).

Če se stranka vabilu ne bi odzvala in izostanka ne bi opravičila, se jo privede in kaznuje z denarno
kaznijo.

Če zaradi neopravičenega izostanka stranke nastanejo stroški v postopku, jih trpi stranka.

OPOMBA: Stranka naj s seboj dostavi potrdilo o registraciji Celostne osnovne šole Eliza, ter dokumentacijo v zvezi z zaposlovanjem delavcev: prijave potrebe po delu, pogodbe o zaposlitvi, potrdila o prijavi v pokojninsko, invalidsko ter zdravstveno zavarovanje, dokumentacijo v zvezi z zaposlovanjem tujcev (v kolikor gre za zaposlovanje tujcev), oziroma drugo dokumentacijo, ki je podlaga za delo delavcev.

Vročiti:
Tinka Podjavoršek, Kolomban 2/b, Ankaran (s povratnico)
- arhiv

Jana Jurina, univ. dipl. prav.
Inšpektorica II

Ferrarska 5/b, 6000 KOPER
Via Ferrara 5/b, CAPODISTIA
telefon: 05 663 45 20, fax: 05 663 45 25, spletni naslov: www.id.gov.si, e-pošta: irsd@gov.si
telefono: 05 663 45 20, fax: 05 663 45 25, sito web: www.id.gov.si, e-mail: irsd@gov.si

Spoštovana inšpektorica XX,

v zvezi z Vašim dopisom št. 06120-57/08-011003 Vam pošiljam sledečo pisno izjavo:

1. V Radostni šoli Eliza ni nihče zaposlen, ker cel projekt deluje na prostovoljni bazi. Vsi sodelavci delamo in sodelujemo brezplačno.

2. *Radostna šola Eliza deluje kot zakonsko dovoljena oblika šolanja na domu. Ker pa je Eliza celostno izobraževanje, in ne samo delno šolanje, smo v fazi pridobivanja formalnih dokumentov. V priloženi datoteki, v pismu dr. Manci Košir je razloženo, zakaj delujem.*

Upam samo, da mi bo država začela pomagati, tako kot jaz s tem modelom poskušam njej in da se bodo nehali tovrstni mobingi. Otroci niso papirji, ki lahko čakajo, da se naše praktične rešitve uskladijo z našimi teoretičnimi zakoni. Kdor je odgovoren in etičen, deluje in pomaga, ker drugače ne more in ne sme. Delujem v imenu otrok, ki DANES rabijo drugačno šolo, kajti otroci so SAMO DANES otroci, jutri bodo odrasli, ki nam bodo vračali to, kar mi njim (ne) dajemo.

Tinka Podjavoršek

PO SEPTEMBRSKEM NEURJU

Simbolna govorica razbesnele, od človeka nerazumljene govorice narave, ki vedno znova skuša prodreti v človekovo zavest, ker nas tako pogosto zaman opominja, da bi do nje vzpostavili tisti spoštljivi, pravi odnos, ki bi omogočal sožitje med človekom in naravo.

Razjarjena, besna, neustavljiva nam v njenem jeziku govori to, kar nam vedno pogosteje poskušajo dopovedati naši dragoceni otroci, ki ravno tako v njihovem simbolnem jeziku izražajo nezadovoljstvo, nestrinjanje z našim načinom življenja, ki mogoče pomeni nehoteno zatiranje njihove prave narave, tiste spoštljive iskrice v vsaki mladi osebici. Če otrok predolgo ne dobi občutka, da ga cenimo, spoštujemo, se običajno kot vihar, nevihta izrazi njegovo nestrinjanje v jeziku vandalizma, jeziku nasilja, ki je tako nasprotno temu, kar si vsi tako želimo.

Za nami je stoletje vojn, 20. stoletje je kot ena sama velika vojna, kot en sam nemir. Smo na pragu 21. stoletja, ki bi naj vedno intenzivneje utiralo

pot v MIR.

ELIZA je šola MIRU, šola, kjer bi se vsi udeleženci učili razpoznavati naš NOTRANJI NEMIR, ki ga vidimo potem zunaj nas.

MIR je posledica našega notranjega, zavestno vzpostavljenega ravnotežja, ki ne nastane samo od sebe. Najprej smo morali ugotoviti, da smo notranje nasilni, notranje neljubeči, nezadovoljni. Šele, ko si priznamo, da je problem v nas, da je nemir v nas, šele lahko začnemo delo na sebi.

Najprej moramo vsi mi odrasli pogledati vase, kajti mi smo odgovorni za ustvarjanje tistih pogojev, v katerih se otrok uči predvsem tega, kako znamo mi odrasli z našim lastnim načinom življenja ustvarjati naš pravi mir, tako doma, v šoli, v družbi.

Tako seveda ne bo pravega miru na šolah, dokler ne bo v njih dovolj notranje mirnih učiteljev,

Ne bo miru pravega v domovih, dokler ne bo v njih notranje mirnih staršev.

Zunanje nasilje v družbi je odraz našega notranjega nasilja.

Dom in šola sta učilnici za življenje, zato se morata povezati in postati takšna učilnica, kjer starš in učitelj govorita jezik miru, jezik nenasilja.

OTROCI SO NAŠA OGLEDALA, zato se vsi pogledjmo danes vanje in se vprašajmo, ali naredimo dovolj – v pravem smislu.

Ali jih v šolah učimo za življenje, ali le za ocene in koliko smo še človeški do teh malih bitij, s katerimi vedno bolj zgodaj govorimo samo še poslovni jezik?

Ali jih doma učimo ZDRAVEGA POSTAVLJANJA MEJA – kar pomeni biti spoštljiv (=ljubeč) in strog -zahtevati dosledno starosti primerno delo in učenje?

Eliza vas vabi, da si skupno pogledamo, kaj si želimo za otroke in da kot prožni in odgovorni starši in učitelji skupno zgradimo trdne temelje za boljše, ali pa nove odnose doma in v šoli.

Nisem še videla danes otrok, ki bi se kasneje »zlomili« v življenju, ker so morali delati preveč.

poznam pa vedno več primerov otrok, ki so se zlomili, ker so delali premalo.

Naj se nevihte spremenijo v prijazne oaze, naj se vsak naš otrok razvije in razcveti v pogojih, ki so značilne za kraje za otroke.

Te lastne primere sem napisala, ker zelo dobro razumem, kaj se dogaja v ljudeh, ki so leta izpostavljeni takšnemu nereševanju problemov – ki vsi temeljijo na malomarnosti in brezbržnosti ljudi, ki jih šolamo in plačujemo zato, da bi nam pomagali. Nam pa v večini primerov le še bolj zagrenijo upanje. In potem niti ne odgovarjajo, se ne zmenijo za naše vloge, prošnje..

In kam to vodi – pri večini ljudeh v apatijo, v bolezn, v agresivnost – vsekakor pa to vodi v vojne. Notranje in zunanje.

In zato so tudi uradniki odgovorni. Za vojne.

Predlagam, da vsi odložimo vse diplome in začnemo reševati konkretne probleme – po celi Sloveniji.

Kaj res znamo, se vidi le v praksi.

Najprej pometimo vsi pred našim, lastnim pragom.

Lahko ustavimo vse »nove« projekte, nedopustna so razmetavanja denarja za »izlete« v tujino in najprej skupaj rešimo vse NAŠE trenutne probleme, pa bomo ugotovili, da ne rabimo še več »znanj«, ampak predvsem uporabo naučenega.

Nihče ne bi smel dobiti nobene diplome in višjih nazivov brez uporabne in izpeljane rešitve.

Profesorji in učitelji naj bi bili le ljudje iz uspešne prakse.

Teorija je postala prenevarna brez delovanja – brez ETIČNE prakse.

Kar poglejmo si še naslednji primer neetičnega ravnanja.

Po mailu sem dobila tale alarmni klic, ki ga vključujem kot še en primer neodgovornega ravnanja VLADA-RJEV. Vse diši po ponovni nacionalizaciji, ki so jo izkusili že moji starši, ki si vsaj takrat niso znali pomagati. Pa mi? Bomo kar vse dovolili, da si bodo princi na naših žuljih norca brili iz nas?

From: Ewa Jenko Gunnčar [mailto:999.ewa@gmail.com] ¹⁰

Sent: Friday, October 01, 2010 8:27 PM

Subject: davek na nepremičnine

Tole je pa zelo pomembno, zato nujno preberi. Tale vlada, ki smo jo izvolili dela ?? za koga že??? Naj bi delala za državljane Slovenije, pa smo očitno vsi v veliki zmoti. Se mi zdi, da bi bilo nujno nekaj narediti. Sigurno si misliš >Kaj le?< Vržmo jo dol, tako kot smo jo izvolili. Kdo je tukaj zaradi koga? Prejeli smo po e pošti

Ste sploh prebrali 11. 12 in 13 člen novega zakona o davku na nepremičnine, ki se nam obeta drugo leto?

ODPIS DAVKA NI MOGOČ TUDI ČE PLAČILO OGROZI ŽIVLJENJE TISTEGA, KI MORA PLAČATI OZ. NJEGOVE DRUŽINSKE ČLANE!!!

11. člen

(odpis davka za fizične osebe)

Ne glede na določbo zakona, ki ureja davčni postopek, davka na nepremičnino ni mogoče odpisati iz razloga, če bi bilo s plačilom davka ogrozeno preživljanje davčnih zavezancev in njegovih družinskih članov.

...

ČE NE MOREŠ PLAČATI TI BODO NEPREMIČNINO PAČ ODVZELI!!! TUDI ČE JE DOLG ZELO MAJHEN VREDNOST NEPREMIČNINE PA VELIKA

12. člen

(izvršba na nepremičnino)

Ne glede na določbo prvega odstavka 142. člena ZDavP-2, se davčna izvršba na nepremičnini lahko opravi, če davka ni bilo mogoče izterjati iz dolznikovih prejemkov, sredstev na računih, terjatev ali iz premičnega premoženja, tudi v primerih, ko je vrednost nepremičnine nesorazmerno velika glede na višino neplačanega davka.

¹⁰ objavljeno s soglasjem Ewe Jenko Gunnčar

ČE NE MOREŠ PLAČATI PA LAHKO SKLENEŠ Z OBČINO "DOGOVOR" OZ JO "PROSIS" ČE BI BILA TAKO "PRIJAZNA" IN NAMESTO PLAČILA DAVKA VZELA NEKAJ TVOJE NEPREMIČNINE V LAST. "KAKO PRIJAZNO OD NJIH KAJ NE?"

13. člen

(konverzija-SPREMEMBA terjatve v lastniški delez)

(1) Občina lahko z davčnim dolžnikom sklene dogovor o konverziji zapadlega in neplačanega davka na nepremičnini v lastniški delez občine na tej nepremičnini.

(2) O sklenitvi dogovora o konverziji zapadlega in neplačanega davka v lastniški delez občine na nepremičnini odloča občinski svet na predlog zupana.

(3) Šteje se, da je davke plačan na dan podpisa dogovora o konverziji davka v lastniški delez občine na nepremičnini dolžnika.

(4) Če se dogovor o konverziji davka v lastniški delez občine razdre, ta o tem obvesti davčni organ, ki na podlagi tega obvestila ponovno vzpostavi obveznost plačila davka skupaj z zamudnimi obrestmi.

kako dolgo bomo mirno gledali kaj počnejo z nami???? in to je pravna država????

*Zame je uspešna le zdrava družba,
napredek družbe se meri z zdravjem,
ne s tehničnim razvojem.*

*Pri nas na Obali pa se meri napredek tako, da o tem povprašaš tiste, ki
podpirajo tebe in ti njih – za naš skupni denar seveda in za vse je potem
uspeh nadgradnja in turistično privlačne eksotične rastline.*

*Kar se materialno vidi in daje ljudem občutek blagostanja.
Kaj pa smo vložili v odnose in v zaščito okolja ?*

MOJA DEŽELA, ZDRAVA, ČISTA, PRIJAZNA¹¹

Okolje, ogledalo naših odnosov.

Kakšno ogledalo nam nudi naša dežela, naše okolje, naš kraj, naše morje, naši vrtovi? Ali živimo v zdravem, čistem in prijaznem okolju? Če ne, kako to doseči? Zakaj še temu ni tako?

*Namen te knjige je oblika ozaveščanja, ki prikazuje udejanjanje naše odgovornosti, ko se vprašamo: **Kaj lahko mi sami naredimo za naš kraj, za našo deželo, za naš širši svet?***

Vsak lahko začne pri sebi z upr. Kaj lahko JAZ naredim zase, da bom bolj srečen? Kaj lahko JAZ naredim za moj kraj, da bo zaradi mene bolj prijazen, bolj čist in zdrav? To so najbolj zrele in

¹¹ Predelano predavanje, ki je bilo predstavljeno v Ankaranu na Golovi akciji, na okrogli mizi z istim naslovom.

¹² slička vir internet, avtor neznan

*odgovorna vprašanja, kajti enostavneje je nič narediti in čakati.
Ta neodgovornost pa prinaša že previsoko ceno za nas in za okolje.*

*Je pa res, da bolj ko si ozaveščen in odgovoren, te večkrat boli
glava, zato je najlažje nič vedeti.*

*Bolj ko si ozaveščen in odgovoren, bolj si (upravičeno) ogorčen
nad našim nesprejemljivim obnašanjem do okolja in ljudi.*

Vsi smo soodgovorni za vse.

*Postajamo podobni Alamutovi deželi. In tisti, ki tega nočemo,
delujemo, ker se tega zavedamo.*

bo to le še zgodovinska razglednica?

*Letos tako dolgo ni bilo pomladi. Ko sem začutila vonj po
zemlji, sem začutila, kako sem povezana z Zemljo, z
naravnimi procesi, z Življenjem v njej.*

Zemlja nas prehranjuje.

Ona brez nas lahko živi, mi brez nje ne moremo.

Jemo rastline, ki rastejo iz zemlje, in ne iz betona.

*Nobena arhitektura ni sama tako lepa kot je lahko narava
sama.*

Toda do okolja se že dolgo ne obnašamo kot do živega

organizma. Nismo več prijatelji z Naravo.

Zakaj nismo več prijatelji z naravo?

Ker nismo več prijatelji sami s sabo.

Odtujili smo se sebi, svojim vrednotam, večino ljudi je nenehno strah, strah tudi pred ekološkimi katastrofami, kajti čutimo, da sodobni človek ne prizanaša ne okolju ne sočloveku..

***Premagati moramo EGOLOGIJO ,
da pridemo do prave EKOLOGIJE.***

ZAKAJ pa nismo prijazni?

Prijazni nismo, ker nismo srečni.

Nesrečen človek je nasilen do sočloveka in narave.

Misli le nase in na lastno ugodje.

Za srečo je najprej treba urediti odnos - s samim seboj.

O PRAVEM IN LAŽNEM NAPREDKU

*Zakaj se do okolja obnašamo tako neodgovorno in
barbarsko?*

Do okolja se obnašamo tako brutalno, ker smo zaslepljeni z napačnimi razmišljanji o napredku, nasedli smo odgovorom znanosti (scientizmu) in se prepustili iskanju razumskih rešitev, za katere pa vemo, da brez uravnotežanja z našim kultiviranim etičnim prostorom ne prinašajo nič drugega kot še več zmede in še več problemov.

Še vedno ima ogromno ljudi za pojem razvoja in napredka nenehno rast industrijske proizvodnje, ne glede na stopnjo onesnaževanja.

Ne znamo razlikovati med tem, kar razvoju koristi in kar razvoju škodi, ali ga celo zavira.

Kakršnokoli onesnaževanje pomeni LAŽNI NAPREDEK. Vsakršno zmanjševanje kvalitete življenja pomeni nazadovanje in ne napredek.

Napredek se meri s srečo ljudi, meri se z zdravjem ljudi, meri se tudi s tem, kako se mi v tem okolju počutimo.

Naš uspeh se ne meri z denarjem, ampak po številu ljudi, katerih življenje bo zaradi nas lepše.

***PROSTOVOLJSTVO NE POMENI DELATI
VSE BREZPLAČNO***

Akcija očistimo.si je enkratna priložnost, da poleg prostovoljcev sodelujejo VSI URADNIKI, saj so za to vendar plačani.

Še vedno se ne zavedamo, da če bi uradi (in mi) funkcionirali, takšnega (samo) neplačanega prostovoljstva ne bi bilo treba.

Poznam prostovoljca, ki gara v tej smeri, a za to se prikrajša za standard.

Živi v prikolici in je v vseh ozirih skromen.

Za to, da lahko drugi še naprej razvajeno živijo, se morajo nekateri preveč razdajati. Tudi doma so isti primeri, matere še v pozni starosti skrbijo za »otroke«, ki se brez slabe vesti pustijo servisirati.

O NAŠI RAZVAJENOSTI

Zakaj se nam vse to dogaja? Ker smo postali zelo RAZVAJENA družba.

*Razvajeni smo, ker onesnažujemo okolje
– ni nam mar za smeti.*

***Razvajeni smo tudi zato, ker si dovoljujemo biti bogati na račun KRAJE.** Krademo naravi in to na tako samoumeven način, da pri tem vsepovsod pustimo sledi – SMETI, neestetsko arhitekturo, slabo infrastrukturo in otroke (npr. v mestih) zapremo v betonske kletke.*

Razvajeni smo, ker dovoljujemo najeme naše zemlje ljudem, ki z njo ravnaajo nespoštljivo.

Razvajeni smo, ker dovoljujemo razprodaje zemljišč v povsem koristoljubne namene, čeprav nam je vsem jasno, da se bodo zaradi neurejene infrastrukture medosebni odnosi in problemi le še povečevali, kar je že sedaj nedopustno.

Otroci skoraj nimajo več nobenega pozitivnega vzgleda.

Razvajeni smo, ker dovolimo, da se otroci kopajo v umazanem morju, hodijo v šolo po cestah brez pločnikov, nimajo kolesarskih stez, nimajo dovolj igrišč.

Ker smo sami postali razvajeni (navadili smo se, da odgovornost prelagamo na druge), razvajamo tudi otroke.

Vsi smo na vseh delovnih mestih preveč plačani, dokler ne začnemo sodelovati in reševati okoljske probleme.

Predlagam, da bi imeli VSI URADNIKI SAMO MINIMALNE PLAČE, dokler ne uredimo VSEH PROBLEMOV

(dokler ne bo Slovenija čista, zdrava in prijazna dežela).

Drugače si nihče ne zasluži polne plače.

NIHČE. Ker smo vsi soodgovorni.

Razvajenosti se bomo začeli zavedati, ko bomo rekli: Moj kraj, moja dežela je tudi moja odgovornost. Šele nato se lahko lotimo

sveta kot širše domovine. Najprej počistimo pred lastnim pragom, vsak pred svojim.

DOBILI SMO DEŽELO ČISTO, ZATO SMO JO DOLŽNI OČISTITI IN OHRANITI ČISTO.

IGNORIRANI

O DELU CIVILNIH POBUD

Ni nam vseeno, ker nikomur ne sme biti vseeno

Ko pomislim na delo vseh civilnih pobud, ne morem mimo Alamutskega sindroma in ugotovitev Janeza Svetine in Antona Komata. Peščica odgovornih ljudi deluje (in to brezplačno) za (večino) neodgovornih ljudi. Na volitvah, referendumih in podobnih akcijah pa smo »nagrajeni« – ker tam večina neodgovornih in nezaveščenih ljudi voli tudi za odgovorne ljudi. In tako prihaja do situacij, da prevarani častijo prevarante (izraženo v Komatovem jeziku, glej »Zaton Prometejeve dobe«).

Civilne pobude nastajajo, ker odgovorni državljani nismo zadovoljni s stanjem. Tako večina prostovoljcev dela to, za kar plačujemo druge (kar je neodgovorno).

Prostovoljstvo ne pomeni, da moraš to delati brezplačno. Delati stalno kot prostovoljec je lahko celo škodljiva oblika, saj s tem drugim ne omogočamo, da bi prevzeli svoj del odgovornosti. Ker smo tako navajeni na to, da DRUGI (torej SISTEM) poskrbi za nas, smo do prostovoljcev površni in nekorektni. Do uslug uradnikov pa kot permisivni starši- škoda je vedno večja, storilnost razvajenih princev pa vedno manjša.

So usluge, ki jih vsi (zmotno) pričakujejo kot brezplačne, in ne vidijo, da gre vedno za obliko menjave energije.

Z možnostjo časovne banke se lahko vsi učimo odgovorne izmenjave uslug.

Delo v civilnih pobudah je deloma kurativno delo. Vsi soprispevamo k reševanju ali nereševanju zadev.

Civilna pobuda je tudi eden izmed vzorcev, kako naj bi bil soaktiven vsak državljan.

Problem se pojavi, ko so civilne pobude aktivne, uradniki pa ne sodelujejo. Kako doseči (samoumevno) sodelovanje?

Delo civilnih pobud je primer odgovornega ravnanja, kakršno naj bi izvajal vsak sokrajan, vsak sodržavljan.

V sodelovanju z uradniki bi se zavzemali za uresničitev naših želja. Končni rezultat bi moralo biti dejanje – rešen problem.

Kar mene boli pri teh stvareh so opažanja, da dobronamerno misleči ljudje v vlogah »brezplačnih županov, podžupanov, svetnikov«, zgorevajo v civilnih pobudah, delajo tudi za ostale sokrajane, toda do rezultatov pride šele, ko dovolj ljudi ravna odgovorno.

Odgovorno ravnaš šele takrat, ko si ustrezno ozaveščen, kar pomeni vlaganje v izobraževanje, ozaveščanje, delovanje.

V vlogi državljanov smo postali neodgovorni in razvajeni. Smo kot permissivni starši, ki otroku dajo vse, od njega pa ne zahtevajo nič. S tem mu samo škodijo, kajti razvajan otrok ne spoštuje svojega starša. Isto delamo mi.

Ker opažam vedno več neodgovornosti, delujem v civilni pobudi GOL(Gibanje Odgovornih Ljudi) in Elizi, ki želita ozaveščati o tej problematiki.

O (NE)ETIKI SODOBNEGA ČLOVEKA

Človek ne sme storiti vsega, kar zmore. Toda tega se zaveda le ozaveščen, odgovoren in etično žlahten človek.

Moramo začeti težiti k najbolj vzvišenemu namenu človeškega življenja in to je etični razvoj vsakega posameznika.

Če želimo doseči te velike stvari, moramo že sedaj začeti sprejemati manjše odgovornosti. Pravimo, da hočemo svobodo?

*Kaj pa je svoboda drugega kot to,
da smo odgovorni zase in za okolje!*

*Želimo, da se delovanju civilnih pobud pridružite vsi,
(ne glede na politično ali religiozno prepričanje)
pomembno je le, da želite soustvarjati v čistem, zdravem
in lepem kraju.*

*Skupne probleme lahko rešujemo le s skupnim
sodelovanjem.*

AKCIJA ELIZA

KRAJ ZA OTROKE

Gibanje Odgovornih Ljudi, GOL
VIZIJA: MOJ KRAJ, ZDRAV, ČIST IN PRIJAZEN

NA DRUGI STRANI PALM¹³

*Razglednica za marsikoga ni napačna,
a za palmami slika je drugačna.*

*Pridite na Obalo Ljubljančani vsi,
tukaj lahko še naprej delate,
kar vam srce poželi.*

*Od premoga dol v Luki,
do najlepših parcel z razgledom na smeti,
z mini napakico lepotno -
tukaj treba ni niti greznice imeti,
le za palme treba je skrbeti.*

¹³ Izbira in odločitev princev: palme v Koper, smetje v Ankaran. Zelo sodobno. Zelo »pošteno«in poučno.

*V tujini to je že sramotno,
tukaj pa frajer si veliki,
če s sosedom stike takšne le gojiš,
da kanalizacijo k njemu vso spustiš.*

BOŽIČEK IN DEDEK MRAZ NEENOTNA¹⁴

STROKOVNI ORGANI SO MI POSLALI NADVSE POUČNO ŠTUDIJO O DELU BOŽIČKA, KI JE PRED TEM ŽE S SAMIMI DEJANJI POTRDIL VSE SUME, KI MU JIH OČITA URADNA ZNANOST. KER SEM DOBILA TE INFORMACIJE V NAJPRIMERNEJŠEM RAZPOLOŽENJU, SEM GOSPODOMA TUDI TAKOJ ODGOVORILA.

RAVNOKAR GLEDAM OBLAKE DIMA -BERI NEVERBALNO SPOROČILO MOJIH NADVSE DRAGOCENIH SOSEDOV, KI ŽE 10 LET KURIJO MOKRA DRVA IN SMETI. MOJ BOŽIČEK JIH JE ŽE PARKRAT OBISKAL IN POJASNIL MOJE USTAVNE PRAVICE, A GA SOSEDJE (ŠE)NE RAZUMEJO. MOJ BOŽIČEK NI POLIGLOT, NITI ŠE NI UGOTOVIL, KATERE JEZIKE OBVLADAJO MOJI SOSEDJE in uradni organi, ki bi naj za to skrbeli.

MOJ BOŽIČEK NE RAZUME SMRADU KANALIZACIJSKIH IZPUSTOV, KI JIH SPUŠČAJO ŽE 10 LET MOJI NADVSE LJUBEČI SOSEDJE NA NAJINO PARCELO. SVETOVAL MI JE, NAJ NAREDIVA MULDE, A KAJ KO BOŽIČEK NIČ NE RAZUME, DA TUDI TE PARKRAT LETNO NE POMAGAJO. ON PAČ PRILETI ENKRAT LETNO IN VIDI LE ZIMSKO IDILO.

MOJ BOŽIČEK RABI OČALA. NE VIDI SMETI, KI JIH JE POLNO PO HRIBU. DA GA NE BI KAP, GA RAJE NE POVABIM MED VINOGRAD, KJER LJUBITELJI NARAVE (MAKAROVIČKA JIM PRAVI SLOVENCELJNI) SKRIVAJO SVOJE ZAKLADE (BERI- ODLAGAJO SMETI IN AVTOMOBILE).

LETOS SEM UGOTOVILA, DA JE MOJ BOŽIČEK ŠE NESRAMEN. KO MI JE EN GOSPOD PO PREDAVANJU REKEL, DA UČIM ISTO KOT CERKEV, BOŽIČKU NISEM MOGLA DOPOVEDATI, DA JE VEČ RAZLIK, DA JAZ ZA MOJA PREDAVANJA PLAČUJEM DAVKE, KI OSTANEJO V SLOVENIJI IN DA ŽUPNIKI LAHKO NA ČRNO KASIRAJO, PA ŠE VATIKAN PODPIRAJO. IN MENE CERKEV NI NIKOLI NIČ UČILA O TEM, KAKO ŠKODLJIVA JE KRIVDA, PA SOVRAŠTVO, OBEMA PA JE SKUPNO, DA IMAVA RADI DENAR, LE DA GA JAZ TRENUTNO ZA MOJE DEJAVNOSTI NE DOBIVAM POVSOD.

TAKO, MOJEGA BOŽIČKA MORAM IZOBRAZITI. V TEM OKOLJU MU GREJO SAME NEUMNOSTI PO GLAVI, PA ŠE MENE ZAVAJA, KER VE, KOLIKO GREHOV SI ŠE MORAM ODPUSTITI. PONUDILA SEM MU ELIZA MODEL, PA GA JE TAKOJ ODKLONIL, KER JE IZVEDEL, DA SE TAM DELA NA REŠITVAH IN NE NA NJEGOVH NAVADAH- PROBLEMIH. KAJ BI PA POTEM POČEL, ČE BI MORAL NAJPREJ PRED SVOJIM PRAGOM POMESTI! KAR ZVILO GA JE, KO JE UGOTOVIL, DA NEKA ALPSKA DEKLICA OB MORJU STRAŠI Z NEKO NEDOJEMLJIVO RADOSTNO ŠOLO ZA OTROKE. ON PA POZNA LE RESNE FACE.

KAJ HOČEM, KER PAČ DRUGAČNEGA NI, MORAM IMETI TUDI TEGA RADA - JE PA PRAV, DA MU JE STROKA PAVEDALA, KAKO KRŠI VSA PRAVILA IN GA BO REŠILA SAMO NAŠA VSESLOVENSKA BREZPOGOJNA LOVA (PARDON LJUBEZEN).

¹⁴ objavila 29.12.07 na spletu

UGOTOVILA SEM, DA JE NAJBOLJE, ČE SE BOŽIČEK GIBLJE V KROGIH, KI SE Z NJIM NAJVEČ UKVARJAJO. KER SI TUDI O NAŠEM OKOLJEVARSTVENEM DELU NISTA ENOTNA, NAJ SE ZA KONEC LETA SPREHAJATA KAR PO NAŠEM GLAVNEM MESTU, KI SE SVETI KOT V DOBRIH STARIH ČASIH-TAKO BOSTA LAHKO ŠE NAPREJ VERJELA, DA JE SVET ŠE V REDU.
NAŠE DELO NI ODVISNO OD NJUNIH PRAZNIČNIH OBLJUB.

JASNI - ANKARANSKI POZDRAV

Tako je po celem svetu šolanje usmerjeno v dresiranje tekmovalnosti, primerjanja, torej zavisti in nesodelovanja.

Vsi sodelujemo v planetarni igri nenehnega usposabljanja za nasilje, usta pa so nas polna zlaganih besed o ljubezni do otrok.

Predvsem vsi ljubimo udobne službene stolčke in kavče pred velikimi ekrani. Tako dokazujemo, da so naše dresure uspele – postali smo zgledni izvajalci tega, kar so nas naučile institucije in dom, ki kot mati žrtvenica na to pristaja¹⁵. Kot davkoplačevalec moraš plačati davke, ne smeš pa vprašati, kako se uporabljajo. Nekatero prince celo preplačujemo, od njih pa ne dobimo niti odgovora.

Isto delajo starši, otrokom dajejo denar, a ne zahtevajo od njih nobene odgovornosti.. Tako kot mi odrasli, če nikoli ne preverimo, kam se steka naš denar. Mi vendar plačujemo za uradniške storitve, uradniki pa se obnašajo, kot da so naši dobrotniki, ki nam bodo naredili uslugico, če bomo naklonjeni njihovi politični naravnosti. To je otročje in nevarno početje. Za vse. Vsi imamo pred nosom hinavščino, ki ji ni para. Hliniti moramo prijaznost, namesto, da bi bilo samoumevno, da VSI URADNIKI z nami SODELUJEJO, da

¹⁵ Če domovi ne bi na to pristajali, bi morale »izobraževalne« institucije iskati drugačne možnosti, tako jim tega še ni treba, saj starši kritizirajo, a jim še naprej puščajo otroke dresirati. Vsak starš ima namreč legalno pravico šolanja na domu.

so celo veseli, da lahko upravičijo mesečne plače (oblika nagrade in naše energije) z nalogami, ki so nam vsem v veselje.

Ali se vam ne zdi noro, da dajemo naš denar za tako nesramna vedenja, za nereševanja naših problemov. Upravičeno smo ogorčeni, saj si uradniki brijejo norca iz nas. Res je, da je med njimi nekaj izjem, a poplava nerešenih stvari dokazuje, da so uradne službe sami sebi namen – ne v dobro davkoplačevalcev in narave.

Vse uradnike je treba naučiti sodelovanja in ga od njih tudi takoj zahtevati.

Jaz hočem to deželo takoj spet čisto in zdravo,
zato opustimo vse teoretične projekte in začnimo takoj reševati vse, kar je možno.

Slovenci, dokažimo, da so naše diplome nekaj vredne.

Če problemov ne moremo rešiti, skurimo te ničvredne papirje in si priznajmo nemoč in se vsaj potrudimo, da ne bomo delali še več škode. Svet rabi naš zgled.

Ne v smislu bolnega nacionalizma, ampak kot primer, kjer smo se vsi odločili, da SODELUJEMO in si rešimo probleme, nato pa tak primer predstavimo našim bratom in sestram po svetu – kot širši naciji, ki čaka na naša dejanja.

V Sloveniji je še vedno zasidrana vloga mater cankarjank in očetov hlapcev. Tam kjer ni treba smo potrpežljivi do onemoglosti, tam, kjer bi bilo potrebno, pa nismo - v odnosu do otrok in do sebe.

Hlapčevska drža in strah sta večini ljudi odvzela pošteno držo in iz nas naredila sodobne sužnje in služabnike denarja.

Miselnost, da se je treba podrežati državi, je ena najbolj destruktivnih in zavajajočih, saj človeka prisili, da dela nepošteno in v škodo države same. Država smo vendar mi sami!!!

Preveč denarja se namenja vohunjenju, namesto podpori pravim projektom.

Saj sedaj menda že vsi vemo, da bodo neodgovorni ljudje vedno izbirali neodgovorna dejanja.

Ker pa iz klasičnih šol ne prihajajo ven odgovorni ljudje, kako lahko pričakujemo odgovorne sodelavce v uradnikih..

Kdo jih je pa tega naučil?

Nekje je treba začeti- začeli smo v Elizi..

Ko se bomo odločili imeti mir, ga bomo tudi imeli.

NEKAJ VPRAŠANJ IN ELIZA ODGOVOROV NA PISMA, KI SO KROŽILA PO INTERNETU

Zakaj Elizo tako malo ljudi res razume?

Ker nismo navajeni razmišljati sami s svojo glavo in se tudi nismo navajeni resnično učiti. Ne znamo se sami opazovati, sami raziskovati, sami čutiti. Čakamo, da nam »priznane« avtoritete povedo, da je npr. nekaj dobro..To nam predstavlja (zmotno) varnost.

Za koga so klasične javne šole še dobre?

Za nivo zavesti, kakršnega ima še večina staršev in učiteljev. Ker si oni ne morejo predstavljati drugačne šole in doma, je tudi še ni. Vse je odslkava naše zavesti.

Če hočemo celostno izoblikovane osebnosti, je treba model šole kot kraj za otroke razvijati skupaj. Drugače smo kot generali, ki mu vojska kriči:«Dajmo, dajmo, zmagajmo!«, sami pa čakajo »na varnem« na konec bitke. Da bo do tega prišlo, pa bomo morali dojeti, da imamo materialistične domove in materialistične šole.

KAJ JE NAJVEČJI PROBLEM NAŠE DRUŽBE?

Zame sta največji problem družbe, ker nimamo pravega učenja in čutenja (sočutja) in ker ne razumemo vzrokov, ki izhajajo iz tega, ker imamo šole z vodenim načinom neučenja, iz takšnih šol pa pridejo ven bodoči

uradniki/učitelji/starši, ki so takšni, kakršna je šola. Uradniške stvari delajo kot v šoli domače naloge, vse z muko, in še to le po črki zakona ali učnega načrta, ker za vse ostalo rabijo vodenje, ne upajo nič delati s svojo glavo. So kot otroci – kamor ga postaviš, tam pa stoji. Je nesamostojen, nesamoiniciativen nerreševalec problemov.

Zakaj uradniki ne sodelujejo in ne naredijo dela, za katera so plačani? Ker je večina PRINCEV (smetana »proizvod«) in so nezdravo odvisni od sistema, ki simbolizira MATER, ki jih podpira ne glede na to, ali kaj naredijo ali ne. Tako je bilo tudi doma.

Država je na simbolni ravni kot naš STARŠ. Če še sami nismo odrasli, nismo prerezali popkovine od bioloških staršev, bomo nezavedno še vedno nezdravo podpirali sistem, ki je le odslikava naše zavesti.

Starši in šola tako stalno zalagajo svoje odslikave – prince in princeske v sistem. Tam pa kričijo, koliko diplom imajo in morajo že zato takoj dobiti najboljšo plačo. Dela in problemov ne vidijo, le tiste črke v zakonu, ki jim omogočajo kraljevanje.

Kdo pa potem »dela«, če uradniki ne naredijo svojih nalog?

Največjo težo imajo različne civilne pobude z množicami prostovoljcev, ki garajo ponavadi celo brezplačno, tako se ne vidi ta sindrom plačanega nedela. Seveda pa to pomeni dajanje potuhe, kajti princi so v svojem obnašanju vedno bolj nesramni, vedno bolj ignorantski do strank.

Navidezno so nekateri olikani, a dejanj ni. (seveda so izjeme, tako med ljudmi kot tudi v dejanjih, a premalo, če ne, ne bi bilo tako katastrofalno stanje). Tisti, ki ste navajeni takšno razvajenost ščititi, se boste sedaj zmrdovali, a to samo kaže na stanje našega (ne)zavedanja.

Kako bi se lahko izognili temu?

*Ne bi smeli zaposlovati ljudi le na podlagi teoretičnih diplom. Vsak bi se moral izkazati v praksi. Da ne bo prihajalo do tega, so preventivno nujni **KRAJI ZA OTROKE**, kjer sta dom in šola povezana in se vsi učijo odgovornosti, sodelovanja in samostojnega učenja.*

*Naša naloga je, da že otroke, ki so naši bodoči odrasli sodelavci (kot bodoči starši, bodoči uradniki), naučimo sodelovanja doma in v šoli. Samo otrok, ki bo že kot otrok **VIDEL PROBLEME**, ki jih bo reševal, zato ker se to od njega pričakuje, bo to delal tudi kot odrasla oseba (kot starš, kot uradnik).*

*Če bo že kot otrok doživel **POSLEDICE NEODGOVORNEGA OBNAŠANJA**, bo znal s tem ravnati tudi kot odrasla oseba. Zato je za zdravo družbo treba »pripraviti« in pripravljati že otroke. V šoli, ki je kot **KRAJ ZA OTROKE**, vidim najboljšo popotnico za naše bodoče ministre in uradnike na najvišjih položajih. Takšni otroci ne bodo več razlikovali med vladnimi in opozicijskimi strankami, ampak bodo vedeli, da smo **VSI LE SODELAVCI ENE VELIKE DRUŽINE – PREBIVALCI SLOVENIJE V OŽJEM SMISLU IN PREBIVALCI PLANETA ZEMLJE V ŠIRŠEM SMISLU**.*

Torej pomeni podpiranje nedelujočega sistema tudi podaljševanje neodgovornega prinčevstva?

Mar odobravamo starše, ki nevzgojenemu otroku ne postavljajo meja?

Kaj ne vidimo, da imamo vedno več zombijev, ki brezčutno »opravljajo«, torej hodijo v službo, ne da bi videli probleme en meter okrog sebe. Najteže jih je tako videti v sebi.

Torej, če uradnikom dovolimo, da delujejo neodgovorno, če ne zahtevamo posledic za neupoštevanje dogovorov, jim ne dovolimo, da bi odrasli, da bi

ZA-ČUTILI sebe. Šele, ko se soočaš s posledicami, se soočaš s svojo neodgovornostjo, s samim seboj. Šele tako spozna ZDRAVO PRIKRAJŠANOST.

Princi in princeske so večni otroci. Zato jim ne dajajmo odgovornih nalog, dokler jim ne »dovolimo«, da končno odrastejo.

Zavedati se moramo, da neodgovorni ljudje vedno izbirajo neodgovorna vedenja, zato je neodgovorno od nas, če jim dovoljujemo opravljati za njih neprimerne naloge.

In s tem spet preobremenjujemo tiste, ki običajno delujejo v neplačanih iniciativah, da bi preprečevali še hujše posledice.

Če hočemo kaj spremeniti, moramo začeti podpirati ODGOVORNE LJUDI in SOOČATI S POSLEDICAMI PRINCE IN PRINCESKE in ostale razvajence, med katerimi je veliko kengurujev.

Zakaj silimo otroke ponovno v iste šole, v katerih smo tudi sami doživljali nasilje?

Ravno zato, ker smo tudi sami šli skozi ta proces slepe poslušnosti, ki nam je odvzel čutenje in nam ni omogočal samostojnega razmišljanja.

Sedaj sebe ne čutimo več, torej ne moremo čutiti naših otrok. In to jim dajemo naprej. Tudi iz njih delamo brezčutna, mehanska bitja.

Učiti se pomeni spoznavati sebe, čutiti (v besedi čutiti je UČITI). Otroci pa kričijo, ker se hočejo ČUTITI in ker hočejo, da bi starši vsaj malo čutili.

Ali je javna šola res brezplačna?

To zavajanje večini prinese občutek, da se otroci šolajo brezplačno, da za zasebno šolo starši plačujejo iz lastnega žepa. V bistvu obe vsi plačujemo iz naših žepov, le da prvo indirektno, da se tega niti ne zavedamo, ker smo se navadili na obliko davkov, ki so porazdeljeni seveda tudi tako, da krijejo stroške javne šole..Nikjer ni sistema, ki bi sam od sebe dajal denar, vsepovsod so to davkoplačevalci, ki pa smo tako nevedni, tako neozaveščeni, da mislimo, da je nekaj brezplačno samo zato, ker ne plačamo tega direktno (sigurno pa indirektno).

Ne poznam nobene zasebne šole, ki je šla v formalno obliko zasebnosti zaradi dobička, ampak zaradi ustvarjanja tistih pogojev, ki jih rabijo otroci in se trudijo v smeri celostnega izobraževanja.

Ali se kdo sploh pogloblja v to, kaj pomeni »javna šola«, kaj pomeni Montessori, ali valdorfska šola?

Ali ne iščemo za vsemi temi oznakami nekaj varnega, nekaj kar nam bo prineslo dober občutek. V samo vsebino pa se ne poglobimo. IN vendar je večina sistemskih rešitev prinesla le mrtve inštitucije , ki ne morejo nuditi življenja našim otrokom, ker so nežive. Kaj je torej tisto, kar iščemo v okviru formalnih rešitev- ponavadi le finančno kritje in odobravajoč okus družbene sprejetosti – kaj pa imajo od tega otroci, zaradi katerih sploh to počnemo? Po celem svetu nič. Šola mora dihati, kot življenje samo, mora biti prožna, elastična in nenehno se spreminjajoča. tega pa sistem ne prenese. Sistem vendar živi od »stabilnosti«, od predvidljivosti, od nadzora, ki je možen le tam, kjer so merljive enote. Tega v življenju ni, vsaj ne v ustvarjalnem, v spontanem. Vsi smo že izčrpani od nadzora, ki ne dovoli nikomur več dihati. Pa še kar gonimo po starem. Iztisnemo iz sebe zadnjo kapljico »krvi«, in ko ne gre več, se zatečemo v stare načine...Obujemo stare čevlje...Saj kaj

drugega sploh ne poznamo. Cel svet »deluje« tako. Ne upamo si biti iskreni in si priznati, da raje prodamo dušo, kot da bi zaupali lastni modrosti, ki se nenehno oglašča in je vedno bolj glasna..Nas je pa vedno bolj strah in se skrivamo za množicami. Otroci pa brez sramu odslikavajo naše odnose. Dajejo nam tisto, kar mi dajemo njim. KAR SEJEŠ - TO ŽANJEŠ.

*»Kar je metla za hišo,
je samospraševanje za srce.*

Dobro pometite svoje srce.« (M. Naimy, Mirdadova knjiga).

***V spodnjih treh prilogah so trije prispevki, ki so intenzivno krožili po internetu, vsem pa je skupno gledanje, da je žrtev vsega ali učitelj ali starš.
Ker še vedno ne razumemo vzrokov problemov,
še vedno krivimo otroke,***

ki pa le zrcalijo naše slepe pege..
K vsakemu prispevku sem dodala še moj odgovor.

PRILOGA 1:

Kolumna :prof. dr. Miro Cerar, Degeneracija (prispevek prvič objavljen na spletni strani IUS Software, 28.6.2010), objavljeno z dovoljenjem dr.Cerarja.

Nedavno je v medije prišla novica, da inšpektorat za šolstvo preiskuje, ali sta vodstvi osnovnih šol Danile Kumar in Prule kršili zakonodajo, ker sta otrokom »zaradi večkratnega skrajno nespoštljivega odnosa do hrane in neupoštevanja pravil« za en teden odvzeli pravico do prejemanja kosila.

Pred nekaj desetletji, ko je bil v Sloveniji in marsikje drugod spoštljiv(ejši) odnos do hrane vsaj med odraslimi še nekaj vsakdanjega in normalnega, bi takšen ukrep osnovnih šol verjetno požel val odobravanja, tako staršev kot predstavnikov (seveda takrat še »ideološko poenotenih«) javnih institucij in medijev. Tokratni »demokratični« odziv na omenjeni primer je (bil) drugačen. Različni mediji izpostavljajo pravno spornost takega ukrepa. Šolski inšpektorat je zato že sprožil ustrezno preiskavo. Večina staršev prizadetih otrok se z ukrepom ne strinja, predstavniki varuha človekovih pravic in nekateri javni komentatorji pa ugotavljajo, da gre tu za protipravno in celo »srednjeveško metodo discipliniranja učencev«, ki »po svoji vsebini predstavlja obliko telesnega kaznovanja« in nikakor »ne spada v ta čas«. Po mnenju teh predstavnikov in komentatorjev takšne sankcije niso učinkovite, pa tudi ne pravične in enake do otrok in njihovih staršev, saj bogatejše družine svojim kaznovanim šolarjem zlahka nadoknadijo manko odvzetega obroka, za revnejše pa je takšna kazen neprimerno bolj boleča, kar velja še

posebej v primeru, če kot nekakšna kolektivna kazen morebiti prizadene tudi otroka, ki je bil k obmetavanju hrane zapeljan s strani sošolcev (in v tem smislu bolj ali manj nedolžen).

Na tem mestu se ne želim spuščati v podrobnosti tovrstnih in drugačnih komentarjev. Prav tako ne želim individualno (*ad personam*) izpostaviti nobenega komentatorja in udeleženca nastale situacije oziroma primera. Želim pa jasno povedati, da zgoraj navedeni odzivi na ta primer zaradi svoje simptomatičnosti zaslužijo posebno pozornost. Osebno jih namreč doživljam kot še en vidik DEGENERACIJE (izroditve, popačenosti) slovenske mentalitete. Ob tem sem seveda prizadet, kajti če se bo ta miselna in emocionalna degeneracija v sedanjem tempu nadaljevala, se nam in našim potomcem ne piše nič kaj dobrega. Seveda pri tem ne gre zgolj za neko slovensko posebnost, kajti podobni primeri in odzivi nanje se dogajajo tudi marsikje drugod v evropskem in nasploh zahodn(jašk)em svetu, kjer tako ali drugače opravičujemo, ali kažemo nekakšno »razumevanje« za človeško objestnost in neumnost (od španskega tradicionalnega uličnega obmetavanja s paradižniki, preko vsakodnevnega zametavanja »viška« hrane, do javnega razlivanja mleka ali uničevanja krompirja s strani razočaranih evropskih kmetov – če se omejim le na nekaj primerov povezanih s hrano).

Vsa zadeva ima več razsežnosti. Ko pravim, da se nam ne piše nič dobrega, ne mislim toliko na pravno in materialno razsežnost. Kot pravnik se zavedam, da je lahko šolski ukrep prepovedi prejemanja dnevnega obroka protipraven – tu prepuščam zadevo pristojnemu inšpektoratu. Kot človek in izobraženec se zavedam, da naš materialni svet boleha od številnih neizogibnih neuravnoteženosti (neenakosti), med katere sodi tudi dejstvo, da na eni strani zemeljske oble ljudje umirajo od lakote, na drugi strani pa imamo hrane preveč in zato celo zbolevalo od preobjudenosti. Vsega tega

se ne da enostavno preprečiti, kajti – in od tu dalje govorim filozofsko – ta in mnoge druge neuravnoteženosti oziroma neenakosti imajo svoj globlji življenjski smisel in namen. Napeljujejo nas k učenju v procesu naše individualne, partikularne in univerzalne samorealizacije. Toda če vseh teh navideznih krivic in človeških boleznih že ne moremo enostavno preprečiti ali odpraviti, je vsekakor človekov občni moralni, etični in za verujočega tudi religiozni imperativ ta, da si na svoji miselni, čustveni in duhovni ravni prizadeva razviti zavest o spoštovanju vsega, kar nam omogoča življenje in razvoj.

V okvir tega imperativa sodi tudi zahteva po spoštovanju hrane. Toda problem, ki ga obravnavam na tem mestu, ni v neprepoznavanju te zahteve, kajti četudi smo v Sloveniji in drugod, kjer hrane (še) ne primanjkuje, do nje zagotovo premalo spoštljivi, se vsaj ob resnejših opozorilih le bolj ali manj zavemo njene vrednosti (seveda pa ni malo tudi tistih, ki ne dosegajo niti te stopnje). Problem, ki ga tu izpostavljam je v tisti naši nespameti, ki brezmejno podpira objestnost in pomehkuženost. Tako našo lastno, kot tisto, ki jo povzročamo svojim otrokom.

Če je že razumljivo, da sproži ukrep obeh osnovnih šol, ki sta metalcem hrane za en teden prepovedali kosilo, takšne ali drugačne pravne dileme, pa je kakršnokoli drugačno »jamranje« ali zgražanje nad takšnim ukrepom ne le izrazito pretirano, pač pa tudi povsem zgrešeno. Je izraz degeneracije naše intelektualne (zdravorazumske), emocionalne in duhovne sposobnosti. Je izraz naše razvajenosti, lenobe in najrazličnejših zavestnih in nezavednih ovir in strahov pred tem, da bi v življenju napredovali. Je izraz odsotnosti poguma. Čeprav še zdaleč nisem kak psihoanalitik, si bom dovolil trditev, da se v takšnem obsojanju vzgojnega(!) ukrepa obeh šol skrivata slaba vest in strah odraslih, da bi mogoče kdo utegnil tudi njim prepovedati kakšno njihovo negativno razvado ali odvzeti kako nespodobno igračo.

Podobno se dogaja na raznih sejah senatov, odborov, komisij in drugih zbornih teles, ko se obravnava kako nepošteno, koruptivno dejanje kakega od »kolegov«, in večina prisotnih zre v tla ali v zrak ter išče način, kako bi se dalo to neprijetnost čim prej in čim bolj elegantno pomesti pod preprogo. Saj veste, kdo pa ni že v življenju storil kaj slabega, in zakaj bi zdaj morali v zvezi s kolegi odpirati te »boleče« rane – kajti naslednji na vrsti sem lahko jaz... Kako svetopisemsko. Vendar z napako. Bruno v lastnem očesu namreč tako zgolj ignoriramo in zgolj povečujemo svoj »greh«.

Če se vam zdi zgoraj zapisano prezapleteno, naj povem vse skupaj še na preprost način: Prav je, da so »mulcem« prepovedali kosilo! Tudi jaz bi ga svojima otrokoma, če bi se obmetavala s hrano. Že tako ali tako jima dovolim preveč norčevanja iz nje. Verjetno zato, ker imam tudi jaz v tem pogledu slabo vest. Tudi sam namreč vsakodnevno ne dosegam tiste ravni spoštovanja hrane, ki jo – če se v to resno poglobim – štejem za primerno. Če bi me kdo občasno kaznoval s kakim dnevom posta, ker sem si recimo pripravil ali naložil preveč hrane in nato preostanek vrgel v odpad, bi to kazen sprejel z odobravanjem, v upanju, da bo tudi to pripomoglo k temu, da česa takega ne ponovim. (Poleg tega je post še zdrav.)

Vsako pozivanje k iskanju sodobnejših vzgojnih ukrepov, ki bi uspelo preprečiti takšno norčevanje iz hrane, je tu zgolj beg od lastne (so)odgovornosti za te in druge neumnosti, ki se dogajajo v (naši) družbi. Seveda sem tudi jaz za to, da si prizadevamo za boljše vzgojne ukrepe. Toda, dokler jih ni, podpiram tudi takšne (seveda kot oče in človek; ne pa kot pravnik – če so ukrepi protipravni). Če bi bili mi starši bolj »normalni« in ne bi s pomočjo medijev in institucij (tudi) v takšnih primerih učiteljem javno izpodbijali avtoritete, bi bila šola lahko boljša, naši otroci pa bolj disciplinirani in lepše vzgojeni. V takem primeru bi namreč potem, ko bi jih

doma temeljito »slišali« še od staršev, kazen odvzema obroka sprejeli kot upravičeno in predvsem kot vzgojno(!).

Če kdo misli, da gre tu za telesno kaznovanje, ki sodi v srednji vek, ga želim opozoriti, da naši otroci doživljajo kot hudo telesno in psihično kaznovanje že to, da morajo v šoli sedeti več ur ter se učiti matematike, slovenščine, biologije, kemije, fizike, tujih jezikov in še česa. Zame je denimo marsikatera seja, ki ji službeno prisostvujem, enaka psihofizičnemu mučenju... Kako pa je z vami? Ali vas šef kdaj (»srednjeveško«) muči? Ali vas muči partner? Ali morebiti starši ali otroci? Jih boste prijavili inšpektorju, ali vložili tožbo? Tistim, ki v zvezi z začasno prepovedjo uživanja enega obroka govorijo o (srednjeveškem) fizičnem mučenju, lahko rečem le to, da jim resnično želim, da ne bi kdaj v življenju res doživeli kakega pravega mučenja.

Če so šolniki s tem, ko so otrokom prepovedali kosilo, zagrešili protipravno dejanje (o čemer bo uradno oceno podal inšpektor in morebiti še kdo), potem to pove več o neustreznosti prava kot odraza našega vrednotnega sistema, kot pa o šolnikih, ki v takšnih primerih še znajo normalno razmišljati in vzgajati. Ko recimo berem javne zapise nekaterih komentatorjev, ki te šolnike umeščajo v srednji vek ter, denimo, pravijo, da jih tudi s kosi namazanega kruha »polepljene« stene jedilnic in ogromne količine hrane, ki jih šole zmečejo stran, ne prepričajo v ustreznost ukrepa, potem se resnično zgrozim na kako nizki stopnji dojetanja smo. Kako močno izgubljam občutek za pravo mero(!) in za prave vrednote.

Sicer pa, kaj lahko drugega pričakujemo v družbi, v kateri politične, gospodarske in nekatere druge elite vsakodnevno neusmiljeno rušijo etične in pravne standarde. V družbi, v kateri v vrhovih notorično primanjkuje vrednotno pozitivnega zglednega ravnanja. Kaj lahko pričakujemo v družbi, kjer vsakdo vidi zgolj pravice, pozablja pa na svoje dolžnosti? Kaj lahko

pričakujemo v družbi, kjer predsednik vlade potoži, da s svojo plačo ne more preživeti? Kaj lahko pričakujemo v družbi, v kateri starši učiteljem že vsakodnevno grozijo z inšpekcijo in odvetniki? Ali ni vse to tudi mučenje? Ali ne bi vsem tistim, ki se delajo norca iz »belega kruha« koristilo, da bi bili malo lačni in se tako naučili bolj ceniti sočloveka in življenje? Ali ni tako, da nas tudi narava, če se iz nje norčujemo, kaznuje z boleznijo ali vremensko nadlogo?

Seveda bi lahko našteval še v nedogled. Tako kot bi lahko verjetno tudi vi, ki vsak dan opazate vedno več nepoštenosti in čudaštev, ki jih naša družba ne le tolerira, marveč pogosto celo vzpodbuja. Zato je treba reči, vsaj v zgoraj navedenem in drugih skrajnih primerih, da gre tu za degeneracijo. Vsaka milejša oznaka je pač evfemizem, ki nam daje alibi za naše nadaljnje (toleriranje) raznih neumnosti, ki nam, kot rečeno, ne prinašajo nič dobrega.

prof. dr. Miro Cerar

**– KOLUMNA CERAR, -ODNOS DO HRANE -
ODGOVOR ELIZA : DEGENERACIJA GENERACIJE**

***Če bi palica koga naučila pameti, bi bili bivoli in
nekoč tepeni otroci najbolj pametni.***

***Ko bi se dalo družbo narediti odgovorno samo s spremembo otrok,
bi tudi že uspeli.***

***Ker pa so otroci NAŠE NAJBOLJ ISKRENO OGLEDALO, ki na ravni
simptomov živijo to, kar na ravni VZROKOV MI ODRASLI še vedno
»uspešno« valimo na tiste, ki nimajo moči spreminjanja – oni (otroci) nas
le posnemajo.***

***To pa nas boli, a še premalo, da bi pogledali tja, kjer je VZROK BOLEČINE,
opisujemo le simptome.***

Čeprav bolečina ni zato, da bi nas bolela, ampak da bi nas zbudila.

Koga, v tem primeru? Nas odrasle.

Mi odrasli smo ODGOVORNI - a v praksi ne poznamo vsebine te besede, ker je doma samo tam, kjer je pripravljenost SODELOVANJA, kjer je ZAVEDANJE, da je to, kar si želimo za družbo in za otroke možno le s spoštovanjem LJUDI (tudi otrok in njihovih pravih potreb) IN PRAVIL...Tukaj pa zaidemo v večne interpretacije, ker si naš um to področje razlaga tako, kot smo si v stanju to razlagati.

Za večino je upoštevanje pravil seveda to, da smo poslušni (a ne vidimo, da čislamo slepo poslušnost namesto zdrave), da smo pridni (a ne vidimo, da tudi najbolj pridni otroci niso ustvarjalni in samoiniciativni, ker jim teh pogojev ne znamo ustvariti..Niti niso ODGOVORNI, ker jim ni treba biti..Tudi mi odrasli nismo odgovorni.)

Zakaj ne? Ker smo že postali povsem nenaravna bitja, ki si v umetnih pogojih v nedogled izmišljujemo KLETKARSKA NAVODILA za to, da bi v njih otroke prisilili, da bi naše (sicer dobronamerne) predstave osmislili. Grozno nam je, ker ravno PRI OTROCIH lahko vidimo (a si še ne moremo priznati), da nam je z našimi razumskimi predstavami na tem področju (na srečo) spodletelo. Če ne bi še naprej nadaljevali proces ŠOLANJA, ki izključuje CELOSTNO IZOBRAŽEVANJE, ki je brez PRAVE VZGOJE (in to je SAMOVZGOJA IN ODGOVORNO DELO IN UČENJE) le proces materialističnega podajanja podatkov.

In to kar otrokom dajemo, to dobivamo nazaj.

Tako starši kot učitelji in seveda celotna družba.

Vse se spreminja, le proces šolanja je še takšen, kot takrat, ko otroci niso imeli dostopa do vseh informacij sami. Rabijo praktična učenja prave komunikacije, pravih odnosov, prave uporabe naučenega, pravega sodelovanja, koristnega dela..Rabijo NRAVO, saj jih bomo z vsem smetjem zadušili v kletkah, rabijo ZDRAVO HRANO (vem, da jo odklanjajo...to je dolga, a izredno boleča zgodba, ki bi odprla še več ran, a

se bomo morali soočati z resnico). Dokler ne osvetlimo vzroka, ne bomo nikoli nič spremenili.

Nihče me ne bo prepričal, da so žrtve starši ali učitelji, MI ODRASLI imamo moč spreminjanja, in ne samo moč, imamo ODGOVORNOST, IMAMO DOLŽNOST, da bi se usedli skupaj in si povedali, da tako ne moremo delati. Da se ne da – a učitelj čaka, da mu bodo dovolili to povedati (vzrok – ker ni avtonomije), starš je tako vpet v materialistični način življenja, da si dvojne nemoči sploh ne upa naložiti na ramena – prva nemoč – da dela z otrokom šolo, s čimer invalidizira in ne navaja otroka na samostojno učenje, druga nemoč – da tudi njega kot starša nihče ni naučil drugačne »vzgoje« kot le stila vodenja, kar pa vemo, da pomeni, da bi otroci in odrasli pobirali le še smetano.

Starš »ne vidi«, kako je otrok tudi v šoli prepuščen le procesu vodenja in še dodatne stigmatizacije, če nima te »sreče«, da je otrok intelektualno nadarjen..Vseh drugih vrst inteligentnosti se ne podpira..

Ni prav, da mečejo stran hrano (čeprav veliko tega, kar sedaj dobivajo po nekaterih šolah, ne sodi drugam, kot v smeti).

*Da jih moramo naučiti LOVITI RIBE,
to je sedaj naša naloga.*

In se zavedati, da je pravo učenje v šoli vedno le v različne predmete oblečena VZGOJA.

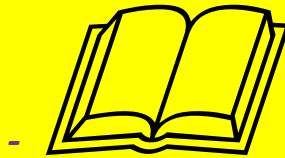
Brez NEGOVANJA UMSKEGA IN DUŠEVNO – DUHOVNEGA PROSTORA (po domače so to ODNOSI, VZGOJA), produciramo le brezčutne barbore.

In tu smo uspešni, zato – ker je veliko zunanje uspešnih posameznikov, ki pa niso ustvarjalni, zato tudi niso radostni..In prepogosto niso etični.

Da pa nam vsem ni dovolj mar za NOTRANJE USPEŠNE OTROKE, pa je lepo opisano v Cerarjevi kolumni. ODGOVORNI PA SMO VSI.

*Ko bomo mi odrasli prevzeli odgovornost, jo bodo odslikavali tudi otroci.
Tako kot z njimi ravnamo, tako nam vračajo.*

Kako pa bomo torej vzgojili starše in učitelje, da bomo otrokom zglede... Tukaj se začnejo reševanja – in šele na tej točki, bi mi odrasli pokazali, da smo začeli dojemati, da **SMO PROBLEM MI ODRASLI** in ne otroci.

PRILOGA 2. PISMO NEMOČNE UČITELJICE IN ELIZA ODGOVOR

V pet. 17.10.08 sem po mailu dobila spodnje pismo, ki me je spodbudilo k razmišljanju, ki ga dodajam kot moj odgovor k temu pismu.

Neznano avtorico pisma *Otrokove pravice* (na blogu z naslovom »Polna glava«, pa imenujmo Sonja.

[Otrokove pravice?!](#) P.S. Avtorica piše na blogu z naslovom »polna glava«.

Včeraj mi je znanka na pevskih povedala tole (resnično) štorijo: Oče je bil klican v šolo, kjer so mu povedali, da je njegov 14-letnik popustil na celi črti in ga bo treba malo priviti, če želijo, da izdela. Ker se september še niti ni iztekel, je oče domov prišel precej slabe volje, sina soočil z vsem, kar je izvedel in zelo na hitro postavil nova pravila. Med drugim tudi zaplembo računalnika. Sine se je seveda uprl in ker je imel oče že vsega zadosti, ga je malo močnejše prijel in zelo glasno ponovil, kako bo po novem. Sin je kmalu zatem poklical 113, prijavil očetovo nasilništvo in policaji so bili tam "za oka tren". 300€, če nasilnež plača takoj, sicer 600€.

Če bi bil to moj sin, bi naslednji dan klicala ministrstvo za družino, se pozanimala o minimumu, ki ga je treba otrokom nuditi in potem iz

hiše odstranila (prodala, uničila, podarila, kajvemkaj) vse, kar ta minimum presega. Potem pa naj uveljavlja svoje pravice, smrkelj mali!!!

Danes je petek. Hvalabogu. Danes sem se sredi delavnika sesedla v pisarni ravnateljice in prosila za injekcijo močnih pomirjeval. Dovolila mi je, da se zjokam in šla medtem v razred namesto mene...

Poleg avtista in kupčka učno precej revnih otrok imam v razredu razvajenčka, ki ne priznava nobene avtoritete. In za svoje afnarije izbira trenutke, ki jih zase rabi otrok z avtizmom, ki se ne more odločati. Staršem sem ponudila že kar nekaj idej, kaj bi lahko naredili, da malega spravijo v red, pa ne zaleže. Zdaj bom zahtevala, da ga hodijo iskat po pouku, pa naj to uredijo kakor vejo in znajo. Ali pa naj ga prevzame sam gospod minister, ki najbrž po poklicni poti še ni stal v razredu. Meni je dovolj. Ne morem več. Po petih letih v osnovni šoli. Ali bolje - po štirih tednih novega šolskega leta. Vse, kar mi uspe zgraditi, mi podrejo pametne glave z novimi pravilniki o takšnih in drugačnih pravicah. O dolžnostih povedo bore malo.

Na roditeljskem sestanku sem od staršev poslušala, kako naj vzgajam njihove mladičke. Naj nikar ne govorim o kazni, bodo vsi zamorjeni, naj jim ne dajem dodatnih nalog, se jim bo šola priskutila, naj sploh ne omenjam kazni, ki smo jih bili dvajset let nazaj deležni mi, je skrajno neprimerno, zastarelo, to ve že usak. Kazen naj bo poravnava, tako kot temu rečejo učenjaki sodniki, kazensko sedenje je pa tako iz mode. In zakaj morajo pravzaprav po hodnikih hoditi v tišini. In, še bolj noro, zakaj morajo v jedilnici jesti v tišini?! Saj nismo švicarski internat, za božjo voljo. In kaj je narobe, če se na igrišču obmetavajo z okrasnim lubjem?? Otroci so razigrani, pustimo jim vendar veselje, obnašajmo se svetovljansko, ne uničimo jim teh nekaj let brezskrbnosti z zahtevami, ki jih uboge ranljive dušice ne morejo izpolnjevati.

Lahko bi pisala in pisala, pa ne bi napisala vsega, kar starši vedo povedati na takih sestankih.

*Vsakič me srbi, da bi jim povedala, kako je bilo, ko sem delala v mladinskem domu. Ali pa takrat, ko sem se dnevno srečevala s starši mladih odvisnikov, ki so si predolgo zatiskali oči. Da bi opisala smrtno grozo matere, ki ni verjela, da njena hči kadi travo, kaj šele kaj drugega, dokler je ni našla na stranišču komaj zavestne s steklenimi očmi, ki so prosile samo eno: **NARIŠI MI ŽE KONČNO TISTO MEJO, DA BOM VEDELA, DO KJE GREM LAHKO!!!!***

Ideja o UNICEF-ovih varnih točkah se mi je zdela super. Zdaj jo živimo. Zdaj razvajenci nad svoje starše pošiljajo policijo, ker so si stari dovolili reči eno vzgojno ali dve. In užaljene punčare, ki ne morejo preboleti, da jim ob ločitvi staršev ne pripada prav čisto vse, kar so si zamislile, prijavljajo mamine nove prijatelje kot spolne iztirjence. Nihče ne preveri, prijava pade, raziskava, obravnave... Prišli smo v čas, ko bodo nedolžni odrasli morali svojo nekriivdo dokazovati z vsemi sredstvi, medtem ko bodo razvajenčki za vogalom lizali lizike in se smehljali...

Ob misli, da imam pred sabo še kakšnih 25 let delovne dobe, me stisne v prsih. Pa sem imela rada svoj poklic in ga v resnici še vedno imam. Ampak v sedanjih razmerah ne bomo preživel. In danes bom bolj malo spala...

Sonja

moj odgovor pošiljateljici, ki ni avtorica pisma:

SAMO PRAVO RAZUMEVANJE VZROKOV LAHKO VODI DO PRAVIH REŠITEV V PRAKSI

KAKO ZELO SE ME DOTAKNEJO PISMA S TAKŠNO VSEBINO, SAJ SEM SAMA PREPOGOSTO DOŽIVLJALA, KAKO DOBRI, A NEMOČNI UČITELJI IN STARŠI OBUPAVAJO IN NE VIDIJO IZHODA. TUDI IZKUŠNJE, KI JIH OPISUJEM V ELIZI 1 IN 2 SO TAKO BOLEČE, KER IZHAJAJO IZ RESNIČNEGA SVETA.

TODA TO JE PRVI DEL ZGODBE.

KO SEM UGOTOVILA, DA SEM TUDI JAZ OKUŽENA Z MISELNOSTJO »DRUGI SO KRIVI ZA MOJE DOŽIVLJANJE«, SEM SPOZNALA, DA VEČINA NAS ODRASLIH DELUJE PO TEM VZORCU, KI SE DOTIKA LE SIMPTOMOV IN NERAZUMEVANJA SIMBOLNEGA SPOROČILA STISK OTROK.

RAZUMEM UČITELJICO SONJO, TODA TO JE RAZUMEVANJE LE NA RAVNI SIMPTOMA, NA RAVNI DEJANJ, KI ODRAŽA LE TO, DA MI ODRASLI ŠE VEDNO NE RAZUMEMO, DA SE ZA TEMI DEJANJI SKRIVA KLIC NA POMOČ.

PO KAKŠNI POMOČI? DA BI SE MI ODRASLI ZDRAMILI IZ SNA, DA BI SE POGLOBILI V NAŠ JEZIK ŽRTVE IN SPOZNALI, DA NI ODRASLIH NEDOLŽNIH, DA SMO VSI ODRASLI SOODGOVORNI USTVARJALCI POGOJEV ZA PRAVO ŠOLO, PRAVI DOM in pravo DRUŽBO. DOKLER PA NE BOMO LOČEVALI DEJANJ OD OSEBNOSTI, DOKLER ODRASLI NE BOMO PREVZELI ODGOVORNOSTI V SVOJE ROKE, SE TO SAMO OD SEBE NE BO ZGODILO. RAZUMEVANJE ŠE NI ISTO KOT DOJEMANJE, LAHKO PA NAS VODI DO SPOZNANJ, KI BI NAM ODKRIVALI VZROKE, KI JIH SAMA OPISUJEM ŽE 10 LET, PA VENDAR SI ŠE TAKO MALO ODRASLIH UPA ZDRAVO PODVOMITI V MOJA SPOROČILA, KAJ ŠELE, DA BI ZDRAVO PODVOMILI, ČE NAM POSLOVNI SISTEM SAMO MATERIALNEGA ŠOLANJA NE PRINESE TOČNO TEGA, KAR NAPOVEDUJE TUDI ZNANA MODROST: KAR SEJEŠ, TO ŽANJEŠ. DOJEMANJE PRAVIH VZROKOV PA ZAČNE TAKO BOLETI, DA NI VEČ MIRU, NI VEČ POČITKA. KER VIDIM, KAKO MALO UČITELJEV IMA SPLOH VIZIJO, KAKO MALO NAS JE, KI VEMO, DA SE DÁ DRUGAČE. OTROCI SO OGLEDALA NAS ODRASLIH. POGLEJMO SE ŽE ENKRAT, MI ODRASLI IN SE VPRAŠAJMO, KAJ

PA MI LAHKO NAREDIMO ZA TO, DA BODO ŠOLE IN NAŠI DOMOVI TAKŠNI, KAKRŠNI MORAJO BITI, ČE HOČEMO, DA BODO NAŠI OTROCI V NJIH DOBILI ŽIVO IZKUŠNJO, DA SO DRAGOCENA BITJA, DA SO BISERI, KI SE BODO RAZCVETELI KOT ROŽE V PRAVIH VRTOVIH (ŠOLAH), IN NE V POSLOVNIH TOVARNAH.

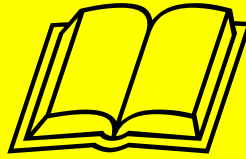
ZAME TUDI NOBENA ODRASLA OSEBA NI ŽRTEV, MI ODRASLI IMAMO MOŽNOST SPREMINJANJA POGOJEV, OTROCI JE NIMAJO.

KO BOMO MI ODRASLI IMELI VIZIJO, BODO TO ODSEVALI TUDI OTROCI. DO TAKRAT PA NE POSKUŠAJMO POPRAVLJATI OTROK, AMPAK SEBE –NAJPREJ S POSTAVLJANJEM VPRAŠANJA »KAJ PA JAZ LAHKO NAREDIM ZA TO, DA BOM REŠILA TA PROBLEM«. RAZIŠČIMO VZROKE ZA ZUNANJE SIMPTOME. IN ZAČENJALI BOMO RAZUMETI DEJANJA OTROK (KI NISO SPREJEMLJIVA, A SO POPRAVLJIVA), IN ZAČELI BOMO SPREMINJATI NAŠ ODNOS DO ŠOLSKIH NORMATIVOV, KI TUDI NAJBOLJŠEMU UČITELJU NE OMOGOČAJO, DA BI LAHKO RAZVIL ČLOVEŠKI ODNOS Z OTROKOM (MAR JE SPREJEMLJIVO, DA IMAMO LAHKO LE ŠE POSLOVNE ODOSE! KDO PA IMA LAHKO DRUGAČNEGA, V POGOJIH, KAKRŠNI SO TRENUTNO). IN NE PUSTIMO SE ZAVESTI, KER JE PO CELEM SVETU TAKO. POSLEDICE SAMO MATERIALISTIČNEGA ŠOLANJA SO LAHKO VSEM OČITNE, TISTIM, KI PA SMO ODGOVORNO PREVZELI VAJETI V ROKE, PA JE JASNO, DA PROBLEMOV NIKDAR NE BOMO REŠILI NA RAVNI SIMPTOMOV, AMPAK NA DOJEMANJU VZROKOV, KI PRI PRAVEM RAZUMEVANJU TUDI VODIJO DO PRAVIH REŠITEV.

NOBEN SREČEN OTROK NI NASILEN.

POGOJE ZA NENASILJE PA MORAMO USTVARITI MI ODRASLI –V VLOGI UČITELJEV IN STARŠEV.

RAZUMEVAJOČ ELIZA POZDRAV

PRILOGA 3: (Kdo bo starše ščitil pred otroki? Jana, 5.1.2010)

Članek: Kdo bo starše ščitil pred otroki je bil objavljen v Jani, jan. 2010 in je bil meni poslan po elektronski pošti.

Eliza prispevek - odgovor na to temo ima naslov obrnjen:

Kdo ščiti otroke pred starši in učitelji?

KDO ŠČITI OTROKE PRED STARŠI IN UČITELJI?

Vedno bolj se sprašujem, kdo ščiti OTROKE pred NEZAVEDNIMI STARŠI in UČITELJI, ki zaradi nevednosti še vedno podpirajo SMETANA PROCES, ki otrokom navidezno daje VSE, JIH pa oropa učenja SAMOSPOŠTOVANJA, samostojnosti, odgovornosti in SODELOVANJA. Otroci niso ustvarjalni. Žrtve smo potem vsi, kajti otrok, ki mu nismo ustvarili ljubečih pogojev DOMA in CELOSTNIH IZOBRAŽEVALNIH pogojev v ŠOLI, ki je kot nadaljevanje doma, postane NAŠE OGLEDALO.

Kar smo mu dali, to dobivamo – in potem krožijo članki : Kdo bo starše ščitil pred otroki?

Resnica je zame ravno obratna. Noben odrasel NI ŽRTEV, otroci pa so (vsaj do petnajstega leta...).

Zato ima moj odgovor naslov: Kdo ščiti otroke pred starši in učitelji?

Postavljam pa vprašanje vsem ODGOVORNIM ODRASLIM: Kdo (mi) bo pomagal pri zaščiti otrok?

*IŠČEMO NARAVNE KMETIJE IN SODELAVCE ZA
IZGRAJEVANJE KRAJEV ZA OTROKE,
KI JIH NUJNO RABIMO!*

Tinka PODJAVORŠEK, prof.

samostojna raziskovalka, 50 let

Autorica SODELOVALNEGA TROJČKA - slovenskega modela celostnega izobraževanja ELIZA; predavateljica, svetovalka, jasnočutna, intuitivna učiteljica, ki je svoje življenjsko delo posvetila proučevanju pomena razvijanja notranje motivacije kot temelja veselja do učenja in življenja.

Rojena na veliki kmetiji, v veliki družini, sredi gozdov in potokov, je ostala v srcu otrok narave. Z ljubeznijo do modrosti, radosti in veselja do učenja.

Pri tem ji pomagajo njeni hobiji: psihologija, fizika, filozofija, zgodovina, glasba, petje, ples, narava, človek, ustvarjanje na zemlji, ter nenehna radovednost in učenje od vsakogar.

Ukvarja se z gelotologijo (smehoslovjem, humor kot način reševanja problemov) in egologijo kot največjim problemom za uresničevanje prave ekologije (z restitucijo do nenasilja) in predava o sreči, radosti, dobrih odnosih.

*Vodi ustvarjalne delavnice samospoznavanja in širi holistično razumevanje stresa in konfliktov. Deluje v neformalnem civilnem Gibanju Odgovornih Ljudi (GOL). Uresničuje vizijo ustvarjanja trajnostnega kapitala, ki vodi v realizacijo **PARKOV CELOSTNEGA IZOBRAŽEVANJA**. Del tega parka je **APUMCI ELIZA** kot model celostnega izobraževanja za šole –**KRAJA ZA OTROKE**, ki ga avtorica otrokom vsega sveta ponuja brezplačno.*

V materialistični stil poučevanja vključuje socialni in duhovni kapital, ki le skupno tvorijo trajnostni kapital, pravo bogastvo. Le celostno izobraženi ljudje imajo pravi odnos do sebe, do sočloveka in do narave – okolja.

Stalno brusi žago, hoče razumeti, dojeti, ustvarjati, sodelovati, dajati in sprejemati in se medsebojno plemenititi z učenjem intuitivno vodenega ustvarjanja ljubečega sveta.

AKCIJA ELIZA

KRAJ ZA OTROKE

splet: www.eliza.si

e-mail: tinka.podjavorsek@eliza.si

tel: 031 303 998, Ankaran

ELIZA

ŠOLA in DOM kot

KRAJ ZA OTROKE

ELIZA JE ŽIVA, NARAVNA ŠOLA, povezana z domom.

ŠOLA in DOM ZA ŽIVLIENJE. ŠOLA ZA 21. STOLETJE.

RADOSTNA ŠOLA

TINKA
PODJAVORŠEK
JE
AVTORICA

*je avtorica slovenskega izvirnega modela celostnega izobraževanja otrok v **KRAJU ZA OTROKE**, ki se imenuje **ELIZA**.*

*je avtorica slovenske temeljne vizije, ki jo predstavlja v **SODELOVALNEM TROJČKU** in jo kot prostovoljka uresničuje že v tretje leto delujoči **ELIZI**.*

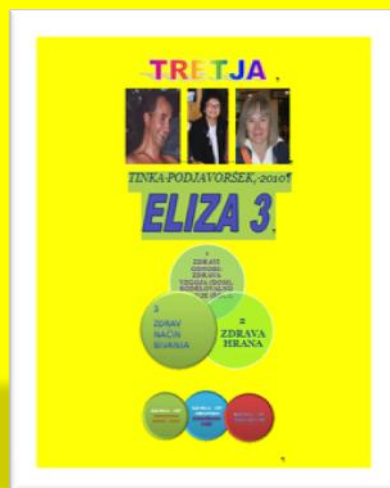
je avtorica štirih knjig:

Eliza 1: »Zabloda tisočletja o vzgoji in izobraževanju«. (brezplačno na internetni strani www.eliza.si)

Eliza 2: Šola, najljubši in najradostnejši kraj za otroke.

Eliza 3: **TRETJA PRED MOJIM PRAGOM**

Eliza 4: Nasmeh – zelena vizija Slovenije

V ZGAJAMO PRINCE
ŠOLAMO ROBOTI

V oktobrski e-knjigi **ELIZA 3: TRETJA PRED MOJIM PRAGOM** avtorica Tinka Podjavoršek trdi, da **NI RESNIČNEGA UČENJA, ker NI ČUTENJA.**

Pred mojim pragom in za mojim hrbtom se ves blišč naših diplom sesuje.

*Govori o sodobnih **princih**, ki zasedajo uradniške prestole in ne delajo odgovorno, ker ne znajo in ker jim nikoli ni bilo potrebno. Ker jih ni nihče naučil, ne dom ne šola, niti družba od njih tega ne zahteva.*

Kjer ni odgovornega delovanja, ni etike.

*Slovenija je tako postala **dežela princev in princesk**, ki zasedajo preveč odgovorna mesta. Še vedno neprepoznani vzrok leži v šolanju za neodgovornost in vojno in vzgoji za papirnate prince in ne dovolj prepoznani navajenosti –**razvajenosti** (**nezdravi ODVISNOSTI**) od sistema.*

*Opisuje **proces SMETANE**, ki je družbo pripeljal v razvajenost od udobja in užitkov. Ker je takšen še vedno način klasičnega učenja v šoli in nesodelovalni vzgoji doma, je invalidiziranje otrok neizogibno.*

*Klasične šole primerja z **rastlinjaki, kletkami**, kjer dresiramo doma vzgojene prince v poslušne **robote**.*

*Državljeni pa dajemo potuho sodobnim razvajenim princem in od njih ne zahtevamo izpolnjevanja – reševanja problemov. Nasilje ponavljamo iz roda v rod. Ali rabimo **TRETJO** (SVETOVNO)? KNJIGO?!*